

Vašek

Pavel Švancara

Věnování

Tuto knížku věnuji na prvním místě svému vnukovi Vaškovi, který se narodil asi rok po té, co se v mé hlavě zrodila hlavní postava této knihy, a který má nadějně nakročeno ve stopách svého jmenovce.

Další věnování patří všem, kteří mi umožnili prožívat společně s nimi různá skautská, woodcrafterská a indiánská dobrodružství.

Zvláštní zmínku zaslouží *pater Arnošt*, který jako první vykouzčil svou mozolnatou rukou dělníka v kamenolomu v mé klukovské dlani skautský pozdrav.

Jak to začalo

Poloostrov

„Edo, víš, že Tomova parta bude mít bunkr?“ zdraví kamaráda Vašek, který právě vyslechl Karlovo nadšené vyprávění o plánech jejich party.

„Taky by se nám něco hodilo,“ souhlasí Eda. „Ale já bych nechtěl bunkr, tam bude zima. Spíš nějaké území u vody, kde bychom se mohli dobře koupat.“

„Pamatuješ, loni na podzim jsme z druhé strany řeky viděli ten poloostrov. Vzpomínáš? Domlouvali jsme se, že zkusíme najít, jak by se tam dalo dostat z našeho břehu,“ připomněl Vašek.

Poloostrov bylo malinké území ohraničené z jedné strany zákrutem řeky a z druhé strany zarostlým plotem zahrady. Nedalo se tam dostat jinak než z řeky. A to byla velká výhoda i trochuprobém, protože Vašek na rozdíl od Edy neuměl zatím tak dobře plavat, aby se tam dostal přeplaváním z nějakého přístupu k řece. Navíc to byla výborná pozorovatelná dění na druhém břehu. Teď si řeknete, co se dá na břehuzajímavého vidět? No, třeba ta trochu tajemná zahrada se zálesáckou chatou. Ostatní zahrádky jsou buďto zanedbané s polorozpadlými chatami nebo naopak pečlivě udržované, někdy dokonce posázené květináči s kytkami jako doma v obýváku a protkané záhonky zeleniny. Tamhle ta chata jemalo navštěvovaná, ale občas se tam něco děje a přímo z ní dýchají dávná tajemství.

„Konečně se nám třeba podaří objasnit naši Záhadu č.3. I když bych nic nedal za to, že nám spíš nějaké záhady do našeho seznamu přibudou,“ zasnul se Vašek.

Netrvalo dlouho, no o prázdninách jde všechno docela rychle, a přístup na poloostrov po souši byl nalezen. Stačilo se dostat nepozorovaně do jedné ze zahrádek. Jednotlivé zahrádky mezi sebou měly už ploty méně udržované. Pak už jen prokličkovat do té, která sousedí s poloostrovem. V rohu stačilo pletivo jen odhrnout a byli jste tam. Na jinak nepřístupném poloostrově.

„Edo, já si připadám jako Kryštof Kolumbus,“ vydechl nadšeně Vašek, když se poprvé octli na vysněném kousku pobřeží.

„Kdoví, kdy tu naposled stanula lidská noha,” pokračoval ve svém výdechu zasněně. Eda vydechl taky, protože se mu právě podařilo protáhnout své přece jen objemnější tělo pod zvednutým pletivem sousední zahrádky. A okamžitě se uvelebil v rozsoše obrovského vrbového keře.

„Tady bude výborná pozorovatelná. A ty můžeš mít místo tady vedle. Skoro nás není vidět a přesto máme dění na protějším břehu jako na dlani.”

„Psst!” sykl Vašek a ukázal na protější břeh. Záhadný otužilec se právě chystal sestoupit do vody. Sestupoval velice pomalu. Na schůdkách si nakonec dřepnul a chvíli v této poloze setrval. Teprve pak vplul mohutnými tempy do zelenavé vody. Neplaval dlouho, osušil se, převlékl a zachvilí už odcházel.

„Co na to říkáš?” přerušil mlčení Eda. „Stálo by ti to zato, se na takovou chvíli převlékat do plavek?”

„Myslím, že naši Záhadu č.3 tak hned nevyřešíme. Ale aspoň máme teď ideální pozorovací stanoviště. To by bylo, abychom nepřišli na to, co se za tím skrývá.” mhouřil v zamyšlení modré oči světlouhlavý Vašek.

Ukradené kolo

Zas ten fotbal, povzdechl si v duchu Karel. Ne, že by fotbal s klukama nehrál rád. To, co mu nejvíc vadilo, bylo to počáteční dělení party na dvě poloviny. Kapitáni byli vždycky téměř jasní. Tom a někdo. A ti si vybírali. Kdyby ho aspoň vzali v předposledním kole. Ale zase zůstal nakonec! Kéž by se mu aspoň dnes naskytla nějaká příležitost, aby se mohl ukázat, říkal si v duchu.

Přání se mu splnilo těsně na konci zápasu. Unavení obránci se nestihli vracet a Tom vyrazil do protiútku. Ale i jemu scházela někdo, komu by mohl nahrát. Karel v obraně trochu sil ušetřil a tak bleskurychle vyrazil a za chvíli už byl před prázdnou soupeřovou brankou. Brankář totiž vyběhl ze zoufalství přímo proti Tomovi. Tom si všiml volného Karla a bleskově mu přihrál. Přihrávka byla ovšem tak blesková, že Karel měl co dělat, aby balón stihl zachytit a zpracovat. To se mu sice podařilo, ale při tom manévru se mu tak nějak zamotaly nohy, že následná střela minula branku přímo ostudně. Tom se už těšil, že tímto závěrečným gólem vyhraje zápas. Svě zklamání nikterak neskrýval, na Karla se jen zlomyslně ušklíbl, místo aby ocenil snahu příčinlivého obránce. Tím bylo Karlovi jasné, že i při příštím rozdělení zůstane na konci. Kdyby však dnes zůstalo jen u toho!

Ale nezůstalo. Dnes se na něho smůla navěsila celou svou lepkavostí. Někdo ho okradl! Jak se zabral do hry, zapomněl sledovat své nezamčené kolo. Když hra skončila, kolo bylo fuč. Jó, kdyby se mu ta poslední střela povedla, bylo by to jiné. Kluci by se mu určitě snažili pomoci. Ale takhle? Ukradené kolo nějakého lůzra nikoho moc nezajímalo.

„A měls ho tady vůbec?”

„Třebas ho opřel někde jinde?”

„Nebylo zamčené, co?” přisadil si Tom.

„Jó kámo, když nezamykáš, musíš sledovat. Já jsem taky neměl zamčeno, sledoval jsem a mám ho tady.”

Prostě když člověku nejde fotbal, má se zato, že si neumí ani pořádně opřít kolo. V nouzi poznáš přítele. Žádný se neobjevil.

„Však se najde. Vaši ti koupí lepší.”

Takové rady nepotřeboval teď slyšet. Kdepak koupí lepší. Spíš bude velká mela. Protože docela nedávno mu táta dal bytelný řetěz se stejně bytelným zámkem. No byla toho plná kapsička pod sedlem. Příšerně to za jízdy v terénu štěrchalo. Asi by dlouho netrvalo a dostal by přezdívkou Chrastítka nebo Štěrchátko. A tak řetěz se zámkem závčas zahrabal někde ve sklepě, aby si táta nevšiml, že s ním nejezdí.

Oběhl pár míst, kde si myslel, že by mohl kolo někdo odložit, kdyby se chtěl jen projet nebo udělat nezaplněný žert. Marně. Hrozně se potřeboval někomu svěřit. Nebylo komu. Nakonec ho napadl Vašek. Mladší bratr byl mladší bratr a nebavit se, aspoň na veřejnosti, s mladšími sourozenci patřilo v Tomově partě k bontónu. Karel proto o Vaškovi v partě moc nemluvil, ale v hloubi duše si Vaška přece jaksí vážil. U toho malého brášky se cítil chápán a v bezpečí. Počkal si, až půjde Vašek domů, a přitočil se k němu: „Vašku, někdo mi ukradl kolo”, šel hned k věci.

„Kecáš!”, odsekl Vašek a zpytavě si Karla prohlížel. Určitě si myslel, že je to jeden z žertů, kterými ho starší bratr rád obšťastňoval. Bavíval se tím, jak Vašek hned vymýšlel, co by se dalo s tou či onou nepříjemností dělat. Tentokrát však Karlova tvář zůstávala povážlivě vážná.

„Nekecám ... to bude ale doma průšvih.”

„Třeba se najde”, začal ho utěšovat Vašek. Vzápětí mu došlo, že v to nevěří ani sám. Karlovo kolo bylo docela dobré a nenápadné. To se bude těžko hledat. Lehko si ho někdo trochu přibarví a doplní a nepozná ho ani Karel.

„Nenajde, už jsem to tady všechno oběhl. Myslel jsem, že si někdo zažertoval. Ale to by mi kluci asi neudělali. Navíc všichni hráli.“

Vašek radil přiznat se co nejdříve. Karlovi se moc nechtělo, ale uznal, že čím později se přizná, tím bude hůře. Navíc tuto nepříjemnost chtěl mít z krku co nejdříve. Tátovi to samozřejmě zkazilo náladu dost. Hlavně to, že jeho důkladné zabezpečení někdo tak hladce překonal. To, že kolo nebylo zamčené, se Karel přiznat neodvážil. I tak trest byl dost citelný. Ale horší bylo, že teď neměl kolo. Bude se muset pokorně vrátit od svého horala k mámině dámské sportce, která se mimo hladké asfaltky třásla jako by měla zimnici.

Odplata

Další den nepřinesl stran ukradeného kola nic nového. Na fotbal přišel Karel raději pěšky. Kdyby přijel na mámině kole, tak by se okamžitě stal terčem poznámek typu: *Karlíku, vidíš jaké máš pěkné závodní berany! Takové upažení skrčmo, jakoby chtěly vzlétnout. Neříká se jim náhodou vlaštovky? Ale žádní rorýsi to nejsou, že? A jak hezky se ti třesou blatníky! Není tomu tvému kolu zima? Třese se jak ratlík.*

Zvlášť Tom si užíval příležitosti, jak někoho zesměšnit. Karel skřípal zlostí zuby, ale na Toma si netroufl. Tíše se dusil zlostí. Dokonce se těšil domů. Proč vlastně? Uvědomil si, že se těší na Vaška, jestli něco nevymyslel. Vašek byl už kupodivu doma a vypadalo to, že jen čeká, až Karel začne mluvit. Ten chvilku dělal, jako by nic, ale dlouho to nevydržel a vylil si znova Vaškovi srdce do dna. Vašek si ho vyslechl uctivě až do konce.

„Karle, mám nápad. Taková malá odvěta.“

„Myslíš, jako že bychom ukradli kolo Tomovi?“

„Ne, že bychom to nezvládli, ale bylo by to takový suchý. My mu to kolo naopak zamkneme. Našel jsem ve sklepě takovej starej rezavej zámek na kolo. Trochu jsem ho promazal a chodí. To je možná ještě po dědovi, táta o něm určitě neví.“

„No jo, ale jak to uděláme? Tom si kolo nezamyká a proto ho sleduje.“

„Kecá, dnes jsem to náhodou ověřoval. Podíval se na něho jen jednou, když si tam opřel kolo Fanda, který přišel pozdě.“

„Tys tam dneska byl?“

„Jasně! Docela ti to dneska šlo. Několikrát v obraně hezky zasáhl a dokonce zpracoval míč na přihrávku. Ty sis mě vůbec nevšímal?“

„Kdepák!“ divil se Karel a chvíli nic neříkal, protože si vychutnával ten hřejivý pocit u srdce, kterým ho obdařila bratříčkova pochvala. Ano, je to pravda, dnes se mu několikrát docela zadařilo.

„A kdes vlastně byl,“ vyzvídal Karel „že jsem si tě nevšímal?“

„Neviditelný ...“ lišáčky se usmál Vašek, „na pískovišti jsme s Edou dělali tunel.“

„No tak, pane Neviditelný, jak to teda uděláme?“

„Všímal sis toho panelu, o který si Tom opírá vždycky kolo? Čouhá tam z něho takové kovové oko, za které se ty panely zvedají nebo spojují. K tomu oku mu to kolo zamknu. A ty si pak můžeš Toma vychutnat.“

„To bude teda dost dobrý, už se těším“ zamnul si ruce Karel a už si představoval, jak si z Toma bude utahovat.

„Moc to ale nepřeháněj, aby tě nezačal podezřívát,“ mírnil ho Karel. Rozhodně si nepřál, aby se Tomova zášť snesla na Vaška. Toho večera Karel nemohl nějak usnout. Dlouho se převaloval v posteli a myslel na to, jakou odvetu pro něho Vašek dal dohromady a jak neohroženě do toho ten malý klučina s rozčepýřenou světlou kšticí jde. Kdoví, jestli se nebojí? A uvědomil si, co pro něho ten malý bratříček, který vedle na posteli spokojeně oddychuje, znamená. Ráno při snídani se Karel Vaška na to zeptal: „A nebojíš se, že tě někdo při tom uvidí?“

„No, vždycky se trochu bojíš, ne? Ale když jde o dobrou věc... A kdyby něco, tak ty by ses mě určitě mě zastal, ne?“ a spiklenecky na Karla mrkl.

„Že váháš!“ neváhal s odpovědí Karel. Pak si ale uvědomil, jak nerad by se postavil Tomovi a jakou by měl v případě konfliktu naději na úspěch. V tu chvíli mu bylo asi víc úzko než Vaškovi. Ti starší to mají často těžší.

„Tak co?“ vítal s neskrývanou zvědavostí Karla večer Vašek, který se už nemohl dočkat, až starší bratr přijde z fotbalu. Ne vždy bylo taktické se ho hned vyptávat, jak se mu dařilo, ale tentokrát má na to přece právo.

„Povedlo se?“ ptal se Vašek. „Jasně!“ zářil Karel a vůbec nedával najevo, že mu Vaškův zájem vadí.

„Ani jsem nemusel nic říkat. Když Tom zjistil, že má kolo zamčené, tak nás pěkně seřval, protože si myslel, že mu to zamknul někdo z nás. Ale kluci se do něho hned pustili a jízlivě mu připomněli, že prý včera říkal, že si své kolo ohlídá i kdyby nebylo zamčené. A hned začali vtipkovat jako, že když zamykáš, musíš si hlídat zase klíče. Bez klíče to neotevřeš. To by chtělo pilenku, holenku!”

„Tím Toma dost naštváli, takže řekl, že na to peče a šel domů.”

„Já si myslím, že tam s pilkou přijde, až se setmí, aby ho nikdo neviděl a neposmíval se mu.”

„A mě nikdo nezmiňoval?” opatrně zjišťoval Vašek.

„Kdepák! Měls pravdu. Kluci přemýšleli, jestli se kolem někdo potloukal, ale na vás s Edou si nikdo nevzpomněl.”

„Divil bych se, kdyby si něčeho všimli. Zamykal jsem, když jste se hádali u protější branky, jestli ten gól platí nebo ne.” Tu noc se Karlovi spalo dobře. Měl pocit, že Tom dostal za vyučenou. To ještě netušil, že bude následovat další dějství. Hned, jak se vrátil ze školy, spěchal za Vaškem.

„Tak, to Vašku neuhodneš, jak to s tím Tomovým kolem dopadlo!” hlaholil po návratu ze školy Karel.

„Našel ten klíč?” nedůvěřivě se zeptal Vašek.

„Kdepák! Představ si, že Tom se na to opravdu vykašlal a kolo tam nechal. Ráno mu to přece jen nedalo a zašel se tam podívat. Pro jistotu s pilkou. A co myslíš, že našel?”

„Neříkej, že kolo bylo pryč” zhrozil se Vašek

„No, bylo a nebylo. Byla ho tam zamknutá už jen část - přední kolo,” uchechtl se Karel.

„Jakej klíč?” uvědomil si teď Karel Vaškovu otázku.

„Říkal jsem si, že je blbý, abych měl klíč někde u sebe nebo doma. Tak jsem ho položil do té kaluže vedle panelu. Aspoň na něm nebudou otisky, kdyby k něčemu došlo. A na zámku bude naopak otisků spousta, všichni jste s tím určitě casnovali?”

„Máš pravdu! A hlavně tam budou Tomovy, jak to řezal. Musím říct, že ty jsi Vašíku úplnej profík. Na nic jsi nezapomněl.” pochválil ho Karel a nejraději by tu rozčepýřenou hlavu mladšího bratra hezky pohladil.

„Snad se ten zbytek kola najde. Nerad bych ho měl na svědomí,” dodal Vašek, kterého sice hřála Karlova pochvala, ale radost mu začínaly kalit výčitky svědomí, jestli nezašel ve své snaze zastat se Karla příliš daleko.

Bručoun

Vaškovy chmury

Jiný by se na Vaškově místě vyhříval na výsluní přízně staršího bratra. Ale Vašek nebyl zrovna nejšťastnější. Radost z vydařené pomoci bratrovi mu kalily pochybnosti, zda na zmizení Tomova kola přece jen nemá nějakou vinu i on sám. Ze všeho nejraději by si přál, aby se ta chybějící většina Tomova kola zase někde vynořila. S něčím tak nápadným a nepojízdným přece nemohl někdo putovat moc daleko. Možná, že si to pachatel někde ukryl a čeká, až se naskytne vhodná příležitost k tomu, aby svůj lup někam přemístil.

Vašek s Edou měli vyučování proti starším klukům vždycky aspoň o hodinu kratší. A tak hlídkovali, jestli se něco podezřelého nestane. Kam by se dalo něco takového ukrýt? Doma by to asi nikomu neprošlo. Leda někde ve společných prostorách bytových domů. A tak začali obcházet domy a snažili se dostat do společných prostor. Nebylo to samozřejmě jednoduché, domovní vchody se zamykají a tak nezbylo čekat, až někdo půjde a šikovně se vloudit nebo dokonce přímo poprosit a vyklopit, o co jim jde. To bylo už trochu nebezpečné, protože se to mohlo donést k Tomovi. A ten by se mohl divit, proč se o jeho kolo tolik zajímají. Proto Vašek vždycky říkal, že se doslechli o nějaké krádeži kola a že je baví si hrát na detektivy.

„Sem zrovna někdo jde,” upozorňoval Eda, když tak čekali u jednoho domu.

„No jó, Edo, to je přece Bručoun,” pronesl váhavě Vašek. Bručoun byl známou postavou. Na první pohled vypadal mrzoutsky a budil respekt. Nejčastěji kluky napomínal, když nechali vstupní dveře do domu otevřené. Neměl rád, když se do jejich domu cural, kdo tam nebydlel. Když jste ho pozdravili, zabručel cosi v odpověď. Když jste nepozdravili, zabručel nějakou výtku. Vašek znal Bručouna už dlouho. Původně mu dal přezdívku Jedlík. Jednou ho totiž potkali s Edou v obchodě, když si vybírali nějakou laskominu za peníze, které Vašek dostal za pomoc jedné staré paní s velkým nákupem. Vaška vždycky bavilo se dívat, co mají v nákupních košících ostatní. Byl překvapen, kolik toho pan Jedlík kupoval. V obchodě se s ním ale moc často nepotkával a tak se postupem času připojil k všeobecné přezdívce Bručoun.

„Mám to risknout?” polohlasem váhal Vašek. Eda pokrčil rameny. Vašek sebral všechnu odvahu a zkusil to:

„Dobrý den! Já bych vás chtěl poprosit ..., jestli byste nás nepustil do vašeho domu. Hledáme totiž jedno ukradené kolo. Chybí mu přední kolo. Někdo to ukradl bráchovému kamarádovi.”

Když to ze sebe sypal, klopil oči a na Bručouna se díval jen po očku. Nebyl si jist, jestli jim nevynadá, že to by si mohl vymyslet každý. Bručoun byl totiž mezi klukama přece známý jako důsledný hlídač vchodových dveří. Do domu se pak může dostat kdoví kdo, říkával. Nevynadal. Něco sice zabručel, ale to bylo zabručení přátelské. Asi něco jako, tak pojdte dál. Vašek se mu konečně odvážil podívat do očí. Ty oči ho překvapily. Vypadaly velice bystře a na chvíli jako by se zaleskly snad i přátelsky. Zavedl je za výtah, do chodby ke sklepům i do kočárkárny. Takhle důkladně neprozkoumali dosud žádný dům. Tomova troska kola se ale nenašla. Přesto však měl Vašek pocit nějakého neurčitého úspěchu.

„Tys Bručounovi neřekl, že je to hra?” divil se Eda.

„Vidíš, ani nevím, proč jsem Bručounovi svěřil, že s tím máme něco společného ...”

Bručoun

„Náčelníku, je tady jistý zpravodajský problém,” řekl starší muž, jen co postavil nákupní tašky na kuchyňský stůl. Problém zřejmě nebyl příliš vážný, protože plynule přešel k umístování obsahu tašek na patřičná místa v kuchyni.

„Copak jsi zachytil, Andy?” bystře zvedl hlavu od knihy muž zvaný Náčelník a nasál vůni čerstvého pečiva.

„Jak mohla uniknout na veřejnost moje přezdívka? Přece ty bys to nevyslepicil těm svým?”

„Ale Andy,” rozesmál se Náčelník. „Pamatuješ si přece, jak rychle vzala za své přezdívka Andy, kterou ses nám představil, když jsme k tobě přišli do oddílu. Do večera jsi byl mezi náma Bručoun! Samozřejmě trvalo dlouho, než jsme se odvážili nechat tě to zaslechnout.”

„A mimochodem, jako Bručoun jsi už dlouho k nezaplacení,” dodal laskavě. Andy pohlédl na chvíli zasněně z okna. Před očima mu vytanul ten den, kdy k němu do oddílu přišli nováčci. Nositel přezdívký Náčelník byl mezi nimi. Všichni byli plni elánu a hlavně otázek. Pochopili, že Andy je vůdce, který nemá rád nedokonalé věci a který má spoustu zkušeností. A tak se neustále vyptávali, aby na své první výpravě neutržili ostudu. Andy předával zkušenosti sice rád, ale nechtěl své svěřence připravit o samostatné uvažování a tak občas některou odpověď jen tak zabručel, že nebylo úplně jasné, co přesně myslí.

„A můžeš si být jistý, že tuto tvou přezdívku nikde nepoužívám. To by nebylo moc bezpečný, ne?”

Bručoun něco zabručel, což se ostatně dalo čekat, ale pak pokračoval:

„To není ten problém. Nezahlédl, že by se tu někde pohybovalo nějaké torzo jízdního kola? Snad bez předního ...”

Náčelník trochu přimhouřil oči. Po chvílce je otevřel a malinko se v nich zablesklo: „Jó, jó, Andy, něco jsem zahlédl, to patří asi do naší kauzy Renovelo!”

Teď zase na chvílku zavřel oči Bručoun, řečený Andy. Náčelníkova agenda byla poměrně rozsáhlá, ale přesto po chvíli vydoloval z paměti, co Náčelník míní kauzou Renovelo.

„A nemohl bys tenhle bicykl z té kauzy vyjmout? Nerad bych čekal tak dlouho.”

„Že je v tom namočen Vašek?” lišáčky se usmál Náčelník.

„Uhodls,” trochu se kroutil Bručoun. Věděl, že si ho Náčelník bude dobírat, že má pro toho klučinu slabost.

„No tak mu dej vědět 19!” ať trošku otestuješ klukovu bystrost. „Pod pláštěm tmy ho tam vlekl jistý L.” pokračoval Náčelník.

„Kam se hrabe pláštěk tmy na tvůj dalekohled s nočním viděním!” vděčně zalichotil svému druhovi Bručoun. Ten dělal jako by nic, ale natolik ho Bručoun znal, aby poznal, že ho to zahřálo u srdce.

Tajemná indicie

Přišla poštou. Vlastně ne tak docela, přišla poštovní schránkou a neměla známku. Jako by odesílatel věděl, že první se k obsahu schránky většinou dostává Vašek. Ten samozřejmě klíč od schránky nemá, ale malý zahnutý drátek poslouží stejně dobře, když má podezření, že ve schránce je něco, co se ho týká a na co by se měl nějak připravit.

A tentokrát v jednom z kulatých otvorů, kterým mohou vhozené dopisy zvědavě nakukovat do světa, kdo si pro ně přijde, vykukovalo něco neobvykle barevného. A tak bylo jasné, že dnes se bude schránka otvírat. Pár zběžných pohledů, zda je vzduch čistý, a už malý paklíč šmátrá v útrokách zámku. Ve schránce jsou dva dopisy pro tátu, ty Vaška nezajímají, stížnosti ze školy chodí na máminu adresu. A jedna obálka pomalovaná jen tak pastelkama. Asi aby byla nápadná. Nebo naopak, aby bylo na první pohled jasné, že jde o nějakou dětskou hru. Vevnitř jen cár papíru a na něm 19.

Co může takový dopis znamenat? Kdo ho tak mohl do schránky hodit? To se asi podaří těžko zjistit. Vhozy do schránek jsou přístupné z ulice bez klíče. A dopoledne byli všichni ve škole. Že by obálka byla ve schránce už ráno? Ne, to by si skoro jistě všiml. I když ... tady se Vašek ve svém přemýšlení zarazil ... ráno šel do školy s hlavou plnou toho ukradeného kola. Pořád se nemohl zbavit pocitu, že na tom vlastně má nějakou vinu. Takže by se mohlo snadno stát, že tentokrát ho schránka nezajímala. Víc hlav, víc rozumu, řekl si, však s Edou na něco přijdeme. Rychle udělat úlohy a ven. Edova bezstarostná hlava nezklamala.

„Jasný, to musí souviset s tím, po čem pátráme. Třeba nám někdo chce něco napovědět.”

„A proč nám toho neřekne víc?” pochybuje Vašek. „Takže ukradené kolo je v 19? Co to znamená? Číslo domu!” radostně vykřikne Vašek.

„Ale devatenáctku na naší ulici jsme už přece prohledali.” dodá rozpačitě.

„Ale nedostali jsme se nikam jinam než do chodby. Co třeba kolárna?”

„Kdo nás tam ale pustí?” dumá Eda.

„Něco vymyslíme,” říká Vašek a oba se rozbíhají pátrat.

Do kolárny vede úzké okénko z ulice, je trochu pootevřené, ale vidět je dost málo. Navíc v devatenáctce bydlí pár starších kluků ze školy. Nebylo by dobré, natrefit při pátrání zrovna na ně. Za chvíli tu budou ze školy.

„Musíme to odložit na zítra. Hned, jak půjdeme ze školy,” velí Eda. Vašek souhlasí. S Edou jsou dobří kamarádi, takže souhlasí skoro vždycky.

Výčitky svědomí

I když by se mohlo zdát, že vše je na dobré cestě, Vaška však výčitky svědomí, že má podíl na ztrátě Tomova kola, úplně neopustily. Eda je dobrý kamarád. Do kostela sice nechodí, ale Vaškovu víru bere vážně. Když mu Vašek povídal o svých pochybnostech, snažil se ho Eda upokojit.

„Hele Vašku, já vím, ten tvůj Ježíš nebyl vůbec pomstychtivěj. Ale tys to neudělal, že by ses chtěl Tomovi pomstít. Tys chtěl jen udělat radost bráchovi, když trpěl ztrátou svého kola. Já si myslím, že on ten tvůj čin vidí vlastně jako dobrou skutek. Říkal přece, že když potěšíte zarmoucenýho, je to jako kdyby jste potěšili jeho, ne?”

Vašek si sice nebyl jist, jestli to Ježíš přesně tak řekl, ale docela se mu zdálo, že by Eda mohl mít pravdu. Další den ráno vyrazil ministrovat na ranní mši do kostela. Ranní mše mají své kouzlo. Nikomu z ministrantů se nechce tak brzo vstávat a tak bývá Vašek u oltáře sám. A může dělat vše, co si pro sebe jinak nechají starší ministranti. Dokonce se mu poštěstilo i párkrát okušovat kadidelnicí. A nejen to, pan farář přijde třeba o chvíli dřív a nepovídá si jen s kostelníkem, ale občas se obrátí i na Vaška. Někdy má Vašek pocit, že toho o něm hodně ví, ale pak si vzpomene na všechny ty své pečlivě připravené zpovědi a už se tolik nediví.

No a zrovna dnes má takový nepříjemný pocit, jestli hřích, který mu již pár dní tíží svědomí, není překážkou ke svatému přijímání. Dát si prst na ústa, jak to dělají ti, kdo ještě nebyli u prvního svatého přijímání, se mu nechce. To by bylo moc nápadné. A tak šikovně proklouzne s patenou k prvnímu přijímajícímu v řadě, která se tvoří před oltářem. Doufá, že to má za sebou. Ale stejně se mu zdá, že pan farář, když mu vracel patenu na oltář, se tak nějak po něm významně ohlédl. Nejraději by se se svým problémem někomu svěřil. Ale nemusel by to být zrovna pan farář. Ten má o Vaškovi docela dobré mínění a Vašek by si ho nerad pokazil. Když se vracel od oltáře, střetl se jeho pohled s čímasi očima v šeru boční chrámové lodi.

Ano, tam sedává přece Bručoun. Je velice nenápadný, řada lidí, kteří sedí v hlavní lodi, o jeho přítomnosti ani neví. Ale Vašek ho zná ze sakristie, kam si čas od času chodí pro malou zlatou schránku. Pan farář říkal, že nosí svaté přijímání někomu, kdo nemůže dojít do kostela. Když Bručoun zlatou

schránku od pana faráře přebírá, tváří se velice uctivě. Zároveň jaksi protektorsky. Jako nějaký bodyguard. Jako by hlásal, nepřejte si mě, kdybyste chtěli tomuto mému malému pokladu nějak ublížit. Vašek si jednou říkal, že by se mu líbilo, kdyby měl taky takového ochránce. A teď si na to vzpomněl.

„Jó, zrovna teď bych někoho takového potřeboval. Všechno bych mu řekl a on by mi poradil, co dál. Ale přece se nesvěřím jen tak nějakému Bručounovi. Co je mu do mě?” Pak nakonec neodolal a po mši svaté zašel za panem farářem.

„Otče, budete někdy brzo zpovídat,” vysypal ze sebe v rozpacích Vašek. Ani neví, kde se v ně vzala odvaha se takhle zeptat. Vždycky chodíval na první pátek před večerní. Stoupl si do fronty, a když na něho přišla řada, jen se plaše přikrčil u zamřížovaného okénka zpovědnice a přes jakýsi celofán tam zašeptal seznam svých pečlivě připravených hříchů. Pan farář na něho šibalsky mrkl.

„No vypadá to, Vašku, že se zrovna do toho dávám.” A už si bral fialovou štolu a sedal na židli v koutě sakristie. Vlídne pokynul Vaškovi, aby si sedl na sousední židli. To se Vaškovi líbilo, nemusel se panu faráři dívat do očí. A tak bez přípravy vyklopil najednou celý svůj příběh.

Nezdálo se, že by to panem farářem nějak otřásl. Na nic se nevyptával, ani nemluvil o nějaké náhradě škody nebo přiznání se k hanebnému činu. Naopak, pár vlídnými slovy pohladil Vaška na duši, mluvil něco o nutnosti úmyslu a pokání nestálo za řeč. Ale co za řeč stálo, byl ten krásný pocit, když vyběhl z kostela a připadal si tak lehký, že se skoro vznášel.

Pátrání na místě

Hned, jak skončila škola, uháněli Eda s Vaškem k devatenáctce. Okénko ústilo naštěstí do zarostlého kouta veřejné zeleně. A v poledne sedí většina obyvatel doma u oběda. Okénko bylo sice pootevřené, ale prvotní nadšení jim zkazilo Vaškovo zjištění, že je to jenom ventilačka.

„Tak takovou škvírou se, Edo, neprotáhnu ani já,” konstatoval Vašek zk-lamaně.

„Nevěš hlavu, s tím já si poradím, jenom mě budeš muset chvíli udržet na ramenou. Co ty na to?” mrkl zavalitější Eda šibalsky na drobného Vaška.

„Jasně, stoupej,” odpověděl Vašek a pevně se zapřel o stěnu. Eda chvíli pracoval a za chvíli už ventilačku spouštěl opatrně dolů.

„Tak a teď je řada na tobě, tou škvírou se já neprotáhnu. Jo, a kdyby se někdo objevil, tak dám znamení, abys nelezl do náruče někomu cizímu,” poznamenal ještě Eda, než mrštný Vašek zmizel v uvolněném otvoru.

Chvíli mu trvalo, než se v šeru místnosti rozkoukal. Bylo tam pár slušně vypadajících kol, pár neslušně vypadajících kol a spousta různého haraburdí. A v rohu se krčilo torzo Tomova kola. V první chvíli Vašek mrkl na okýnko, kterým vlezl, ale myšlenku na to, že by kolo dostali tudy ven hned zavrhl. Hlavní je, že tam kolo je. Další ať už si Tom zařídí sám. Raději rychle ven, protože v domě se ozvaly nějaké kroky. Už už se chystal vyhoupnout zpět do okýnka, když ho zarazilo mohutné kýchnutí. To byl Edův signál, že vzduch není čistý. Mimochodem, tato Edova schopnost vždycky sklízela Vaškův obdiv, ale Eda ne a ne prozradit, jak toho umí kdykoliv dosáhnout. Vašek odskočil do nejtemnějšího kouta a čekal. Čekal a přemýšlel, co se venku děje. Tam zatím Eda chodil soustředěně po trávníku a předstíral, že hledá čtyřlístky. Přesně pod okýnkem dřepěl jakýsi pes a se zády stočenými do oblouku se snažil vytvořit svoje polední hovínko. Trvalo to dost dlouho, než se mu to podařilo, a panička, aniž se obtěžovala s úklidem, se s ním odkolébala z dohledu. Edův krátký hvizd dal Vaškovi signál, že vzduch je opět čistý. No tak čistý zase nebyl, ale Eda nechtěl vzbuzovat pozornost tím, že připomene chovatelce povinnost odstraňovat exkrementy.

„Je tam!” vítězoslavně hlásil Vašek a přitom mrštně šplhal ven. Tak tak ho Eda stačil upozornit na nášlapnou past, která se mezitím objevila pod oknem. Zase se vyměnili, aby Eda dal do pořádku uvolněnou ventilačku. Zrovna, když žuchnul po svém výkonu na zem, rozhrnulo se křoví a objevil se nějaký starší muž.

„Co vy dva tady děláte?” obořil se na ně.

Eda neztratil hlavu:

„Zdalo se nám, že tady něco smrdí, zase někdo neuklidil po svém pejskovi. To musel být ale pes,” dodal žoviálně.

„A my se tady teď rozhlížíme, čím bychom to nabrali a odnesli do popelnice,” přispěchal kamarádovi na pomoc Vašek

„Tak to vás hoši šlechtí, to se vidí málokdy,” změnil tón muž, „Jak se jmenujete, že bych na vás poslal pochvalu do školy?”

„To nestojí za řeč, to my bychom si to pak nemohli zapsat jako dobrý skutek do modrého života, vid’ Vašku,” duchapřítomně odvrátil nežádoucí pozornost Eda.

„No vida, hoši, tady jsem našel v kapse nějaký sáček, ale pozor mohl by být děravý,” zaradoval se pán, předal jim svou trofej a opustil scénu.

„Tak teď si to hezky uklid’,” dobíral si Vaška Eda. „Když jsi to tak hezky vymyslel.”

„Jaký modrý život?” zajímá se Vašek, zatímco se snaží opatrně klacíkem přemístit velkou hromadu do malého sáčku.

„To je něco z foglarovek. Dobrým skutkem nazýváme čin, který je k prospěchu někoho jiného a současně za něj není požadována nebo získána žádná odměna. Ty to máš přece podobně. Když budeš dělat dobré skutky okatě před lidmi, přijdeš o odměnu v nebi. A vůbec, já už bych se na to ..., víš co? Když je pán pryč” skončil svůj proslov Eda.

„Jen to ne,” vzal ho se smíchem za slovo Vašek. „Víc už do toho sáčku nenacpu.”

Tygři tlapa

Tom moc nejásá

Málokdy se Vašek tolik těšil, až jeho starší brácha přijde ze školy. Hned, jak se objevil ve dveřích, na něho významně mrkl, aby za ním přišel do pokoje. Nemohl přece něco takového řešit před mámou. Máma je sice fajn, ale ona by se vyptávala na tolik věcí, že by určitě prozradil něco, co se prozradit nemělo.

„Tak to Tomovo kolo jsme našli,” vítězoslavně hlásil Karlovi.

„Jó? A kde?” zajímal se trochu nedůvěřivě Karel. Ale bylo vidět, že už osud Tomova kola pustil z hlavy. Ten, komu u nich doma nejvíc leželo na srdci byl Vašek. Jinak by se třeba daleko víc zajímal o to, jak se dozvěděli, že je to zrovna v devatenáctce.

„To bude Tom rád,” zaradoval se Karel. Už si představoval, jak v očích vůdce party stoupne jeho pověst. „Mohl by mně na oplátku pomoci vypátrat, kam se ztratilo to moje. Zajdu za ním hned, ať to ohlásí policajům.” Celé odpoledne Vašek netrpělivě čekal, s jakou se vrátí brácha. Konečně přišel.

„Díky za vaše pátrání. Tady máte nějakou odměnu,” a s úsměvem vytáhl z batohu velikánskou čokoládu. Přesně takovou, o níž věděl, že ji Vašek přímo zbožňuje.

„A co říkal Tom?” hořel netrpělivostí Vašek.

„No, je to nějaký složitější,” začal trochu váhavě Karel.

„Jak uslyšel o devatenáctce, škulbl sebou. O policajtech nechtěl ani slyšet. Prý, že v devatenáctce má nějaké kontakty, že si to vyřídí sám.”

„No, kdoví, jak to s tím jeho kolem vlastně je. Možná by se nechtěl chlubit, jak k němu přišel,” dodal nejistě Karel.

„Jo a s tím mým kolem mi prý nějak pomůže.”

„Ale to samozřejmě nijak nesnižuje vaši zásluhu,” přidal, když viděl ve Vaškově tváři stín zklamání.

„A ta čokoláda je od Toma?”

„Ne, ta je ode mne. O vás jsem radši Tomovi nic neříkal. Nerad bych vás do toho kolem té devatenáctky zapletl,” vysvětloval Karel.

Ano, částečně to byla pravda. Ale trochu to byla také reakce na Tomovo tajnůstkářství. Když on neprozradí, neprozradí ani Karel zdroje svých informací. A pak Tomovo pohrdání mladšími sourozenci. Ano, i to byl důvod, proč Vaškovo jméno a jeho kamaráda Edy před Tomem nezaznělo. Tom neustále zdůrazňoval, že o věcech party se s mladšími sourozenci zásadně nemluví. Jen jednou přiznal, jak z něho jeho mladší sestra cosi vytáhla. Ale to přiznal stejně jen proto, aby mohl před ostatními dělat chytrého a poučovat je, jaké finty ti mladší sourozenci k vylákávání informací používají a jak je umí zneužít. Ještě večer Vašek trochu zklamaně zaskočil s čokoládou za Edou. U něho se trochu rozveselil, když viděl, s jakou radostí se na jejich společnou odměnu Eda vrhl. Zároveň si uvědomil, že jinak spořivý Karel se tentokrát hezky práskl přes kapsu. A tak nakonec byl vlastně rád, že čokoláda byla od bráchy. Karlovy pochvaly si rozhodně cení více než Tomovy přízně.

Tygři tlapa začíná

Karel se vrací ze školy v povznesené náladě. Drobně mrholí. Ze všech koutů sálá syrová vlhkost. Zem je plná kluzkého listí. Karel skoro s požitkem vychutnává riskantní běh. Je tak plný něčeho velkého, že musí svou energii vybit, jinak ho to roztrhne. Málem se mu to nad očekávání podařilo. Zpoza rohu nečekaně vyrazil dětský kočárek. Maminka spěchající na tramvaj se marně snaží zabrzdit svou malou nicméně docela slušně uhánějící soupravu. Karel by rád zabrzdil taky, ale ten kousek, který ho dělí od korbičky s miminkem, na to stačit nemůže. Vědomě se srážce vyhnout nedá. V takových chvílích přebírá řízení podvědomí. Karlovo je naštěstí v pohotovosti, za kterou by se nemuseli stydět ani hasiči. Poslední hodinu byl tělocvik. A ty důmyslné opičí dráhy Karla dobře naladily. V následujícím okamžiku se mohutným skokem vznáší nad kočárek. V letu zahlédne pobavené oči nemluvněte. O andělech mělo do teď možná jinou představu. Přitahuje nohy rychle nahoru, aby nezavadil o překážku. V příštím okamžiku už tlumí nadbytečnou rychlost zachycením o dopravní značku. Metr nad zemí se kolem ní protočí. Kolikrát, to neví. Pak se pouští a padá opodál k zemi. Překvapená maminka ho nestačí ani okřiknout, jak by zasloužil. Místo toho jen s úlevou prohodí cosi o bláznech.

Domů jde krokem. Je sice trochu otřesen, ale na

druhé straně ho zaplavuje příjemný hřejivý pocit právě podaného výkonu. Kdo z party by to dokázal? S chutí vybíhá do schodů. Na poslední podestě se zastaví a hledí oknem nade dvory někam do dále.

„Ty brácho, to bylo dobrý! Tos schválně ... ?” dohnal ho Vašek.

„Fakt? Myslíš?”

„Jo, letěls krásně plavmo. Škoda, že nemáme křídla. Nemusel by ses namotávat na tu značku,” obdivně k němu vzhlíží Vašek. Normálně Karlovi Vašek nestačí, je přece o tři roky mladší. Ale teď je mu ten klučina zas nějak blízký a milý.

„To víš, dneska byl důležitý den. Založili jsme partu. Jmenuje se Tygří tlapa. Ale nikomu ani muk. Název samozřejmě tajnej není. Ale doma o tom raděj moc mluvit nebudeme.”

Vaškovi oči na něm tak dychtivě a obdivně visí, že nemůže přestat. Nejraději by toho upřímného obdivovatele s čistýma očima vzal do party sebou. Ale to nejde. Bude rád, když sám obstojí. Vašek by se tam vlastně se svou mírumilovnou povahou vůbec nehodil. Škoda ...

Chvíli se snaží chystat něco do školy, ale brzy toho nechá. Dnes se fakt vůbec nemůže soustředit. Pořád musí myslet na nabídku, kterou právě dostal. Konečně bude mít nějakou partu. Tygří tlapa, to zní velkolepě. Budou mít hodnosti. Jako třeba bojovník, velký bojovník, tygří bojovník, velký tygří bojovník. Nižší hodnosti jsou povinni sloužit těm vyšším. Například vyrazit první do boje, aby oslabili protivníka. Ti vyšší, kteří nastoupí, až se protivník trochu vyčerpá, pak budou mít větší naději na vítězství. Dobrý nápad, ale chudáci ti nižší, říká si Karel, když si představuje, kde na tom žebříčku bude asi stát on.

Prý budou nástupy party různé důležitosti. Třeba kategorie 1,2,3,4. Pro nástup důležitosti čtyři prý neplatí žádné omluvy! Ani vyvrkнутý kotník, ptal se kdosi? Ne! Ani ... tepenné krvácení? Ne, zaškrtníš si to a přijdeš. A vůdce tě pak třeba pošle pryč. Dost drsný, ne? Nejvíce starostí dělají Karlovi povinné finanční příspěvky do pokladny Tygří tlapy. Takové příjmy tedy nemá. Je pravda, že nějak bude finančně podnikat i Tygří tlapa jako parta, ale to je další červíček pochybnosti, který Karlovi hlodá v hlavě. Očesat někomu třešně v zahrádce, to by Karel ještě přenesl přes srdce, ale vyložených krádeží by se teda účastnit nechtěl.

K večeru už má pocit, že mu z toho dumání, zda podniknout takový důležitý krok, praskne hlava. A tak využije příhodné chvíle a poruší první zásadu party - ani muk před mladšími sourozenci - a svěří se se svými pochybnostmi Vaškovi. Vašek je sice o dost mladší, ale Karel ho považuje

za výjimku. A Vašek nezklamal. Trochu se sice zachmuřil. On totiž Vašek nemá rád, když to někde zavání násilím. Ale nakonec Karla přímo dojal.

„No, pro začátek bych tě třeba mohl založit”, nabídl velkoryse. Vašek nebyl nijak na peníze, ale nějak to prostě uměl. Tu a tam někomu nezištně pomohl a penízky se mu přitom vždycky dokutálely do kapsy. Takový projev přátelství Karlovo srdce ještě víc pootevřel. A tak vyklopil Vaškovi nejen všechna lákavá očekávání, ale i všechny problémy, které ve svém členství v partě viděl.

Kameny

„Edo, s takovou tam ty kameny budeme nosit strašně dlouho,” povzdechl si Vašek, když na poloostrov dovedl třetí bachratý batoh těžký jak cent.

„Jeden by neřekl, že se jich do toho batohu vleze tak málo,” souhlasil Eda.

„No, ony by se tam ještě třeba jeden nebo dva vlezly, ale vypadá to, že i tak nám rupne brzy popruh. Cosi slyším praskat, když ho nahazuju na záda.” A tak se taky stalo. Při nahazování čtvrtého nákladu na Edova záda se popruh opravdu od batohu na jednom konci oddělil. To Vaškovi zrovna radost neudělalo. Máma se bude určitě zajímat, jak se mohl takový popruh utrhnout. Přece jí nemůže vyradit, že nosí kameny na nějaký poloostrov. No, ledaže by to uměla přišít potajmu sestra Katka.

„Stejně mám, Edo, dojem, že nám ty mizející kameny ta řeka žere,” postěžoval si Vašek.

„Víš co? Já se zkusím zeptat Karla, jestli by nám s tím nějak nehelpnul. On by unesl víc.”

Večer Karel souhlasil ochotněji, než si Vašek myslel. On totiž nevěděl, že dnešní den neměl Karel moc povzbudivý začátek v Tygří tlapě. Samozřejmě, že mu Tom přidělil poměrně nízkou hodnost. A hned dostal za úkol někoho zmlátit, aby si s ním nemusel špinit ruce Tom. Ne, že by se Karel vůbec nebyl ochoten porvat, ale mlátit nějakého kluka jen proto, že byl drzý na Toma, se mu prostě nechtělo. Ať si to Tom vyřídí sám. Ten kluk vůbec nebyl nebezpečný, Tom by ho hravě zvládl sám. Ale nechtělo se mu. Nebo spíš se chtěl ukázat jako velitel. Karel to považoval za něco, co není v pravidlech a odmítl. Vyfasoval za to pokutu. Kolik to bude opravdu stát nebylo

zatím přesně stanoveno. A to mu vadilo ze všeho nejvíc. Peníze byly pro Karla problém. Žádný pravidelný zdroj příjmů neměl. Nemůže být přece v partě, kde bude pořád potřeba za něco platit. A tak ho Vaškova prosba vytrhla z chmurného přemítání o vlastní budoucnosti v Tygří tlapě a dala mu příležitost se proslavit na jiném poli.

„Jasně, zítra končím brzo. Přijdu co nejdřív za váma. Něco vymyslím.“

„Tak díky,“ vydechl spokojeně Vašek, „nakreslím ti plánec, jak se na poloostrov dostaneš. A nikomu ani muk!“

„Spolehni se! To je snad samozřejmý,“ blahosklonně na mladšího brácha shlédl Karel. V duchu ale Vaškovi záviděl. Ten to má dobrý. Když se mu něco sukne, obrátí se na staršího brácha. Ale co má dělat on? Staršího brácha sice má, ale ten ven skoro nechodí a pořád nad něčím hloubá. Samé drátky, žárovičky a nic z toho. Fakt by ho zajímalo, co by mu řekl k Tygří tlapě. Myšlenka na to, že by kvůli němu šel zmlátit Toma mu dokonce na tváři vykouzila úsměv. Pak si ale vzpomněl na Vaškovu velkorysou nabídku ohledně finančních příspěvků partě a uvědomil si, že vlastně brácha má, i když mladšího. A že kdyby bylo potřeba někomu rozbít kvůli Vaškovi hubu, tak do toho půjde.

Další den Eda s Vaškem nedočkavě čekali, jestli se Karel objeví. Dost dlouho nešel. Třeba mu do toho něco vlezlo, nějaký nástup kategorie čtyři, pomyslel si potichu Vašek. Před Edou o tom samozřejmě nemohl mluvit. Eda nebyl do problémů Tygří tlapy zasvěcen. Nakonec se však za křovinatou ohradou poloostrova cosi ozvalo a vzápětí se na dosud výsostné území Edy a Vaška sunul pod zvednutým plotem Karel. Táhl sebou jakousi starou kabelu.

„Ahojte borci, tak jdem na to,“ pozdravil žoviálně, ale přátelsky Karel.

„Kde máte tu zamčenou loď?“ dodal už potichu.

„Ta je zamčená tady u vedlejšího pozemku, který sahá až k řece,“ odpověděl s údivem Vašek.

„Co s ní chceš dělat?“

„Nic, jen si ji na chvíli půjčíme. Říkals přece, že touto dobou tady ten majitel nebývá.“

„To máš pravdu, ještě nikdy jsme ho tady neviděli.“

„Šikovná pramička, ta by toho mohla uvést celkem dost. Na protějším břehu jsou kameny hned naproti.“

„No jó, ale ona je zamčená,“ namítl Vašek.

„S tím si poradíme lehce,“ sebevědomě se tvářil Karel. Sáh do své kabely a vytáhl pilku na železo.

„To přece nemůžeme ... ,“ namítal poděšeně Vašek.

„Ale neboj, já vím, že ty bys nikomu nic neukradl,“ chlácholil do brácha.

„Mám to promyšleno. My se do toho jeho řetězu jenom připojíme.“ Dalo to chvíli práce, ale nakonec byl řetěz vejpůl. Odříznuté oko nahradil Karel bytelným visacím zámkem. Vašek na něho spiklenecky mrkl. Viděl Karlovi na očích, jak se rád zbaví tohoto tátova daru.

„No a teď je to jako předtím, ne?“ obrátil se vítězoslavně na Vaška.

„Vlastně, je,“ trochu neochotně přisvědčil Vašek. Momentálně nevěděl, jak Karlovi vysvětlit, že úplně stejné to teď není.

Pak Karel zámek samozřejmě zase odemkl, odpoutal pramičku a chopil se velení. Na druhý břeh s ním pojedou Eda, protože umí plavat trochu líp než Vašek. Eda bude kameny nakládat a Vašek je bude na poloostrově přijímat. Přes řeku bude jezdit jenom Karel, aby se do loďky vešlo co nejvíc nákladu.

Stačilo několik jízd a na poloostrově se vršila slušná hromada stavebního materiálu na zpeňování břehu. Edu s Vaškem už bolely ruce a záda, ale Karel jezdil s chutí a zdálo se, že ho to baví. S pocitem důležitosti opět připoutal pramičku a klíč strčil do kapsy. Majetnický, zdálo se Vaškovi, který byl z nového statusu pramičky trochu nesvůj. Neměl ale čas o tom moc přemýšlet, protože Karel byl rázem hovorný a vymýšlel, co všechno by mohli na svém Poloostrově vylepšit a vybudovat. Bylo to pěkné odpoledne.

Další chmury

Byl pěkný den. Když se udělá teplo, je u řeky moc příjemně. Poloostrov se hezky zabydluje. Ale v pěkné dny je i na zahrádkách rušněji. Ne, že by to nějak ohrožovalo dosavadní přístupovou cestu na poloostrov. Tam je to útulně zarostlé. Ale co když se objeví majitel pramičky. A zjistí, že má na

řetězu o zámek víc? Ještě hůř by bylo, kdyby je někdy načapal při plavbě. Zdá se, že Karlovi se to s pramičkou docela líbí. Párkrát už je přemluvil, aby si vyjeli na krátkou průzkumnou výpravu. A co když nás někdo viděl, dumá Vašek, zatímco nese přes park nákup.

„Dobrý den,” radostně pozdraví Bručouna, který se zrovna vyhřívá na lavičce a něco čte.

„Ahoj Vašku, copak se mračíš, když je venku tak hezky,” ptá se Bručoun. Jak to ten Bručoun pozná, když mám něco na srdci, říká si v duchu. Jako třeba tenkrát s tím kolem. I dnes to přišlo Vaškovi docela vhod. A tak než se nadál, seděl na lavičce vedle Bručouna a všechno své trápení mu vysypal. Správně by neměl. Neuměl vysvětlit, proč v tomto případě porušuje mlčenlivost. Zvlášť vůči dospělému. Ale Bručoun jako by ztělesňoval absolutní mlčenlivost. Hezky si ho vyslechl, občas pokyvoval hlavou, ale nic Vaškovi nevyčítal. Kdyby Karel tušil, že mu Vašek vyslepičil i to kolem Tygří tlapy. Ten by ho asi roztrhl. Bručoun zase jen pokyvoval hlavou.

„Moc to s tou pramičkou nepřehánějte,” řekl jen. A o Tygří tlapě neřekl vůbec nic. A přece měl Vašek takový příjemný pocit, že se toho za tu chvíli na lavičce v parku hodně vyřešilo. Připadal si jako u zповědi. Svá břemena složil na ramena Bručounovi.

„Umíte plavat?” zeptal se ještě jen tak Bručoun.

„Karel umí dost. I Eda přeplave řeku. Já zatím moc neumím,” přiznal se Vašek.

„Mohlo by se to hodit,” trochu tajemně dodal Bručoun. Ještě chvíli vedle sebe mlčky poseděli a pak se Vašek rozloučil, aby máma nečekala dlouho na nákup. Odcházel vesele, najednou si uvědomil, že si dokonce pohvizduje.

„Edo, musíš mě naučit plavat,” pozdravil Vašek kamaráda, když se odpoledne potkali na Poloostrově.

„Co že tak najednou, vždyť jsem ti říkal kolikrát, abys šel s náma, když jdeme s našima plavat do bazénu. A tobě se moc nechtělo,” divil se Eda Vaškovu náhlému zájmu.

„No jó, ale teď, když máme ten Poloostrov, to bych asi měl umět plavat, ne?”

„Jó, jó, souhlas, řeknu našim, abychom šli co nejdřív.”

„A až bude teplo a pak bychom to mohli zkusit i tady v řece, ne?”

„Ty ses teda pro to nějak nadchnul,” divil se Eda a při představě koupání v řece se otřásl. „Brrr, já teda jsem tvorem spíš teplomilným!”

„Neboj, já tě tam dostanu,” škádlil ho Vašek.

„Prosím tě, ještě ani neumíš plavat a chceš někoho přemlouvat do řeky?”

„O co, že bych tam vlezl třeba i teď.”

„Tak o co, že tam nevydržíš ani minutu?” zaleskly se šibalsky oči Edovi.

„O první čokoládu, kterou zas někdo z nás nebo oba dostaneme,” navrhl Vašek. Návrh byl přijat. Vašek se dlouho nerozmýšlel a v mžiku byl v trenýrkách. Edovi přeběhl mráz po zádech, ale než mohl cokoli poznamenat, byl už Vašek po krk ve vodě.

„Dělej, počítej!” zadrkotal zubama.

Eda počítal kamarádsky hodně rychle. Ale Vašek se do své role otužilce vžil a z vody lezl beze spěchu. Za chvíli se blaženě usmál, když ho zalilo teplo rozproušené krve. Mokrý trenýrky pořádně vyždímal a dal do plastového sáčku po svačině. Pak si ale vzpomněl, že slíbil mámě, že bude dnes brzy doma. A tak uháněli, co to Edovi šlo. Vašek se zatím v duchu kochal svou dnešní výhrou a spřádal plány, jak bude v otužování pokračovat. Až ho z příjemného snění vytrhl mámin hlas.

„Tak kdepak se touláš Vašku, přece jsem ti říkala, že ti jdeme kupovat nové kalhoty do školy. Zatím nám všechno vyprodají. Už na tebe čekám před domem pěknou chvíli.”

„Omlouvám se, mami, nějak jsme se s Edou zdrželi. Můžem jít hned,” pokorně se snažil uhladit situaci Vašek. Eda rychle mizel a Vašek nemohl vyloučit, že jen tak tak zadržoval smích. Pak si ale s hrůzou uvědomil, že jdou s mámou kupovat nové kalhoty. Nemýlil se, za chvíli už stál u pultu a máma mu dávala na vyzkoušení dvoje kalhoty. Vašek se zoufale rozhlížel po převlékacích kabinkách. Normálně by se nerozpakoval vysvléct se do trenýrek přímo u pultu, ale vzhledem k tomu, že trenýrky byly v batůžku, to nepřicházelo v úvahu. Ten kluk se začíná stydět, řekla si s pochopením maminka a trpělivě s ním počkala, až se uvolní převlékací kabinka. Vašek s úlevou vklouzl dovnitř a dal se do zkoušení. Předtím pečlivě zahrnul závěs, aby na žádné straně nezůstala škvíra. Tím se ale celý zkoušecí manévř protáhl tak, že maminka to nevydržela a zvědavě nakoukla, jestli mu ty kalhoty dobře sedí. No, neseděly. Ještě ne.

„Ty nemáš trenýrky?“ zeptala se udiveně.

„Mám, ale ... nejsou použitelný,“ rychle se snažil vybruslit z překerní situace Vašek.

„Ahá,“ řekla maminka, „a už je ti dobře?“ Bylo jasné, jakou nepoužitelnost má maminka na mysli. Ale v zájmu svých velkolepých otužileckých plánů, které by maminka mohla hravě překazit přímým zákazem, musel na sobě tuto potupnou nálepku nechat. Jak rád by se mamince ale svěřil! Ale byl si na sto procent jistý, že by ho maminka zavázala ke slibu, že do vody nepoleze. A ani si nestačil zkontrolovat, jak to vždycky dělával, jestli nové kalhoty mají ten správný počet kapes na správných místech.

Zkouška

Příští den, když uviděl sedět Bručouna na lavičce, tak si k němu na chvíli přisedl. Jaksi ho to k němu táhlo, když udělal ten první krok směrem k plavání. Určitě to Bručoun neřekl jen tak. Dnes se s tím samozřejmě nechlubil. Jenom mu vedle Bručouna bylo jaksi patřičně dobře. Místo toho se jen tak, jako by na okraj, zmínil o tom, že Karla zase na chvíli pohltila nová akce Tygří tlapy. A že to bude sběr šrotu. Bručoun zabručel něco v tom smyslu, že si čehosi všiml. Pak se zničehonic zeptal:

„A co tak si udělat, Vašku, pro budoucnost zkoušku mlčenlivosti? Uměl bys neprozradit nějaké tajemství?“ Vaškův bezelstný pohled zapátral v Bručounových očích. Předtím ho nikdy Bručoun neoslovil jménem. A teď už podruhé. Zatím nikdy se na něho Bručoun nepodíval tak spiklenecky kamarádsky. Co myslí tím *pro budoucnost*?

„Jó, určitě,“ vyjelo z Vaška. Až se divil, že tak rychle souhlasí. Vždyť vlastně neví, o co půjde. No v Bručounově případě to asi žádná špatnost nebude.

„Jakože ani Edovi, ani Karlovi nic neprozradit?“ zjišťoval rozsah požadované mlčenlivosti Vašek.

„Přesně tak,“ opáčil Bručoun, „prostě nikomu!“ Zítra bych totiž od tebe potřeboval malou službu. Doručit dopis jednomu klukovi z vaší školy. Spěchá to, takže je to potřeba osobně. Je to taková tajná hra, o které se později dozvíš třeba víc.

„Dobře, tak zítra bych mohl hned po škole,“ ochotně nabízel Vašek. Spolupráce s Bručounem ho lákala a nerad by nějakou váhavostí o ni přišel.

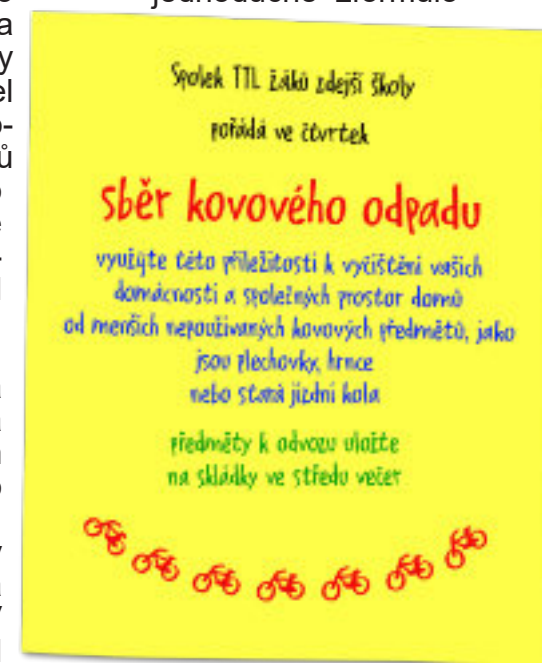
Kdo by nechtěl znát nějaké tajemství. Říkal si, to bude Eda ... Aha, jen škoda, že o tom nemůže říct Edovi. Bručoun jako by vycítil, čeho je Vaškovi líto, dodal:

„Ta mlčenlivost se bude týkat jenom pár dní, pak o tom můžeš klidně Edovi říct. Ale i tak se to nemusí roztrubovat. Takže zítra tady,“ uzavřel Bručoun rozhovor, vstal a odcházel zase s tak odměřeným výrazem ve tváři, že by nikdo netušil, že si právě získal srdce jednoho malého klučička.

Kološrot

V Tygří tlapě trochu utichla vzrušená atmosféra kolem Karlova neposlechnutí rozkazu. Stále se nad ním vznášela dosud nevyčíslená pokuta. Ale nebyl úplně sám, komu se nelíbily diktátorské praktiky výše postavených členů. Tom měl teď plno práce s organizováním oné první velké akce, která měla Tygří tlapě vydělat nějaké peníze do fondu. Prý, aby bylo na stavbu bunkru. Ze začátku proběhly nějaké tajné porady, kterých se mohli zúčastnit jen tygří bojovníci. Karel jako řadový bojovník se o plánovanou akci dozvěděl, až když z toho plynuly nějaké úkoly. Půjde prý o sběr šrotu. Nejprve se musely vytvořit plakátky. Začaly se rozdělovat úkoly. Karel dostal za úkol navrhnout leták. Nebylo to jednoduché zformulovat text tak, aby se líbil Tomovi. Nemohla prý na něm figurovat Tygří tlapa. To by neznělo úplně důvěryhodně. Takže Karel vymyslel Spolek TTL, což se Tomovi docela zamlouvalo. Z Tomových pokynů Karel vycítil, že je zájem hlavně o vyřazená jízdní kola. No, tehdy si ještě myslel, že o vyřazená. Jiní řadoví bojovníci tyto letáky opisovali a předávali dál vylepovačům.

Den před plánovaným sběrem se na každé sběrné místo umístila trocha nepotřebného železa, aby lidé věděli, kam šrot snášet. I Karel dostal na starost jedno takové místo. Naštěstí měl Vaška a Edu, kteří mu snad pomohou něco sehnat. Ony všechny úkoly byly termínované. Karel na to měl jedno odpoledne, prý do pěti. V šest večer se to mělo kontrolovat. Karel spěchal domů, aby Vaška a Edu odchytil. Tentokrát se ale nestačil divit. Eda byl celkem ochoten, ale Vašek tvrdil, že už něco slíbil.

To by Karla nepřekvapilo. Ale, že mu ani po důkladném naléhání Vašek nebyl ochoten prozradit, kam jde, to se mu vlastně ještě nestalo.

„Budu muset zkusit sehnat něco sám,” zklamaně řekl Karel. Ale moc se mu do toho nechtělo. Škemrat od někoho rezavé haraburdí!

„Ale mohl bych později, třeba ve tři,” snažil se Vašek, kterému bylo za těžko Karla úplně odmítnout. Zároveň si chtěl nechat prostor pro to, co potřebuje Bručoun.

Karel souhlasil a Vašek s Edou se tedy domluvili na tři hodiny. Teď se musel Vašek nenápadně ztratit. Nechtěl, aby věděli za kým jde, i když to samo o sobě možná nebylo předmětem té zkoušky mlčenlivosti. Schůzka s Bručounem byla stručná. Vašek dostal adresu a dopis, který je třeba předat osobně. Bručoun se choval nenápadně nabručeně a dlouho se s Vaškem nezdržoval. Ten byl rád, že má dost času. Nebylo to moc daleko. Adresu našel hned. Kluk, pro kterého byl dopis určen, byl tak v Karlově věku, Vašek ho znal od vidění ze školy. Na Vaška byl vlídný, přátelsky mu poděkoval. Vašek si radostně poskočil, uzavřel vše do slíbené mlčenlivosti a už se těšil, až se potká s Edou a půjdou pomáhat Karlovi. Od jedné důležité věci ke druhé, říkal si. Kdepak by ho napadlo, že ty věci spolu nějak souvisejí.

Čtvrt na šest. Karel nervózně přešlapuje na svém stanovišti. Snad to kluci nepopletli a nesložili svou kořist někde jinde. Variantu, že by nic nesehnali, si při Vaškových schopnostech ani nepřipouštěl. Ten by svým bezelstným úsměvem dovedl lidi přesvědčit, aby mu vydali i věc docela ještě fungující. Jediným problémem bylo, že za tři čtvrtě hodiny už tu bude kontrola. A přesvědčuj pak někoho, že tvůj šrotík je teprve na cestě.

Naštěstí byl. Najednou si Karel všiml, že se v dálce objevila pračka. A pochoduje směrem k němu. Za nedlouho se na něho z prázdného plnicího otvoru pračkové karosérie šklebil Vašek. Pár kroků za ním vlekl Eda obrovský chuchvalec rezavých plechovek umně navlečených na taktéž rezavý drát. A bylo po starostech.

„Díky, kluci,” radostným dojetím se rozplýval Karel, „odměna vás nemine!”

Karel byl přesvědčen, že tak výrazný zárodek sběrného místa nebude mít nikdo z party. Proto se rozhodl, že opodál počká, aby viděl, jak se na to bude kontrola tvářit. A nemusel čekat dlouho. Pár minut před šestou projížděl na kole Tom. Jen trochu přibrzdil, spokojeně se usmál, zvedl palec nahoru a ujížděl dál. Karla to zahrálo u srdce a šel do blízkého obchodu koupit klukům čokoládu. Když vyšel ven, potkal dva kluky, které znal od vidění, jak vlečou cosi na jeho sběrné místo. Rám, kola, řídítka. V podstatě

samé části jízdních kol. Na sběrném místě bylo už dokonce dost věci naskládáno.

„Teda, z toho by se snad dalo poskládat celé kolo,” říkal si Karel a umiňoval si, že zítra odpoledne, až to budou svázet, se na to zeptá. Teď už musel spěchat domů.

Další den přišlo zklamání. Tom ho sice před celou partou pochválil za nejlepší zárodek sběrného místa a odpustil mu kvůli tomu a kvůli zásluze o plakátek udělenou pokutu. Ale také oznámil, že svoz proběhl již dopoledne pracovníky kovošrotu, kteří mu pak zaplatí. To Karlovi trochu pokazilo náladu. Jednak se už nemohl podívat, jestli by se mu něco z toho nehodilo. Navíc měl pocit, že rozhodování o důležitých věcech v partě se děje někde mimo něho. Proč třeba dneska chybí pár tygřích bojovníků? Když se na to zeptal Toma, byl odbyt, že se nemá starat. Mají prý důležitější práci než je škola.

Vašek si samozřejmě všiml, že první akce Tygří tlapy Karla asi moc neuspokojila. Ze školy přišel zachmuřený. O sběru šrotu se nechtěl bavit. Pak si ale vzpomněl, že Vašek vlastně má právo se něco dozvědět, protože bez něho by se asi pochvaly nedočkal. Nebylo mu moc do řeči. Naštěstí si vzpomněl na čokoládu, kterou klukům včera koupil.

„Dík,” řekl Vašek a majetnický přivinul oblíbený pamlssek na hrud’.

„To je i pro Edu,” připomněl Karel.

„Však já vím,” bránil se Vašek a jaksi spiklenecky mrkl.

Jindy by Karel vyzvídal a Vašek by dostal příležitost, pochlubit se vyhranou sázkou. Dnes však byl pohroužen ve své chmury. Ještě nevyprchalo rozladění nižších bojovníků Tygří tlapy z průběhu sběru šrotu, když náladu rozvířila Vaškova zpráva.

Školní fotografický kroužek, který vedl sám ředitel školy, měl několik velice šikovných členů. Ti se zřejmě dozvěděli o plánované akci a zvolili si její fotografickou dokumentaci jako možnost představit své schopnosti veřejnosti. O tom, že se jim to podařilo, se mohli ostatní přesvědčit na výstavce na školní chodbě přímo proti Vaškově třídě. Prezentace této veřejně prospěšné akce nesla název Kološrot? Ano, ten otazník tam byl. A právě on způsobil v Tygří tlapě velký rozruch.

„Karle, u nás na chodbě jsou fotky z toho vašeho Kološrotu. Myslím, že jsi tam někde i ty,” hlásil doma Vašek čerstvou novinu pár dní po proběhlém svozu. „a budeš překvapen!”

Karel se nemohl dočkat dalšího dne, aby si fotky mohl prohlédnout. Dozvěděl se hodně. Svoz prováděli tygří bojovníci. Byly to krásně ostré fotky, na kterých byl vidět každý detail. Dokonce tam uviděl i sebe a svůj zárodek šrotu. Vašek smějící se z otvoru prázdné karoserie pračky tam kupodivu nebyl. Jinak bylo přesně vidět, čím kdo z kterého domu přispěl. Ale když se na to Karel podíval z dálky, byla to v podstatě přehlídka různých částí kol, z nichž některé vypadaly dost zachovale. Karel před fotografiemi stál dlouho. Nakonec si byl jistý, že by z toho určitě složil celé kolo, zřejmě lepší než to, o které tak nešťastně přišel. Nakonec odcházel se smíšenými pocity. Začalo v něm klíčit podezření, že všechno v pořádku asi nebude.

Ve svém podezření se utvrdil, když viděl Tomovu reakci na fotodokumentaci jejich akce. Tom zbledl jako stěna. Procedil mezi zuby něco jako, že se to nemělo stát, a hnal se osobně přesvědčit, co všechno je zachyceno. Když se vrátil, byl tak rozčilen, že nemohl vydržet do konce hodiny. Poslal ještě v hodině rozkaz jednomu z velkých tygřích bojovníků, že fotografie musí zmizet. Ten se omluvil z hodiny předstíráním nutnosti vykonat velkou potřebu a vyrazil plnit úkol. A to byla zásadní taktická chyba. S něčím takovým se trochu počítalo a onen oddaný stoupenec Tygří tlapy byl přistižen, zadržen a vyslýchán.

Od té doby zájem o tuto tvorbu fotokroužku značně vzrostl. Leckdo totiž v náručích horlivých sběračů uviděl části svého kola. Díky precizní práci fotografů se snadno daly identifikovat pachatelé krádeží, kteří kola v kočárkách či sklepech domů rozmontovali na části a pak vynášeli do šrotu. A přesně bylo vidět, ze kterého domu co bylo vynášeno. Jeden z fotografů se navíc zřejmě zamaskoval v hustém křoví před vjezdem do firmy Renovelo, která sídlila kus za městem. Říkalo se o ní, že se tam renovují kola s použitím kradených dílů.

„Tak to se ti, Náčelníku, ta akce Renovelo podařila,” sděloval své novinky Andy po návratu z polední procházky domů.

„Však máš na tom v podstatě lví podíl, Andy. Nebýt toho, že ses dozvěděl s předstihem o tom letáku, tak jsme to stíhali na poslední chvíli,” poznamenal Náčelník se skromným úsměvem. „A ty stížnosti na krádeže kol, které teď putují na policii, to je taky tvoje dílo. Co já bych si, Andy, bez tebe počal.”

Když se Karel vrátil ze školy hned zamířil za Vaškem. Svěřil se mu se svými obavami.

„Představ si, Vašku, že se do toho vložila policie. Kluci prý někde odváželi do šrotu úplně provozuschopná kola. Jenom vyhákli kola z rámu nebo vidlice nebo vytáhli sedlo a z kola byl na pohled vrak. Víš, já jsem tam z naší

kočárkárny taky jedno kolo odnesl. Vzpomínáš na ten vrak, který tam visel na posledním háku u zdi. Nikdy jsem ho neviděl nahuštěné. Myslíš, že by se k němu mohl někdo hlásit?”

„U toho bych neměl obavy, i když nikdy nevíš. Jestli tě vyfotili, jak ho ne-seš?” přemýšlel nahlas Vašek. „Asi by ti někdo dosvědčil, že na tom kole nikdo nikdy nejezdil. Zabíralo nám tam vlastně místo. U nás bylo vždycky celkem narváno.” Ještě chtěl dodat, že teď se trochu uvolnilo, když dvě kola ubyla, ale zavčas si to rozmyslel. Karel se ještě nesmířil s tím, že o své pěkné kolo přišel.

„Nějak se to prý zázračně rychle rozkřiklo, že jsou pryč nějaká kola, a lidé se hlásí. To by člověk neřekl, že se na to tak brzo přijde. V Renovelo byla už prý policie a Tom byl několikrát vyšetřován v ředitelně. Prý všechno zapře.”

„No hlavně, aby do toho nezatáhli mě,” pokračoval Karel. „Já jsem jim v tom vlastně pomáhal, i když přímo jsem nic neukradl.”

„Hlavněs nevěděl, že se krade, ne?” ujišťoval se Vašek. „To bys do toho nešel, ne?”

„Jasně, že ne, přisvědčil Karel,” i když si uvědomil, jak by bylo těžké odmítnout účast na tak významné akci Tygří tlapy. To by skončil asi navždy na poslední příčce tygří hierarchie. A tak byl vlastně rád, že do toho nebyl zasvěcen.

„No jó, ale jak můžu dokázat, že jsem o tom nevěděl?”

„Lehko,” napadlo Vaška. „Kdybys o tom věděl, já bych ti přece s něčím takovým nepomáhal.”

„Ale Vašku, myslíš, že policajti ví, jaký ty jsi poctivec?” blahosklonně se usmál nad bratrovou bezelstností.

Zima a předjaří

Lamanš

„Lamanš je marod, Náčelníku,” hlásil Andy.

Lamanš byl totiž jeden z jejich dávné party, jehož specialitou bylo plavání a otužování. Ve vodě taky vznikla jeho přezdívka. Kdysi obdivoval pokořitele známého kanálu La Manche a snažil se je v rámci možností napodobovat. Do deníku si nakreslil trasu z Doveru do Calais, rozdělil si ji na kilometrové dílky a postupně začal kanál na etapy přeplavávat.

„To snad slyším poprvé,” podivil se Náčelník. „Vzpomínáš, jak nás dovedl tenkrát nadchnout pro ty své přeplavby kanálu. Dokonce i ty, Andy, ses přidal a uplavál s námi víc než kilometr, když už nám docházely síly a hrozilo, že v soutěži se sousedním táborem prohrájeme.”

„Jó, jó, myslím, že to byla pro každého užitečná zkušenost. Třeba aby člověk věděl, jak to asi vypadá na hranici sil. Začíná tě chytat křeč a je ti zima, kterou už nestačíš překonat zvýšeným výkonem jako na začátku,” zavzpomínal Andy.

„A vlastně se svým oddílem jsi to ještě nehrál, ne?”

„Ne, nehrál, ale něco mám v plánu, doufám, že se nám Lamanš brzy uzdraví a dostane se zase do kondice. Budu ho na to potřebovat,” odpověděl Náčelník.

„Ale uvědomuješ si, že ho budeš muset zatím zastoupit ty?” trochu smutně poznamenal Náčelník. Andy to samozřejmě postřehl. Věděl, jak je Náčelníkovi líto, že musí na všechno využívat služeb jiných.

Lamanš měl v té době důležitou funkci. Byl Náčelníkovou spojkou k oddílu, který Náčelník na dálku vedl. Lamanš se pravidelně nořil do řeky, kde byla umístěna současná mrtvá schránka. Malá kovová nádoba s vodotěsným uzávěrem, která se zastrčila do speciálního držáku, který něčí šikovná ruka vyrobila a připevnila k železným schůdkům vedoucím do řeky.

Tam ukládal Lamanš Náčelníkovy pokyny a vyzvedával hlášení oddílu. S pokračujícím podzimem to, pravda, bylo čím dál tím náročnější, ale pro Lamanše nebyla žádná oběť, pokud jde o otužilecké plavání, příliš velká. Slouží Náčelníkovu oddílu ke cti, že ani kluky tento dobrodružný a tajuplný způsob komunikace s Náčelníkem nepřestával bavit. Stále bylo dost zájemců. Na obsluhu pošty přes mrtvou schránku se vedlo pořadí.

„Jasně, že zaskočím,” odpověděl téměř klukovsky nadšeně, aby zahnal Náčelníkův smutek nad vlastní nemohoucností. Dovedl si živě představit, jak Náčelníka žere jeho tělesný hendikep.

„Ale budeme muset uvažovat o změně, když se na protějším břehu usadili ti kluci. Lamanše oni neznají, ale mě by Vašek poznat mohl.” „Však na Vaškovi už pracuješ, ne?” spiklenecky na Andyho mrkl Náčelník. „Doufám, že se v něm nezklameš! A budeme mít po starostech.”

„Taky doufám. Zrovna teď, jak ho znám, se vypořádává se svou zkouškou mlčenlivosti. Takové upřímné povahy nerady něco tají. Nesmím ho dlouho nechat trápit. A když obstojí, zapojíme ho. A budeme muset změnit mrtvou schránku asi na souš, Vašek neumí zatím plavat.”

„Takže já budu zaskakovat za Lamanše vlastně jednou a naposled,” uchechtl se spokojeně Andy.

Mlčení

Vyšetřování kolem *Kološrotu* - jinak tomu už nikdo neřekne, dokonce i policejní spis je prý tak nějak nadepsán - se rozbíhalo celkem nadějně pro všechny poškozené. Karel byl samozřejmě stále dost nervózní, kdy si zavolají jeho. V duchu záviděl Vaškovi, že ho netrápí takové starosti. Ten však zdaleka nebyl v takové pohodě, jak by se navenek zdálo. Jak tak o všem přemýšlel, uvědomil si, že v celém případě hraje možná dost významnou roli. Co bylo v té tajné zprávě, kterou po něm Bručoun poslal? Určitě to s Kološrotem nějak souviselo. Rád by se dozvěděl, komu vlastně tu zprávu nesl? Ale slíbil přece Bručounovi mlčenlivost. A tak byl se svými pochybnostmi sám. Ani Edovi se nemohl svěřit, jestli náhodou vlastně nezradil Karla tím, co všechno řekl Bručounovi.

Kdyby se aspoň objevil Bručoun. Přesedl by k němu na lavičku a všechno by s ním probral. Ale ten, zrovna když ho člověk nejvíc potřebuje, jako by se vypařil. Už už byl rozhodnut, že všechno řekne Karlovi, ať ten rozhodne, jestli to byla zrada. Ale pak si uvědomil, že je to přece zkouška. Rozhodl se vytrvat, i když by se mu z toho měla hlava rozskočit. Tak byl ponořen do

svých starostí, že málem zapomněl zkontrolovat poštu, což v této vypjaté době bylo určitě potřeba. Máma tam nic neměla, ale všiml si, že je tam něco pro tátu. A bylo to ze školy. Táta volají do školy?

A bylo to tak. Při večeři táta jen tak zmínil, že neví, co by mu mohl ředitel chtít. Karel přitom málem spadl pod stůl. Ale táta zřejmě nic netušil, protože se jen zběžně rozhlédl po svých dětech, odkud jako vítr vane. Ale ničeho si asi nevšiml a pokračoval nerušeně v jídle. Karel se nechtěl prozradit a tak neříkal nic, i když by jinak strašně rád připravil otce na to, co ho čeká. To už bylo na Vaška příliš. Ráno už nemohl dospát a tak se vypravil do kostela na mši. Dostal totiž spásný nápad. Když se panu faráři vyzpovídá, tak ten nikomu nic vyzradit nemůže. A jeho se zeptá, co na to říká. On bude mít určitě pochopení. Pan farář sice pochopení měl, ale když mu Vašek řekl to, co mohl, aby neporušil svou zkoušku mlčenlivosti, do zpovídání se jaksí neměl.

„Víš, Vašku, tebe tíží tvoje malé tajemství, ale teď chceš, abych já se zavázal tou mlčenlivostí, která trápí tebe. A víš, o kolika věcech já musím už mlčet. A ty mi chceš přidat další?“ s úsměvem dodal farář. Při představě, že by toho musel zamlčovat tolik jako pan farář, se Vaškovi podlomila kolena.

„A navíc já toho tvého Bručouna znám moc dobře na to, abych věděl, že nechystá něco nekalého. Můžu ti prozradit, ale bude to zase tajemství,“ spiklenecky mrkl farář, „že Bručoun má Karla rád a má strach, aby se Karel nedostal do nějaké špatné party.“

Vašek se sice dozvěděl další věc, o které by měl mlčet, ale jinak se mu hodně ulevilo. Sotva vyšel z kostela potkal Bručouna. Zpočátku v něm hrklo, jako by byl při něčem přistižen, pak si ale uvědomil, že ho vlastně pan farář uchránil od jakýchkoli pochyb, že by porušil dané slovo. A tak se mu v obličejí objevil tak spokojený výraz, že Bručoun hned věděl, že je vše v pořádku.

„Tak pokud jsi vydržel, tak máš splněno. Neznamená to, že o tom máš kdekomu povídat, ale s těmi, ve které máš důvěru o tom mluvit můžeš. Také to znamená, že mám pro tebe další úkol. Zítra se potkáme o půl páté v Bažinách.“ Vašek radostně přikývl. „Tady máš plánec, kde budu čekat,“ řekl Bručoun a nenápadně mu vsunul do dlaně složený lístek papíru. „Doma se na to v klidu podívej. Mělo by to být jasné.“

„A Eda? Může jít se mnou?“ nejistě se zeptal Vašek. Ani nevěděl, co by dělal, kdyby dostal odpověď, že Eda přijít nemůže.

„Jistě, mou důvěru jsi získal ty. Za Edu ručíš sám,“ odpověděl Bručoun a dokonce se přátelsky usmál. A jaksí spojence, zdálo se Vaškovi. Ro-

zloučili se. Vašek se rozběhl domů. Bez toho břemena tajemství se úplně vznášel. Bručoun se za ním díval a určitě si toho všiml.

Eda se otužuje a topí

Plánek od Bručouna se Vaškovi hrozně líbil. Bylo tam dost podrobností, určitě víc, než bylo potřeba pro určení místa setkání. Zajímavé bylo, že na něm byla vyznačena cesta z jejich Poloostrova až na místo setkání. A to přesně tak, jak přes ty zahrádky ložívali. Jak to může Bručoun vědět. A byla tu další záhada. Dostala číslo 4.

Vašek s Edou se už nemohli dočkat schůzky s Bručounem. Vyrazili hned po obědě. Zbývající čas stráví na Poloostrově. Tam bylo vždycky co vylepšovat. A hlavně, měli si toho docela dost povídat. Edu hrozně zajímalo, co bylo ve zprávě, kterou Vašek pro Bručouna doručoval. Určitě to nějak souviselo s odhalením *Kološrotu*. Třeba to byl jeden z těch šikovných fotografů. Ale jak by ho znal Bručoun. Vaška to zas tolik neudivovalo, znal Bručouna trochu víc než Eda a už dávno dospěl k názoru, že Bručoun toho ví daleko víc, než by člověk podle jeho zdánlivě nevšimavého výrazu řekl. Proč za tím klukem nezašel Bručoun sám?

„Edo, psst!“ přerušil Vašek jejich diskuzi. „Zdá se, že Záhada č.3 je zase tady!“ A opravdu. Na protějším břehu se zase objevil otužilec, ponořil se na schůdkách, chvíli tak setrval, udělal pár temp v chladné vodě a vystoupil na břeh. Dál už nebylo vidět.

„Dneska vypadá trochu jinak, Vašku,“ všiml si Eda. „Má plaveckou čepici a plavecké brýle. Ale všimni si, že je vlastně vůbec nepotřeboval. Na těch pár temp.“

„Třeba je na ně zvyklý,“ dumal Vašek. „Ale stejně se mi něco nezdá. To není stejný člověk, jako dosud. Někoho mi připomíná, ale nevím koho,“ zamýšleně dodal.

„Jó Edo, jak se tak dívám na toho otužilce, tak jsem si vzpomněl, že mám doma čokoládu, kterou jsme dostali od Karla za ten šrot. Ale po té tvé prohrané sázce mi bylo líto ji nosit,“ šibalsky mrkl na Edu Vašek. „Ale kdybys tam dnes vlezl, tak by se to zrušilo,“ rychle dodal, aby Edovi dal přece jenom nějakou naději nepřijít o svou oblíbenou pochoutku.

Eda si chvíli nedůvěřivě prohlížel tmavě hnědou vodní hladinu a než se Vašek nadál začal se vysvlékat.

„Když půjdeš, půjdu taky,” přidal se Vašek, aby kamaráda podpořil. Eda to chtěl mít zřejmě rychle za sebou a tak nečekal a plácl sebou do vody. Možná si trochu lokl a hlavně zapomněl, jak ta voda bude studená. Chlad ho sevřel ze všech stran, pak si lokl určitě ještě jednou a zabublal:

„Pomoc!”

Vašek v tu chvíli zase zapomněl, že neumí plavat a skočil šipku přímo pod hladinu, kde mu mizel Eda. Ten mezitím vykašlal vodu z plic a začal zachraňovat Vaška, který ho sice pod hladinou našel a chytil za nohu, že ho vytáhne nějak po dně, ale teď měl sám potíže, dohrabat se ke břehu. Vylezli na břeh a najednou je polilo příjemné teplo. A nebylo to jen tím, že vzduch se zdál najednou teplý. Edu hrálo to, že Vašek pro něho skočil, i když sám neumí plavat. A Vaška? Ten byl rád, že Eda nepřijde o svůj díl čokolády a taky, že to tak dobře dopadlo. Protože ve chvíli, kdy skákal pro Edu, měl pocit, že se řítí do velikého průšvihů. Co kdyby Eda pod vodou zůstal?

Soví oko

Než se osadníci Poloostrova vysušili, byl nejvyšší čas, najít místo srazu s Bručounem. Nebyl to problém, jednalo se o celkem nezajímavé rozcestí v méně prostupné části Bažin. Dorazili první a schovali se v houští. Přijde? Přišel. V zákrutu cesty se objevila rozvázně krácející postava s netečným výrazem ve tváři. Ale oči byly ve střehu a dvojici kluků zřejmě zahlédly, protože vzápětí se Bručounova tvář rozzářila přátelským úsměvem.

„Těší mě, že jste přijali mou nabídku na spolupráci. Já jsem Andy,” představil se napřáhl ke klukům ruku. Vašek s Edou pozdrav jaksi nemotorně opětovali. „Takže od této chvíle je všechno tajné, jasný?” Vašek s Edou bez rozmyšlení přikývli.

„Toto místo ale tajné není. Vzhledem k dalšímu je bezvýznamné,” a vedl je hezký kus dál až k takovému remízku bříz a olší. „Tato skrýš se jmenuje Soví oko,” řekl a zastavil se před jednou z olší. Ukázal nahoru. Opravdu, asi ze třímetrové výšky na ně hleděla dutina, která si své jméno určitě zasloužila.

„Odtud nejprve odeberete zprávu, kterou tam najdete,

a místo ní vložíte tu, kterou budete přinášet. Trochu vysoko, ne?” dodal, když se Vašek s Edou na sebe rozpačitě podívali.

„To víte, je potřeba skrýš chránit před nepovolanými. Ve dvou byste to možná zvládli, ale když sem půjde jeden, mohl by se mu hodit prusík nebo možná zatím dva.” Bručoun sáhl do kapsy a vytáhl dva kusy nějakého provazu přeložené na půl a svázané na jednom konci. Vysvětlil, jak se prusík obtočí okolo kmene, provlékne a jak se pomocí něho člověk dostane o kousek výš. Fungovalo to tak dobře, že se kluci divili, že něco takového nezkoušeli dřív.

„Ale buďte opatrní, takhle se dá vystoupit docela vysoko, ale když vám dojdou síly nebo vypadne prusík na zem, mohli byste zažít dost krušné chvíle při sestupu dolů,” varoval Bručoun, když viděl, že se klukům tato jednoduchá pomůcka líbí.

„Soví oko musíme chránit před nepovolanými. Takže, než se k němu přiblížíte, zkontrolujte, jestli vás někdo nesleduje. Samotné zprávy jsou šifrované, takže jejich ztráta neohrozí naši tajnou hru, byla by to pouze materiální škoda na tom malém zařízení, na kterém jsou nahrané.”

Eda s Vaškem byli jako u vytržení. Co by dřív za to dali, kdyby se mohli zapojit do něčeho takového tajemného. A co teprve Karel, vzpomněl si na bráchu Vašek. Bručoun pokračoval:

„Jak jsem říkal, všechno, co se tu odehrává, je předmětem tajemství. Kdybyste něco prozradili, mohli byste dost ohrozit někoho, na kom mi velmi záleží. Když budete dobře spolupracovat na předávání zpráv, přijdou další zajímavé věci. Neděláme nic špatného, spíš naopak. Však časem poznáte,” zatvářil se tajemně.

„Tady jsem Andy, na veřejnosti mi Andy neříkejte. Třeba Bručoun,” uchechtl se Andy.

„A tady máte klíče. Jeden je od vchodu do našeho domu, druhý od schránky paní Pulkrábkové. Ta u nás v domě kdysi bydlela. Když se odstěhovala, pořád jí chodila nějaká pošta, tak jsme kvůli listonošce zřídili tuto schránku a já jsem ji vybíral a s poštou jsem tu a tam za paní Pulkrábkovou zašel. Teď už jí dlouho nic nepřišlo. Ale kdyby se někdo ptal, co tam děláte, řeknete, že kontrolujete poštu paní Pulkrábkové. Neuškodí, když občas budete odnášet nějakou obálku. Pro první zprávu si přijďte ve středu. Pak vždycky po týdnu, pokud vám neřeknu jinak.”

„A co Karel, mohl by o tom vědět?” zeptal se trochu nejistě Vašek, protože se mu zdálo, že by se to Karlovi mohlo dost líbit.

„Pro Karla bych měl docela zajímavý, i když možná i náročný úkol,” odpověděl bez váhání Andy, jako kdyby o tom u dávno přemýšlel. „Takže ho můžete zasvětit. Podmínky znáte.” Vaškovi spadl kámen ze srdce. Už se těšil, jak všechno Karlovi povypráví. Třeba by se mu to mohlo líbit víc než Tygří tlapa. Bez Bručounova souhlasu by to byl problém. Takhle už se nemohl dočkat, až se s Karlem uvidí. Andy se rozloučil pevným stiskem ruky a zmizel v nastávajícím šeru.

„On nám podává levou ruku”, okomentoval Vašek.

„Tak se prý zdravili skauti, než je zakázali,” věděl Eda. A tajemno kolem Bručouna zhoustlo o kousek víc.

Edova plavecká škola

Cestou od Sovího oka toho měli hodně co probírat. Všechno proběhlo celkem hladce a těšili se na další dobrodružství s Bručounem. Jedinou věcí, se kterou se asi nebudou chlubit Karlovi, bude ten společný plavecký výstup na Poloostrově.

„Snad nás u toho neviděl Bručoun,” lekl se Vašek. „To by byla ostuda. Ale neříkal nic, i když u něho člověk nikdy neví.”

„Tady doufám,” připojil se Eda, kterému to bylo zvlášť trapné, protože se považoval za dobrého plavce. A tak se ujal plaveckého plánování.

„Především musíme naučit něco tebe, Vašku. Můžeš začít třeba dnes večer v koupelně. Napustíš si do umyvadla vodu a budeš nosit vzduch do vody.”

„Nosit vzduch?” ptal se nechápavě Vašek, i když ho pobavila myšlenka, že by se naučil plavat už dneska večer.

„Jo, prostě se nadechneš, ponoříš hlavu do umyvadla a všechen vzduch tam hezky pusou a nosem vybubláš. Pak se vynoříš, nabereš novou dávku, ponoříš se a celé se to opakuje. Vydechovat smíš už jen do umyvadla. Když se vynoříš, tak se musíš co nejrychleji nadechnout ašup pod vodu.”

„No a až ti to půjde, zkusíme to někde ve vodě. Naučím tě takové plavání těsně po hladinou,” dodal Eda.

„Tak to mi půjde určitě, na plavání pod hladinou jsem expert už teď,” uchechtl se Vašek.

Ještě ten večer Vašek bublal v koupelně v umyvadle. Šlo to celkem dobře. Až bude vhodná příležitost, napustí si vanu, aby to mělo trochu blíž k realitě. Ale musí opatrně. Maminka, zda se, má nějaké podezření. Dalo dost práce někde potajmu usušit mokré trenýrky.

Karlovo kolo

Zatímco Vašek s Edou prožili asi nejdobrodružnější den života, Karel se zmítal v pochybnostech a neblahých očekáváních. Tygří tlapu vyšetřovala policie. Už bylo jasné, že nešlo o nějakou veřejně prospěšnou akci. Spíš veřejně škodlivou, říkal si v duchu Karel. Přišlo nečekaně mnoho stížností na ztráty kol. Muselo se to nějak rozkřiknout. Toma vyšetřovali už několikrát. Karla ještě nevolali. Skoro mu to bylo líto, protože měl pocit, že by ho v Tygří tlapě mohli považovat za zrádce. Byla v něm taky trochu malá dušička ohledně toho, co sám vynesl z kočárkárny jejich domu na skládku. Byl to evidentně nepoužívaný vrak, jakási letitá sportka, ale co když si majitel vzpomene a z Karla se rázem stane zloděj.

Vašek s Edou měli dnes hodně zážitků, ale Karla zajímalo jen to, co se týkalo *Kološrotu*. Vašek mu sice pod příslibem mlčení prozradil svou tajemnou schůzku s Bručounem. Ale Karlovy myšlenky se stále vracely ke *Kološrotu*. S mladším bratrem se shodli na tom, že to zřejmě mělo souvislost s fotografickým kroužkem. Karel musel uznat, že proti Tygří tlapě stál zřejmě dobře zorganizovaný protivník. Dost ho lákalo se o tom něco dozvědět. Teď hlavně s jakou přijde táta ze školy.

Přišel a nevypadalo to nejhůř. Kdyby byl vyložený průšvih, tak by řádl určitě už ve dveřích. Takhle počkal až na večeri. Karel byl napnutý jako struna.

„No, Karle, je tu i jedna dobrá zpráva. Našlo se tvoje kolo. Měli ho v Ren-ovelo. Bylo už částečně v procesu anonymizace, ale spolehlivě jsem ho identifikoval. Zítra se pro ně můžeme stavít na policejní stanici.”

„Fakt?” nevěřil svým uším Karel.

„Jo, ale ostatní zprávy už nejsou tak dobré. Možná tě také předvolají a budou zjišťovat, o čem jsi věděl a o čem ne. Pokud jsi něčím přispěl na tu vaši sbírku, co ti nepatřilo, tak mi to řekni, ať vím, na čem jsme.”

„No, kromě té staré sportky od nás z kočárkárny jsem tam nic nedal,” popravdě přiznal Karel.

„A to ti v partě prošlo?” nečekaně zjišťoval otec.

„No prošlo, já jsem měl jiné, spíš pomocné úkoly. Nemám bohužel v partě takové postavení, abych byl o všem informován do detailu.”

„Bohudík ...”, poopravil otec.

„Tentokrát, jo,” nezbylo Karlovi než souhlasit.

„Nebor to na lehkou váhu, byl to vlastně takový organizovaný zločin. A nic bych nedal za to, že Tom věděl od začátku, kam zmizelo tvoje kolo.”

Ještě dlouho po večeři seděl Karel na svém místě a přemýšlel. V Tygří tlapě bylo samozřejmě dusno. Tom využil toho, že sám při svozu nebyl, a tvrdil, že on nic neukradl. Kdoví, jestli už od začátku nemyslel na zadní vrátka. Na žádné fotce, kde se vynášelo něco kradeného nebyl. Ale přece aspoň něco. Jeden z těch šikovných fotografů, který měl na starosti Renovelo, tam zachytil Toma v rozhovoru s jedním z majitelů. Musel mít pěkný teleobjektiv, říkal si Karel. A tak se postupně v myšlenkách dostával od Tygří tlapy k jejímu tajemnému nepříteli, který odvedl, takový kus detektivní práce. Někdo se musel o té akci dozvědět daleko dřív, než Karel začal vymýšlet ten plakát. Něco takového by přece nemohl zvládnout ten mrzutý děda, kterému Vašek říká Bručoun. I kdyby nějaký kontakt na ten fotografický kroužek měl. V Tygří tlapě to nevypadá moc nadějně. Kdyby věděl, že se bude krást, tak by do toho asi nešel. Sice by zase v hierarchii klesl. Pokud vlastně má kam. Hlavně se teď hledá obětní beránek, který by to vzal všechno na sebe. Ale tak se ponížit Karel nehodlá, zvláště když se ukázalo, že Tom ho nechal s tím kolem na holičkách. A Karel mu pak jeho kolo našel. A kdoví, jestli se něco domluvilo právě tehdy, když Tom získával zpět torzo svého kola od spolupracovníků firmy Renovelo.

„A kupodivu na těch vystavených fotkách nejsem ani já, ani Vašek, ani Eda. Je pravda nebyli jsme asi pro ně tak důležití, ale já jsem nesl kolo, o kterém nebylo na dálku tak snadné říct, že je bezcenné. Ale musím uznat, že fotky mají precizní. Jako kdyby je dělali přímo za účelem přesné dokumentace.” Taková práce by teda Karla bavila. To je daleko zajímavější, než někoho mlátit nebo krást kola.

Plánek

„Karle, chceš vědět tajemství?” vytrhl ho z myšlenek Vašek, který netr-pělivě obcházel okolo a čekal, až bude příhodná chvíle s Karlem promluvit.

„Jó,” nedbale přisvědčil Karel.

„Počkej, je to fakt zřejmě něco důležitého, o čem se nikdo nesmí dozvědět. Slíbil jsem to,” dodal Vašek, aby se ujistil, že Karel chápe naléhavost mlčenlivosti.

„Jó, slibuji, že tajemství zachovám,” zavázal se Karel. „Eda o tom, předpokládám ví?”

„Jasně, Edovi už jsem to svěřil. Bručoun po nás chce, abych nosili tajné zprávy do nějaké hry.”

„Bručoun? A nějaká hra?” nevěřícně se zatvářil Karel.

„Dnes nám to všechno vysvětlil. Třeba by tě zajímal plánek, který nám dal, abychom našli místo, kde s ním setkáme,” zkoušel nalákat Karla Vašek. Nutně ho sice pro to, co mají dělat, nepotřebují, ale Vašek by rád, aby se Karel připojil.

Plánky měl Karel rád. Občas si sám nějaké kreslil. A tak si se zájmem prohlížel ten, který Vašek spiklenecky vytáhl z kapsy. Řeka, pár zahrádek kolem, několik cest v Bažínách. Zajímavé na tom bylo hlavně to, že vyznačená cesta na místo srazu vedla přímo od Poloostrova.

„Vašku, Bručoun ví o,” teď Karel chvíli váhal, jaké použít zájmeno, „našem Poloostrově?” Vašek tu chvíli zaváhání samozřejmě postřehl a byl moc rád, že Karel použil první osobu množného čísla místo osoby druhé.

„Taky se divím,” zamyslel se Vašek. „Řekl jsem mu teda leccos, ale že bych mu říkal o něm? A jak mohl vědět, že na ten sraz půjdeme zrovna z Poloostrova?”

„A koukej! Tady je přímo zakreslené, přes které zahrádky chodíme!” všiml si Karel.

„Už jsem si toho všiml taky. A tady ta postavička, jak leze pod plotem! Musel nás někdo pozorovat. To jsem mu určitě neříkal.”

„A dívej, co ta čárkovaná čára a u ní ten stojící panáček? A na té chatě je

nakreslená úplně malinká obálka. Tam by mohla být nějaká zpráva.” vyvozoval Karel. „Bručoun vám k tomu nic neříkal?”

„Ne, určitě to nezmínil,” byl si jistý Vašek.

„Možná vás nějak zkoušel, jestli si toho všimnete. Ale kdybyste šli tou čárkovanou cestou, tak jdete jen přes jednu zahrádku a brankou.”

Bohatýrský rok začíná

Nové objevy v Bručounově plánku znamenaly samozřejmě neodkladnou návštěvu Poloostrova. Cesta tam probíhala jako obvykle přes a pod ploty. Naštěstí opět nikde nikdo. Krátce pozdravili své území a už se hrnuli zkoumat sousední zahrádku z plánku. Na zahrádce opravdu byla chatka. U chatky malá kolnička. Dvířka do ní nebyla zamčená. Nakoukli dovnitř. Chvilku jim trvalo, než se v příšeří rozkukali.

„Mám to,” volal radostně Vašek a ukazoval na bílou obálku na příčném trámku veřejí vstupních vrátek.

„Jó, je to nějaký dopis,” potvrzoval Eda, který nedočkavě pro obálku sáhl. Po rozlepení se objevil list papíru na kterém stálo: *Milí kamarádi,*

zdá se mi, že vám schází klíček od této zahrádky.

Vezměte si ho sebou, ať nemusíte ložit přes sousedovu zahrádku. On tam chodí sice málo,

ale mohl by být nepříjemný. Když by se vás někdo ptal, tak jste od pratety Poštůlkové.

Zdraví Pšt

A opravdu, v obálce byl přiložen klíček. Vašek ho hned běžel vyzkoušet. Fungoval. Branka se jím dala odemknout a zamknout zevnitř i zvenku.

„Edo, to jsme získali opravdu parádní přístup na naše území.” vydechl nadšeně Vašek.

„To teda jo, měli bychom to nějak oslavit,” navrhoval Eda.

„Myslíš takhle,” mrkl na něho Vašek a začal se svlékat.

„Přesně tak,” připojil se Eda. A za chvíli je hrál nejen jejich nový objev, ale i teplo z otužileckého ponoření, které tentokrát proběhlo bez topení se. Vašek dokonce několikrát úspěšně zabublal do vody. A tak zpáteční cestu věnovali další Edově plavecké lekci.

„Takže, Vašku, bubláš doma úspěšně?” zjišťoval Eda Vaškovy pokroky v plavecké přípravě.

„Budeš se divit, ale bublám a docela mi to jde. Jednou jsem si dokonce napustil vanu, abych měl víc vody a mohl ponořit celou hlavu.” chlubil se svými úspěchy Vašek. „Ale napustil jsem si studenou, abych zároveň trénoval otužování. A to bylo teda dost hustý! Daleko horší než dnes v řece.”

„V neděli jdeme s našima plavat. Můžeš se samozřejmě připojit, jestli tě vaši pustí. Domluvil jsem to tentokrát na odpoledne, bude tam sice víc lidí, ale dopoledne bys asi nemohl kvůli mši, ne?”

„To je od tebe hezký,” vděčně se usmál Vašek. „Musel bych jít na ranní v 7 hodin, ale takhle to bude lepší.”

„A tady jsem ti napsal takové zásady, které si vždycky opakuju, abych se vylepšoval. Prostě je třeba se tak nějak válet ve vodě a občas, když se pusa dostane nad vodu, tak se nadechnout. Ale důležitý je samozřejmě, abys v tu chvíli byl už vydechnutý. Takže pořád bublat.”

„Vypadá to jednoduše,” poznamenal Vašek. „Kéž by to taky tak šlo,” dodal toužebně.

„A víš co,” pokračoval Vašek. „I kdyby mi to nějak nešlo, tomu otužování nic nebrání. Mohli bychom takhle chodit třeba celý rok. Slibme si, že půjdeme každý měsíc aspoň jednou.”

„Souhlasím, budete to takový náš Bohatýrský rok,” připojil se vzletně Eda.

„Ale, opatrně, Edo, zůstane to mezi námi. Ne, aby ses s tím někde chlubil. Vaši by to třeba dali, ale už vidím mamku, kdyby se dozvěděla, že se budu v prosinci, v lednu nebo v únoru koupat v řece. Moje mamka má totiž obrovskou fantazii, pokud jde o moje možné budoucí nemoci z nachlazení. To by byl cílený zákaz, který bych nemohl přestoupit,” mírnil Edovo nadšení Vašek.

„Jasně, čtvrté přikázání, vid’,” dodal Eda znalecky. Do kostela sice nechodil, ale Vaškovo svědomí měl zmáknuté.

„Když to vydržíme celý rok, aniž bychom onemocněli, tak s tím můžeme třeba vyrukovat,” snažil se Vašek zmírnit Edovo zklamání z toho, že se se svými bohatýrskými výkony nebude moct hned veřejně chlubit.

Zprávy putují

Další den už byla ve schránce paní Pulkrábkové zásilka k doručení do Sovího oka. Eda s Vaškem se domluvili, že v rámci utajení bude schránku chodit vybírat jen Vašek. Eda ho zastoupí jen, kdyby nemohl. Cestou se zprávou do skrýše měli oba slavnostní pocit a bavili se o tom, jak by unikli případným pronásledovatelům nebo špehům. Nic zvláštního se nestalo, i když Vašek měl takový divný pocit, že se na ně někdo dívá. Proto taky u Sovího oka počkali hezky dlouho schovaní v křoví, aby se ujistili, že vzduch je opravdu čistý. Teprve potom vzal Vašek prusíky od Bručouna a vystoupal ke skrýši. Byla tam už zásilka. Podobná té, kterou tam vkládali.

„Dost by mě zajímalo, co v tom je,” přemýšlel zpáteční cestou nahlas Eda.

„Já myslím, že se časem dozvíme víc, ale teď bych nerad, aby si Bručoun myslel, že jsme nějak podezřele zvědaví,” držel se zpátky Vašek. „Stejně je to dobrý pocit, že neseme něco, co, kdyby se to vyradilo, tak to může někomu uškodit.”

„A nemáš strach, Vašku, že se podílíme na něm nekalém nebo zakázaném. Abys neměl nějaký hřích,” rýpnul si Eda.

„To, že je něco zakázané, neznamená, že je hřích, když to porušíš. Učitelka nám třeba říká, že nemáme chodit do kostela. Ale hřích by byl, kdybych ji poslechl. A nekalé? Cítím, že Bručoun by něco takového nedělal. A kdyby přesto dělal, tak já bych asi moc velkou vinu neměl,” hájil se Vašek.

„Já bych tě rozhrěšil,” škádlil ho Eda.

Vyzvednutá zpráva putovala další den k paní Pulkrábkové, tedy do její nadpočetné schránky. Bručoun říkal, aby do schránky nechodili příliš často, když to nespěchá. Jednou za den je ideální. To by prý poznali, že to spěchá. Vašek se sice trochu bál, oslovit Bručouna na ulici, když teď mají tu tajnou hru. Věděl, že Bručoun je na veřejnosti dost zdrženlivý. Ale potřeboval mu nějak vyjádřit vděčnost za ten průchod zahrádkou paní Pšt. A tak se ráno za kostelem k němu přitočil a poděkoval mu. Bručoun se usmál, jako že to nic. Ještě se to bude hodit, dodal tajemně. A že se tam mají chovat slušně, aby na sebe nepoutali zbytečnou pozornost. Na druhé straně se nemají nijak

skrývat, protože vstup na zahrádku mají dovolen od majitelky. Možná časem bude potřeba něco udělat majitelce na oplátku. To samozřejmě pro Vaška nebyl problém přislíbit. Nakonec ještě neodolal a pochlubil se, že mu Eda dává plavecké lekce. Bručoun se spokojeně usmál a podal mu ruku. Zase levou. Až potom si Vašek uvědomil, že to byl hlavně ten chlapský stisk, pro který si k Bručounovi přišel. Ten zvláštní stisk, při kterém si Bručounův malíček, našel cestu mezi Vaškovy prsty.

V bazénu

Návštěvy plaveckého bazénu s Edovými rodiči se Vašek nemohl dočkat. Poctivě doma bublal do umyvadla a opakoval si Edovy plavecké zásady. Konečně se dočkal. Stál na okraji bazénu a díval se na Edu, který tam hned sebou plácl. Edu voda nesla, takže se ani moc plavat nemusel snažit. A tak Vašek s údivem zjistil, že Eda vůbec neplave podle těch zásad, které mu nadiktoval.

„Edo, ty plaveš ale dost jinak, než jsi mi radil,” poznamenal trochu vyčítavě Vašek, když Eda připlaval k okraji bazénu.

„No jasně, Vašku, mě nesou tuky, já mám problém se vůbec potopit,” chvástal se s úsměvem Eda.

„Ale jenom v teplé vodě, že,” rýpnul si Vašek. Eda pochopil a uchechtl se.

„Takže já se s těmi pravidly nemusím mořit. Ale máš pravdu, kdybych podle nich plaval, tak by to bylo hezčí a rychlejší,” připustil.

Vašek si ho dál nedobíral, slezl opatrně po schůdkách do bazénu, kde dostoupl a začal trénovat ono nošení vzduchu do vody. Ze začátku mu trochu štíplavě nateklo do nosu, ale pak mu to začalo jít dokonce lépe než v umyvadle.

„Dobrý,” chválil Eda. „A teď zkus kousek plavat a bublat do vody.”

Vašek to zkusil a šlo to. Byl nadšením bez sebe a pořád opakoval pár temp pod vodou, pak zabral rukama, aby dostal hlavu nad vodu, aby se nadechl. A než se nadál, byla z toho docela pěkná prsa. Vašek měl štěstí, že mu ten žabí pohyb nohou šel sám od sebe. Někdo se s tím moří celý život a marně, jak připomněl Eda.

Betlémské světlo

V době adventu, který začíná někde na konci listopadu, jsou ranní mše v kostele, na které Vašek tu a tam chodívá, tak pěkné, že si přivstává téměř denně. V kostele bývá skoro úplná tma a bohoslužba začíná zpěvem rorátů. Během zpěvu rorátů kostelník rozsvítí svíčky na oltáři, pak na adventním věnci a potom postupně rozsvěcuje světla v kostele. Vaškovi se to velice líbí. Vypadá to jako zrychlený východ slunce. Dokonce jednou musel kostelníka zastupovat, když ten kvůli lékařské prohlídce nemohl přijít. Měl strach, aby to nepopletl nebo jinak nezkazil. Nejraději by v té chvíli měl vedle sebe Edu. Ale všechno dopadlo dobře. A tak se mu jednou dokonce podařilo přemluvit Edu, aby se přišel na roráty podívat. Pan farář nemohl přehlédnout nového návštěvníka rorátů. Věděl, co kluky baví. Operativně vyřadil kostelníka a pozval Edu, aby v sakristii postupně rozžíhal světla. Vašek dostal za úkol svíčky na oltáři a u svatostánku. Edovi se takové zapojení samozřejmě líbilo. Rekl, že to bylo tajemně dojemné. Ale na další roráty Edu zatím nelákal, protože si nebyl jist, že by ho pan farář nechal takhle asistovat pokaždé.

„Dnes večer po setmění se bude po řece rozvážet Betlémské světlo,” upozornil Vaška na předposledních rorátech Bručoun, který si na něho počkal před sakristií. „To světlo někdo zapálil přímo v Betlémě v místě, kde se narodil Ježíš, a štafeta dobrovolníků ho šíří po celém světě. Vezměte si nějaké svíčky na přenesení domů. Bude to pěkné.”

„Já nevím, jestli mě mamka tak pozdě pustí. Jinak bychom s Edou určitě moc rádi přišli,” dodal toužebně Vašek.

„No, zkus se zeptat,” povzbuzoval ho Bručoun.

Vašek se samozřejmě zeptal. Nestačil se divit, když máma souhlasila. Dokonce mu sama našla jakousi kovovou lucerničku, do které se dala postavit malá svíčka.

„To máte na to, aby vám to nezhaslo cestou,” dodala, „jo, a doufám, že jdeš s Edou?”

„Jasně mami, když pustíš ty mě, tak Edu určitě pustí taky. Díky!”

Někdy jdou věci tak hladce, divil se Vašek. Ale kdybych se zeptal, říkal si, jestli si můžu za bílého dne udělat pár temp v řece, tak mě určitě nepustí. Takže odpoledne bylo práce nad hlavu. Zajít se podívat do schránky, jestli nemají doručovat zprávu. Zpráva tam byla. Vašek si uvědomil, jak Bručoun spoléhá na to, co si domluvili. Ráno se totiž o tom, že bude potřeba jít k

Sovímu oku, vůbec nezmínil. To potěšilo. Líbil se mu Bručounův málomluvný přístup. Pak se zprávou do skrýše. Pak s vyzvednutou zprávou zpátky do schránky. A potom už čekat na Poloostrově na setmění.

„Už asi jedou,” hlásil Eda, který už dlouho sledoval řeku nořící se do večerního šera. Konečně zahlédl nad ztemnělou řekou nějaké světýlko, které se pomalu blížilo a zanechávalo za sebou tu a tam další blikající světelný bod. Nakonec ve vši tichosti zastavila u Poloostrova kanoe s lucernou na přídi. Pádlovali dva kluci staří asi jako Karel. Ten vpředu zapálil Vaškovi svíčku v lucerničce.

„A radostné vánoce”, popřál Vaškovi kluk na zádi a podal mu ruku.

Ten na přídi zase natáhl ruku k Edovi. Eda ale musel udělat krok dopředu a na kluzkém kameni se mu nějak svezla noha a Eda začal klouzat do řeky. Instinktivně se zachytil lubu lodi. Ta se nebezpečně zhoupala do boku, ale kluk na zádi se pevně opřel o pádlo a zabránil tak nejhoršímu. A tak nakonec bilance této nehody byla docela snesitelná - jedna noha namočená po koleno v ledové botě. Kánoe se rozjela a už už mizela ve tmě. Najednou udělala bravurní otočku a zamířila zpět.

„Ještě něco,” řekl kluk na zádi a podával Vaškovi bílou obálku. A pak se už definitivně kánoi jako stále se zmenšující světelný bod pohltila večerní tma.

„Edo, to byl ten kluk, kterého znám. Zdálo se mi, že na mě malinko mrkl. Ale když tam byl ten druhý, tak jsem přece nemohl vyrazit, že ho znám, ne?”

„No, asi by se nic nestalo,” rozvážně hodnotil Eda. „Ale máš pravdu, takhle je to na sto procent stylové. Když tajná hra tak tajná hra.”

Vašek zvědavě otevřel bílou obálku. Byly v ní dvě placky z březové kůry s namalovaným delfínem. A ještě dvě malé kartičky s obrázkem kánoe s betlémským světlem. A na nich dnešní datum. Vlastně, ne, to datum bylo přesně před třemi lety. A k tomu ještě jedna kartička, na které byl delfín a zlatý palec zdvižený nahoru. Vaška dost hrálo, že má nějakou hmatatelnou trofej z této super tajné hry. Málem přitom zapomněli na Edovu vymáchanou nohu.

„Co, Edo, ta tvoje noha,” vzpomněl si Vašek. „Je dost zima. Měli bychom asi poklusem běžet domů,” starostlivě navrhoval Vašek.

„To je dobrý, to se vsákne,” odvětil bodře Eda. „Ale trochu zahřát by neškodilo, už mi trochu mrznou prsty.” A tak se dali do běhu. Eda sice funěl, aby Vaškovi stačil, ale zima mu brzy přestala být.

„Víš co Vašku? Já asi kromě toho otužování začnu i běhat,” sotva popadáje dech plánoval Eda.

„Je nedůstojný, abych za tebou tak funěl.”

„Radostný vánoce, Edo! Ať se ti splní všechna přání!”

„Dík, Vašku, nápodobně! I když vlastně u vás plníte jen taková ta menší přání, že? Jako, že Ježíšek se narodil ve chlévě a tím pádem si nemohl přát třeba kolo. Maximálně velblouda. Ale toho bych teda místo kola bral všemi deseti.”

„Víš, Edo, já bych si taky mohl přát kolo, ale odečetlo by se to z daru, který posíláme vždycky o vánocích potřebným lidem. Takže místo mého kola dostane někdo třeba osla nebo kravku. A to není vůbec špatnej pocit.”

„Já teda nevím, jestli bych to kolo obětoval. Ale u tebe je to jasný, ty dostaneš prý stokrát víc, jestli se nepletu. Čili za to bude na věčnosti už možná docela pěkný fáro,” vtipkoval Eda. „Na mě by se to asi nevztahovalo, ne,” přešel Eda do trochu vážnější tóniny.

„Ale určitě, Edo,” s jistotou odpověděl Vašek.

„To jsi mě teda nalomil, ale naši naštěstí to kolo už mají, doufejme, koupené,” oddechl si Eda a uháněl domů zbavit se nenápadně mokrých kusů výstroje.

Křída

„Vašku, musím se ti k něčemu přiznat,” váhavě začal Eda. „Doufám, že se nenaštveš.”

„K čemu?” divil se Vašek, protože měl pocit, že s Edou nemají mezi sebou moc tajností. Spíš žádné.

„Vzpomínáš, jak jsem si vzal od tebe na Tři krále tu posvěcenou křídu, abych u nás doma napsal na futra ten nápis K+M+B? Já jsem si tu křídu pak schoval, že s ní něco vyzkouším. A zrovna dnes se naskytla příležitost.”

„Na tu báseň, kterou jsme se měli naučit na dnešek, jsem úplně zapomněl. Jen jsem ji jednou přelítl, než jsem šel do školy. Že se na to podívám o přestávce. Jenže pak učitelka prohodila hodiny a čeština se

octla jako první. Říkal jsem si, že pravděpodobnost, že budu vyvolán já, není moc velká. Ale podle zákona schválnosti jsem se tímto málo pravděpodobným případem stal právě já. Ještě že naše učitelka zavedla možnost odmítnout recitaci před třídou.”

„Jo, to je dost dobrý, když máš trému,” souhlasil Vašek.

„No a tak jsem šel psát na zadní stranu tabule. Tam máš takové soukromí. Takže jsem v klidu vyměnil tu školní křídu za tu posvěcenou a začal psát. Trochu jsem si od toho sliboval, ale že mi to půjde tak hladce, to jsem teda nečekal.”

„Taky jsem se divil, že to máš bez jediné chybičky. Většinou, když jde někdo psát dozadu na tabuli, tak je to proto, že to moc neumí a stydí se to říkat před třídou.”

„Nechceš to vyzkoušet taky? Představ si, že by to fungovalo! Mohl bys nechat u pana faráře posvětit propisku a nemuseli bychom se vůbec učit,” popustil uzdu fantazii Eda, když viděl, že se Vašek nenaštval.

„To by určitě nefungovalo,” s jistotou oponoval Vašek a zatvářil se vážně. „Bůh si ze sebe určitě nenechá udělat automat na nějaké výhody. Ale možná, že ti jen chtěl ukázat, co umí.”

„Máš pravdu, já jsem to s tou křídou zkoušel doma na stole, ale vůbec to nešlo tak, jako ve škole. Kouzlo zafungovalo jen jednou.”

„Ona není ani tak důležitá ta křída, ale ten nápis, který se tou křídou napíše. Víš, to prý nejsou první písmena jmen těch tří králů, ale první písmena nějaké latinské žehnací věty, říkal pan farář. A ty křížky, to jsou takové žehnací značky, v misálu jich má plno,” vysvětloval Vašek.

„A co s tou křídou teda mám udělat?”

„Víš co, rozdrobíme ji na prášek a rozprášíme ho na Poloostrově.”

„A ty to s ní nechceš zkusit?” lišácky hecoval Vaška Eda.

„My takovou křídu máme určitě doma. Nechci, to by nebylo dobré.”

„Opovážlivé spoléhání na Boží pomoc, že?” mrkl na Vaška přátelsky Eda. „Ale ty toho nemáš zapotřebí. Ten tvůj Bůh ti udělá stejně všechno, co ti vidí na očích.”

„Tos řekl moc hezky,” pochválil ho Vašek a v duchu se divil, proč Eda nechodí do kostela, když toho tolik ohledně Boha ví.

Vyzvědači

Obsluha Sovího oka probíhala zatím bez problémů. Vašek s Edou si nechtěli před Bručounem a kdovíkým ještě udělat ostudu a tak se hodně snažili, aby celá akce proběhla co nejméně nenápadně. Původní rozhodnutí, že bude chodit Vašek sám, změnili. Ve dvou to bude nenápadnější. Nejprve se jeden z nich, hlídač, schoval někde v křoví tak, aby dobře viděl na přístupovou cestu. Ten, který nesl zprávu, lezec, se schoval někde u cesty na druhé straně. Pak chvíli tiše pozorovali. Když se nic nedělo, tak hlídač krátce pískl. To byl signál pro lezce, že může vyrazit. Kdyby se něco podezřelého vyskytlo potom, tak by hlídač varoval lezce trojím krátkým hvízdnutím. Zatím všechno šlo jak na drátkách, takže třikrát krátce se dosud nehvízдалo. Skoro to klukům bylo líto. Ale vlastně jednou ano. Ale ukázalo se, že po cestě a v jejím okolí nějaká stařenka sbírá nějaké byliny.

„Kdoví, jak to dělají ti druzí,” přemýšlel Eda.

„Asi nějak podobně jako my,” řekl Vašek. „Ledaže by tam někdo šel potmě. To by možná zvládl sám.”

„Kdypak asi chodí vybírat schránku? Já myslím, že ten den, kdy to tam my dáme. Takže ...,” zarazil se Vašek.

„Takže bychom si vlastně na ně mohli chvíli počkat,” pokračoval Eda.

Vašek se trochu zachmuřil. Přemýšlel, jestli to není nic proti dohodě s Bručounem, kdyby se pokusili zahlédnout toho, kdo s nimi spolupracuje. Ale nakonec se s Edou dohodli, že tohle by se ještě dalo. Ale samozřejmě, pokud něco zjistí, bude to spadat do přísného mlčení, jako ostatní věci kolem.

„Edo, ale rozhodně nás nesmí uvidět,” dodal starostlivě Vašek, „protože to by si mohli myslet, že schránka je ohrožena. A Bručoun by třeba vymyslel něco jiného bez nás.”

Příštího předávání zprávy se nemohli dočkat. Eda půjčil doma dalekohled a důležitě zkoumal, kde se bude nacházet slunce, aby na sebe neupozornili odleskem skel dalekohledu. Zprávu vložili jako obvykle, našli si skrýš a čekali. Trochu měli z toho čekání strach, že nevydrží tak dlouho někde bez hnutí sedět. Ale nebylo to tak zlé. Za chvíli se něco šustlo a v okolí Sovího oka se objevili tři kluci. Jeden z nich se schoval u Sovího oka, druzí dva někde vedle a chvíli se nic nedělo. Potom ten u Sovího oka začal lézt nahoru. Vašek s Edou ani nedutali.

„Vašku, podívej se, jestli to není ten, kterého znáš,” zašeptal Eda Vaškovi do ucha a podával mu dalekohled.

V tom se ozvalo trojí krátké jako by ptačí hvízdnutí. A ještě jednou. Vašek s Edou sebou trhli úlekem, že byli objeveni, ale vzápětí zjistili, že poplach vyvolala nějaká postava na cestě. Vašek tam rychle přesunul dalekohled. Po cestě šel nějaký kluk. Vašek poznal, že je z Karlovy třídy. Zřejmě z Tygří tlapy. Když se podíval k Sovímu oku, neviděl nikoho. Čekali hodně dlouho. Kluk na cestě mezitím zmizel. Konečně se něco pohnulo u Sovího oka. Lezec se odhodlal nahoru. Tentokrát pokus o dosažení schránky proběhl nerušeně a tři kluci zmizeli opačným směrem, než přišli Vašek s Edou.

„To jsme se toho dnes dozvěděli víc, než jsme čekali,” konstatoval s uspokojením Eda.

„Musíme vytáhnout z Karla, jestli něco nechystá Tygří tlapa,” dělal si starosti Vašek. „Já jsem toho kluka, který lezl nahoru, poznal. Mohl to být třeba jeden z těch fotografů.”

„Ale všiml sis, že to mají zařízené skoro jako my. I ten varovný signál mají skoro stejný,” pyšně konstatoval Eda.

Celou cestu domů se kochali výsledkem své výzvedné výpravy. Umínili si, že do Sovího oka budou chodit co nejdříve po škole. Tygří tlapa tou dobou je ještě uvězněná ve školních lavicích. Rázem se z obyčejných poslíčků stali dobrodruhy.

Tygří tlapa chystá odplatu

Po fiasku *sKološrotem* se toho v Tygří tlapě moc nedělo. Tom měl dost svých starostí. Pokoušel se s Karlem vyměnit kolo. Karel se ale do směny příliš nehrnul. Byl by si sice polepšil, ale bylo to celkem průhledné. Tom se chtěl zbavit kola, o které stejně zanedlouho přišel, protože ho získal přes firmu Renovelu a ukázalo se, že bylo kradené. Za organizování hromadné krádeže kol dostal Tom podmínku, že při dalším vážném prohřešku bude přemístěn na sousední školu. Přesto se však jen tak nechtěl smířit s tím, jak fotografický kroužek porazil Tygří tlapu. Ostatní členové nebyli v názorech jednotní. Některým se v Tlapě přestávalo líbit, hlavně těm, kteří stáli nízko na hodnotném žebříčku. Těm se moc nechtělo do velkých dobrodružství. Mezi nimi i Karlovi. Druhá část byli ti, kterým se nelíbilo, že Tygří tlapa neplní to, co slibovala. Peníze nejsou. A nejsou ani žádné zajímavé akce. A právě tato druhá skupina nakonec vyhecovala Toma, že začal chystat odvetnou akci proti fotografům.

Jeden z fotografiů byl zahlédnut v Bažinách. Byl to ten, kterého zahlédli také Vašek s Edou. Tenkrát ještě nevěděli, že má přezdívku Šút. Bylo rozhodnuto, že útok bude směřovat vůči němu. V Bažinách se začali potulovat kluci z Tygří tlapy. Snažili se vyzvědět, kdy se tam Šút objevuje. Vašek s Edou tam na vyzvědače Tygří tlapy narazili také. Museli být maximálně opatrní. Vašek varoval Bručouna a myslel si, že Bručoun tajnou hru v tomto případě přerušit nebo nějak přeorganizuje. Ale Bručoun vypadl klidně. A Vašek měl dojem, že je s jejich prací spokojen. Vašek si vzal na starost Karla. Doufal, že Karel tajemství Soviho oka Tygří tlapě neprozradí. Chtěl mít ale jistotu, Karla získat víc na svou stranu a přemluvit ho, aby s nimi spolupracoval při ochraně tajné hry. Nakonec se mu podařilo z Karla vytáhnout plány toho, co se chystá. Že půjde o to, dát lekci tomu Šútovi. Není to prý žádné tyntítko, bojovníci Tygří tlapy budou v přesile. Nebylo těžké dostat z Karla slib, že se Šútovi neublíží.

„Já této akci nefandím,” prohlásil Karel. „Na Toma není spoleh, mám obavu, že to bude fiasko. Já se pokusím z toho nějak vyklouznout. Možná díky Šútovi mám zpátky svoje kolo. Tak za co bych ho měl trestat,” uchechtl se.

A tak Vašek získal podrobné informace o tom, jak má přepad vypadat. Svěřil se samozřejmě Andymu - Bručounovi. Ten se tvářil jako někdo, kdo má věci pod kontrolou. Což bylo skoro vždy, usmál se v duchu Vašek.

„Zkuste svůj díl splnit, jak nejlépe to půjde. Zatím si vedete dobře,” pochválil je Bručoun.

„Vy jste nás viděl?” divil se Vašek.

„Kdepák, ale mám své zdroje,” tajemně se usmál Andy.

Útok

Ten den nemohl Vašek dospát. Nadešel den útoku Tygří tlapy na tajnou hru. Naštěstí Tygří tlapa neměla snad ponětí, že útočí na nějakou tajnou hru, říkal si. I když od Bručouna nedostal žádné zvláštní úkoly, přece jen mu bylo trochu úzko. Možná právě proto. Uvědomuje si Andy, že hrozí prozrazení toho, co je zahaleno přísnou mlčenlivostí? Snad to s Edou zvládnou. Musí tam jít co nejdříve po škole, dokud Tygří tlapa sedí ve školních lavicích.

„Edo, taky se trochu bojíš,” ptal se kamaráda Vašek, když vyrazili se zprávou do Bažin.

„Ani ne,” mávl rukou Eda. „Podívej, kdyby hrozilo nějaké prozrazení, tak by nám zprávu dnes Andy vůbec do schránky nenachystal. Já jsem naopak zvědav, jak se tam ti s útokem vypořádají. Třeba jich bude víc.”

V Bažinách byl zatím naprostý klid. Podle Karla byl útok naplánován na tři hodiny odpoledne. O půl třetí někdo rychle vyzvedl zprávu a zmizel. Vašek s Edou si ho málem nevšimli. Takže Tygří tlapa přijde marně, radostně si šeptali Vašek s Edou. Ale na Tygří tlapu si počkají. Samozřejmě dobře schovaní. I když, nakonec, co by jim mohli...

Kolem třetí hodiny začíná být v Bažinách nějak živo. Objevil se Šút a s ním další dva. Jeden velký a druhý malý. Jako by se chystali vyzvednout zprávu ale u úplně jiného stromu. Ti dva hlídají, Šút opatrně postupuje. Najednou ten malý zavolá: pozor! V tu chvíli z houští vyrazí několik bojovníků Tygří tlapy. Tři se vrhají po Šútovi.

„Párátko, pomoc!” volá ten malý.

„Už jdu,” odpovídá ten velký.

Je hodně velký, rozhodně žádné párátko. Dva velké skoky a sráží k zemi jednoho z Šútových pronásledovatelů. Šút běží měkkými rychlými skoky. Od svých pronásledovatelů si drží zatím odstup. Ani to nevypadá, že běží naplno. Vašek s Edou mohou oči nechat na jeho lадném běžeckém stylu. Vašek ani nedutá. Z boku přibíhá další pronásledovatel. Je rychlejší a brzy už je na čele pronásledující trojice. Vašek s hrůzou poznává Karla. V tu chvíli ale Karel křikne:

„Pozor,” a něco, čemu Vašek na dálku už nerozuměl.

„Kam to ale, Edo, běží, tam už je řeka,” vzrušeně šeptá za chvíli Edovi.

Pronásledovatelé jsou už jen pár kroků na ním. A ke břehu je to už taky jen pár kroků. Ale Šút běží stále přímo k řece. Najednou skáče a perfektní šipkou mizí pod vodní hladinou. Jeho pronásledovatelé zůstali rozpačitě na břehu. Teď v zimě do vody? Ani za nic. Šút se vynořuje uprostřed řeky. Od protějšího břehu odráží kánoe a nabírá ho na palubu. Za chvíli loď mizí v někde v křoví na druhém břehu.

Mezitím Párátko likviduje zbylé bojovníky Tygří tlapy. Tom velí zpovzdálí. Pění zlostí nad nezdarem svých bojovníků. Na toho robustního dlouhána jeho bojovníci prostě nemají. Tu si všiml, že se ten malý vymanil a prchá pryč. Tom ho několika rychlými skoky dostihne a začne ho zpracovávat pěstmi. Malý se brání, zasadí Tomovi pár bolestivých úderů, ale na takovou

přesilu nemá. Vašek se už na to nemůže dívat a zvedá se, že půjde na pomoc. Ale zahlédne Karla, jak se vrací z neúspěšné honičky. Snad se toho malého zastane. Vtom se však Bažinami ozve pevný hluboký hlas:

„Dost!”

Všichni Tygří bojovníci jako na povel strnou. Svého tělocvikáře tady samozřejmě nikdo nečekal. A ředitele školy a vedoucího fotografického kroužku v jedné osobě. Nejdříve pochopil vážnost situace Tom a snaží se o útěk. Ale rázný hlas ho zastaví. Tom ví, že proti tělocvikáři nemá šanci ani v běhu ani v zápase. Rázem si uvědomí, že nemá cenu utíkat.

„Tome, mělš podmínku, že? Takže se stěhuješ,” třeskne výstřel nejobávanější. Tom si hned vzpomene na všechny zkazky, které o sousední škole, kam se měl podmínečně stěhovat, slyšel. Vykládá se, že přestupky tam řeší svérázný učitel. Kdo se proviní, musí se dobrovolně přihlásit do boxerského kroužku. Nechá si od rodičů podepsat, že škola nenese odpovědnost za případná zranění. No a pak si jde do kroužku pro nakládačku za to, co udělal. Tím je to hotovo. Jinak se píše rodičům. Vyber si! A Tomovi rodiče jsou stará škola, která dává za pravdu vždy učitelů a potomka za každý školou hlášený prohřešek bolestně trestá. Takže Tom už má vybráno.

„Vašku, tak se mi zdá, že se Tygří tlapa chytla do želez,” hodnotí situaci Eda. Nejraději by vyběhl poblahopřát těm dvěma vítězům, ale Vašek ho stáhl zpátky.

„My bychom tady vlastně ani neměli být. Andy by si mohl myslet, že se chceme dozvědět víc než máme.”

„A nechceme?” usmál se Eda a nenápadně s Vaškem mizeli pryč.

Vzpomínání

Nebyli jediní, kdo čekal na zprávu o akci. Ten si ale musel počkat na další den. Přišla mu expresní zpráva.

„Andy, pojď se podívat na fotky z Pasti na Tygří tlapu”, radostně zval kamaráda Náčelník. Andyho nemusel dvakrát pobízet. Ten sice neodolal a ráno u kostela vyslechl Vaška, který byl plný dojmů, ale úplná zpráva to nebyla.

„No jó, opravdu krásná ukázka reportážní fotografie,” chválil Andy. „Vidíš jak klukům svědčí, že s tebou musí komunikovat na dálku.”

„To ano,” přisvědčil Náčelník. Malinko se přitom zahleděl do dálky. Andy dobře věděl, co se Náčelníkovi zase honí hlavou. Nejraději by při té akci byl přímo mezi klukama. Ale toho se možná nikdy nedočká. „Myslím, že ředitel může být rád, že mu do kroužku dodáváme tak kvalitní fotografie,” dodal.

„To on určitě je,” souhlasil Andy. „A myslím, že něco o nás tuší a že nám fandí. Ve své pozici musí být samozřejmě opatrný. Ale stejně si myslím, že do kluků trochu nahlédl a že ví, že některé věci nevzniknou jen tak samy od sebe.”

„Máš pravdu, Andy, třeba ta samostatnost, která se v našem oddíle datuje ještě od dob, kdy jsi býval náčelníkem ty. Ani jsi netušil, k čemu nám to jednou bude dobré. A nakonec první krůčky ve fotografování dělali taky u tebe.”

Andy se zasněně podíval z okna. Byly to krásné doby, kdy se snažil dát dohromady oddíl a umožnit klukům zažít něco, co on sám nemohl. A nebylo vůbec lehké být před těmi šikovnými kluky vždy o kus napřed. Kluci potřebují vzor. Hlavně ti menší. Ti chtějí ideál. Ti větší kupodivu někdy víc ocení, když člověk přizná, že se taky něco musí učit.

„To dělali, ale tys to přivedl k dokonalosti. Naučil jsi je čekat na záběr. Tak jak se čeká třeba na ledňáčka. Dvě hodiny pod celtou ve vodě,” navázal na přerušenu nit rozhovoru Andy.

„Na Pasti se museli taky dobře zamaskovat, aby si jich v zápalu boje nikdo nevšiml. To víš, dnes už mají teleobjektivy a stativy. Dokonce mohou spouštět na dálku. A pak vznikne taková krásná fotka jako třeba Šút zajiždějící krásnou šipkou pod ledovou hladinu. Dokonce se jim tam podařilo mít v záběru malý kousek ledu v jakési zátoce.”

„A nemáš strach, že to odstůně?” rýpl do Náčelníka Andy.

„Že to říkáš zrovna ty, kterýs nás naučil, že chvilka ponoření do sebevíc chladné vody nemůže nic způsobit,” zasmál se Náčelník. „Náhodou, Šút na to byl připraven. Zvažoval dokonce, že by si od Delfínů půjčil neoprény, ale nakonec to vyřešil nějakým funkčním oblečením. A navíc zrovna on patří v našem oddíle spíš k těm trénovanějším otužilcům.”

„Vašek a Eda, hlavně teda Vašek, byli před akcí dost nervózní. Vašek ode mne asi čekal, že předávání zprávy zruším.”

„Musím tě, Andy, pochválit, Vašek s Edou to je pěkný úlovek. Líbí se mi, jak berou tajnou hru vážně. Taky jsou na jedné fotce, jak hezky dřepí v křoví. Oni se totiž vůbec nekryli vůči řece. Což je pochopitelné, protože si mysleli, že ví, kde se bude něco zajímavého dít.”

„Ještě musím ulovit Karla,” spokojeně se usmál Andy. „Teď by mohla být dobrá konstelace.”

„Já vím,” opáčil Náčelník. „Kluci píšou něco jako, že se Šútovi možná snažil pomoci. Prý má nejlepší běžecký styl z jejich party. Když na sobě trochu zapracuje, stěží ho někdo dožene. Mohl by se nám hodit.”

Andy se zase tak zasněně podíval z okna. To Náčelník znal. Andy si totiž v tu chvíli vždycky představoval, co z toho kluka jednou bude.

Nečekaný objev

„Edo, máme tu další měsíc našeho Bohatýrského roku a já se bojím, abych tu sérii, kterou jsme oba tak hezky na podzim začali, nemusel přerušit,” svěřoval své obavy Vašek.

„Jednak může koncem měsíce zamrznout. Nebo mě skolí nějaká rýma nebo chřipka. A to bych tam raději nelezl. Spíš bych se nedostal, i kdybych chtěl.”

„Nemocnej se otužovat, to by asi byla blbost,” rozvážně komentoval Eda. „Ale mně se teda dneska nechce, ale jestli chceš, budu ti dělat komorníka,” zažertoval.

Vašek se už na dnešní koupel připravil. Musí být velice nenápadný a nemůže tedy sušit doma plavky. Toho by si máma všimla. Takže si vzal staré trenýrky a jeden starý ručník. Ty mamka hledat nebude. Po koupeli si je nechá sušit v kůlničce na zahrádce, kterou teď smějí používat pro vstup na svůj Poloostrov. A než se Eda nadál, Vašek už byl připraven a bez váhání vlezl do ledové vody, aby měl těch svých pět temp co nejdřív za sebou. S Edou se shodli, že v zimě to stačí bez potápění hlavy, protože vlasy schnou nejhůř.

„Docela dobrý!” jásá Vašek s radostí, že má splněn další měsíc Bohatýrského roku.

„No a kdybys teď onemocněl, tak máš čas až do konce února,” závistivě podotkl Eda. „Mně fakt dnes není moc horko, abych tam lezl.”

„Možná by to chtělo předtím se trochu zahřát. Napadlo

mě, že bychom mohli majitelce na oplátku donést nějaké dřevo. Má na střeše komín, tak vevnitř budou asi nějaká kamínka.”

„Dobře, příště vezmu nějakou malou pilku,” nabízel Eda. Vašek si šel zatím pověsit ručník a plavecké trenýrky do kůlničky. Kousek od stěny byla natažená nějaká prádelní šňůra. Vašek si na ni pověsil svoje dva kousky. Najednou překvapeně zavolal na Edu:

„Pojď se podívat, tady už nějaké plavky visí!”

„No, to jsou nějaké holky,” konstatoval Eda. „A jsou docela vlhké! Vašku, jestli my tu nemáme nějakou konkurenci.”

„Uvidíme zítra, až půjdeme na to dřevo, o kolik tady něco mokrého za den vyschne.”

Další den šli nejprve na dřevo, aby se Eda trochu zahřál. Donesli toho docela dost na to, aby měl Vašek dobrý pocit, že se majitelce nějak odvděčují. Dívčí plavky byly o dost sušší než včera. Vaškovy trenýrky taky trochu vyschly, ale ne tolik. Eda se odhodlal, Vaškova obava o přerušení série ho nahlodala. Navíc je tu možná konkurence. Vašek byl rád, že má tento měsíc otužování za sebou, ale když viděl, jak se Eda dlouze osměluje, řekl si, že ho povzbudí, a vlezl do vody taky. Nechtělo se mu natahovat mokré trenýrky ze včerejška a tak se důkladně rozhlédl a vklouzl do vody jen tak naostro.

„Ne, že by to takhle bylo špatný,” hlásil Vašek. „Když jsem včera vylezl, tak mě nejvíc studily ty mokré trenky. Navíc nemusím pak sušit,” radoval se nad svým objevem.

Cestou domů se Eda ptal na Karla. Vašek toho ale moc nevěděl. Karel byl od poslední akce Tygří tlapy málomluvný. Zřejmě ani nevěděl, že tam Vašek s Edou byli. Sám si nebyl jistý, jestli udělal dobře, že se akce zúčastnil. Kdyby nešel, tak by mu to Tom dal hezky vyžrat. Už slyšel, jak mu nadává do zbabělců a odsouvá ho na hodnostní stupnici úplně dozadu. Takhle to bylo lepší, i když trochu vzbudil podezření, když Šúta upozornil na zarostlou strouhu, kterou museli pár kroků od řeky přeskočit. Karel si sám jednou na podobném místě bolestivě vyhodil kotník. Ty dlouhé týdny, kdy pak nemohl běhat, by tomu sympatickému Šútovi rozhodně nepřál. I když riskoval, že bude označen za zrádce. A pak to bude horší než kdyby se neúčastnil. On vlastně stejně zrádce je, když Vaškovi prozradil, kdy Tygří tlapa zaútočí. Ne, že by měl tak citlivé svědomí jako mladší brácha, ale v tomto případě vůbec nepochyboval o správnosti svého jednání. Vždyť ti kluci přece jen pomohli odhalit velkou zlodějnu. Proč by je za to měl někdo mlátit.

A pak se vrátili k těm dívčím plavkám:

„Ty plavky nevypadají na nějakou pratetu. To bude spíš nějaká amazonka,” mínil Eda. „I když vlastně amazonky prý ani neexistovaly. Prý to byli nějakí Skytové, kteří neměli vousy a jejich těla byla více obalená tukem, takže zdálky připomínali ženy. A nakonec i indiáni byli bezvousí a s těmi dlouhými vlasy by se dali z dálky považovat za ženy,” poučoval Eda.

Pár dní se nic zvláštního nedělo. Dívčí plavky, Vaškovy trenýrky a ručník už stačily vyschnout. Dřeva u chaty paní Poštůlkové docela přibylo. Až jednou, když se kluci vypravili zase zkontrolovat Poloostrov, všimli si, že se z komína kouří. Napřed chtěli jen tak projít, pak ale Vaškovi zvědavost nedala a pošeptal Edovi, aby ho zvedl do okna. Zrovna, když Vašek nahlížel dovnitř, se otevřely dveře a v nich stála světlovlasá holka. Asi tak stará jako Vašek s Edou, možná o chlup víc.

„Ahoj, jak se jmenuješ,” oslovila červenajícího se Vaška, v okamžiku, kdy se spouštěl ze své pozorovací pozice k zemi.

„Vašek, a ty?” zeptal se ještě trochu rozpačitě.

„Pšt,” ozvalo se a oba kluci sebou trhli a rozhlédli se kolem.

Holka se rozesmála: „Dobrý, že? Tuhle přezdívku mi dala babička, když mě brávala sebou do lesa pozorovat ptáky. Já jsem byla tenkrát docela malá a užvaněná a pořád se babičky na něco ptala. A tak mě neustále napomínala: Pšt!”

„Takže to tys nám tam nechala ten vzkaz?”

„Jó, občas jsem vás zahlédla, jak se plížíte na to svoje území přes sousedovu zahrádku. Tak jsem se zeptala babičky, jestli by jí nevadilo, kdybyste šli přes naši, vlastně její zahrádku.”

„A tys o nás mluvila s nějakým starším pánem?” ptal se opatrně Vašek.

„Ne, proč? Babička říkala, že vám to dá nějak vědět, já ať nachystám do kůlny klíček.”

„Tak to máme, Edo, další záhadu,” konstatoval Vašek a tím představil svého kamaráda.

„Těší mě, Pšt,” rozesmála se holka a podala Edovi ruku.

„A ty se tady koupeš?” zahájil konverzaci Eda.

„Ale ne, jenom jsem to chtěla zkusit, jaký to je, když jsem se to dozvěděla o vás. Já taky samozřejmě v zimě nemohu donést mokré plavky domů,” smála se Pšt spiklenecky.

„A nás tady někdo viděl?” ptal se nedůvěřivě Vašek.

„Jo, jo, zahrádky mají tisíc očí,” lehkovážně žertovala Pšt.

„A vůbec pojdte dovnitř, mám tam zatopeno, když jste přinesli tolik dřeva.”

„Ale stejně seš dobrá,” uznale okomentoval Eda, když se usadili v příjemně vyhřáté chatce.

„Tak si zkusím představit, co by řekla moje sestra Katka, kdybych ji pozval na naše zimní koupání,” pobaveně nahlas přemýšlel Vašek.

„Jak je stará? Tak ji zkus pozvat,” hned se toho chytla Pšt. „A uvidíš!”

„O rok a půl starší než já, asi jako ty,” odhadl Vašek. „Ale to není tak jednoduchý, víš, jsou tady jisté tajné věci, o kterých nesmíme mluvit.”

„Myslíš, že holky neumí mlčet? Já mám náhodou taky svoje tajnosti,” nedala se odbýt Pšt.

„Víš co, já se na to zeptám,” odložil rozhodnutí Vašek. Pšt už na něho nenaléhala.

„Jo, a klíč od vrátek zahrádky pasuje i k chatce. Takže když by vám náhodou byla velká zima, můžete se uchýlit dovnitř,” nabídla Pšt. „A nemusí vám ani být zima,” mrkla na ně rozverně Pšt.

Schůzka v chatce

Ani se nemusel ptát. Jednou ráno po mši si Bručoun na Vaška počkal u sakristie. Prý se blíží jaro a v dopravě zpráv pro tajnou hru budou změny. Je prý potřeba neustále obměňovat, aby nás nikdo nezačal sledovat.

„Takže se setkáme v chatce u paní Poštůlkové po té, jak doručíte zítra zprávu. Přijdu ve čtyři,” sděloval věcně Bručoun, ale v jeho hlase Vašek cítil, že to bude důležitá schůzka.

„Budeme tam,“ přisvědčil Vašek. Ještě se chtěl zeptat Bručouna na Pšt, ale ten mezitím pokračoval:

„A co Karel, nepřišel by s vámi?“

„Musím se zeptat, ale myslím, že by se dal přemluvit, protože v Tomově partě se teď zrovna nic moc neděje.“

„Řekni mu, že ho potřebujeme,“ zdůraznil nutnost Karlovy přítomnosti Bručoun.

Vašek už se nemohl dočkat, co na Bručounovo pozvání bude Karel říkat. Hned, jak se Karel objevil doma ze školy, přišel za ním Vašek s Bručounovou pozvánkou. Karla naštěstí Bručounův zájem potěšil. Docela se mu líbilo, když Vašek s Edou narazili na něco, co nemohli zvládnout sami a přišli za ním. A Karel to vyřešil a měl dobrý pocit, že ho někdo uznává. Zároveň se nijak netlačil do vedení jejich malé party. Docela mu vyhovovalo, že si to řídí Vašek s Edou a on se svobodně připojí a na chvíli podřídí tomu, co ti menší vymyslí.

„Jasně, přijdu,“ souhlasil Karel. „A nikomu ani muk, že?“

„Tajná hra!“ spiklenecky dodal Vašek.

Další den ve čtyři už všichni tři netrpělivě seděli v chatce paní Poštůlkové. Bručoun říkal přece v chatce. Je to tak asi míň nápadné. Tak to Bručoun určitě myslel, protože v chatce bylo zatopeno. Nemuseli čekat dlouho. Znenadání se klika tiše zhoupla a dovnitř vstoupil poslední spiklenec. Vašek si všiml, že když jsou v soukromí chatky, má Bručoun docela přátelský výraz.

„Karle, já jsem Andy a jsem rád, že se s tebou setkávám osobně,“ přivítal se s Karlem. „S Vaškem a Edou jsme už staří známí, že?“

„S přicházejícím jarem trochu změníme naši poštovní cestu. Přes Soví oko to fungovalo výborně, přestáli jsme dokonce i jeden cílený útok. Uznání patří všem, kdo se na našem společném vítězství nějak podíleli,“ pokračoval.

Kluci na sebe trochu rozpačitě pohlédli, ale nikdo se neodvážil na nic ptát. Karel byl rád, že se jeho účast nijak detailně nerozebírá. Vašek si zase nebyl jist, jestli přispěli vůbec.

„Ale přesto je potřeba čas od času udělat změnu, kdyby nás přece jen někdo sledoval. Nemusím myslím zdůrazňovat, že prozrazení toho, co se tady děje, by mohlo pro někoho znamenat veliké nepříjemnosti, i když neděláme nic špatného. Nová poštovní cesta povede po vodě. Tady jsou

klíče od kánoe, která se za chvíli objeví zamčená u toho železného háku na rozhraní vašeho Poloostrova a pozemku paní Poštůlkové. Dávejte na ni pozor, patří jednomu mému dobrému kamarádovi, který ji má hodně rád. Klíče nechávejte tady v chatce na hřebíku za hodinami. Kdyby ji náhodou potřeboval někdo jiný kromě vás.“

Bručounův kamarád. Vašek se na chvíli zamyslel. Snažil se představit, jak se může takový člověk s někým kamarádit. Pak si ale vzpomněl, jak se už kolikrát cítil v Bručounově přítomnosti dobře. Vlastně Bručoun je tak trochu i jeho kamarád. Nebyl si jist, jestli naopak Bručoun považuje za kamaráda jeho. Ale možná, že jo. Zkoušel si představit, že někde Bručoun někomu říká něco jako *jeden můj kamarád Vašek*. A byla to docela příjemná představa.

„Protože, ale ne všichni jsou zatím zdatní plavci, je v lodi jedna vodácká vesta,“ vytrhl Vaška z úvah o kamarádství Bručoun. „Jakmile se, Vašku, budeš cítit na předvedení svého zlepšujícího se plaveckého umění, řekni, a já ti sjednám přezkoušení na plaveckém bazénu,“ dodal směrem k červenojícímu se Vaškovi.

„A ještě jedna důležitá věc. Rád bych, Karle, kdybys s námi mohl spolupracovat v naší tajné hře ještě o trochu víc. Potřeboval bych pro budoucí akci rychlého běžce, který se zároveň dobře vyzná v Severním lese, aby se tam mohl rychle přemísťovat či skrýt. Přinesl jsem ti mapku, kde je zakresleno několik míst. Zkus si změřit, za jak dlouho jsi schopen na ně doběhnout od místa označeného jako Start. Z toho poznám, jaké jsou tvé běžecké schopnosti. K mapce jsem ti přiložil vysvětlivky. Je to mapka pro orientační běžce a ti používají speciální značky, pomocí kterých se zaslíbený člověk dozví mnoho informací navíc. Třeba jak prostupný je terén, kterým si naplánoval cestu. Myslím, že tě to bude bavit.“

Měl pravdu. Karel se hned dychtivě sklonil nad mapkou, kterou Bručoun položil na stůl, a začal studovat mapové značky. Na chvíli zapomněl na to, že se mluvilo o nějaké kánoi.

„Tak se mi zdá, že loď je už tady,“ tajemně poznamenal Bručoun. „Běžte jim naproti. Potkáte dva instruktory, kteří vás naučí základům jízdy. Já se s vámi loučím. A chovejte se nenápadně.“

Stiskl klukům ruku a zmizel v pomalu nastupujícím šeru. Z Karlova stisku poznal, že si ho získal. U Vaška se chvíli zdržel.

„Já bych se chtěl ještě něco zeptat,“ vyhrkl Vašek. „Co Pšt, ví něco?“

„Jo, ví toho dost a umí držet jazyk za zuby. Je to správná holka, na kterou je spoleh. Vnučka jedné mé kamarádky,“ dodal Bručoun. Odešel brankou,

kteřou zamknul zvenku, na cestu. Vida, řekl si Vašek, taky má klíč. Za vším bude zase Bručoun.

První lekce na vodě

Bručoun měl pravdu. U Poloostrova už byly dvě kánoe. Jedna zamčená řetězem, druhá s dvoučlennou posádkou na palubě.

„Ahoj, to bude Vašek a Eda, že?“ začal přátelsky ten na přídi. „Já jsem Marek. A vzadu sedí Honza.“

„A ty jsi Karel, že?“ ozval se Honza. „Prý jste toho zatím na kánoi moc nenajezdili a my vám máme dát první lekci obsluhy tohoto nádherného dopravního prostředku.“

Vaškova trojice souhlasně přikývla.

„Takže odemkněte si loď! Klíč, doufám, máte?“ Karel přisvědčil a hrnul se k lodi. Honza mezitím komentoval:

„Je to sice starší loď a její vzhled není nic moc, ale při volném kotvení u břehu je to lepší než nějaká novou zářící kánoe lákající zloděje. Tato má jednu vychytávku. Na dně je takový šroubovací uzávěr, který, když se povolí, tak do lodi nateče voda a ona se za nějakou dobu potopí. Za jízdy to raději zatím nezkoušejte.“

„Parkování na dně,“ komentoval Eda.

„Přesně tak to bylo myšleno,“ přitakal Honza. „A taky vícekrát použito.“

„Navíc je to dobré, kdybyste se náhodou cvakli. Takhle se dá celkem snadno dostat z lodi voda. Prostě ji pomalu vytahujete ne břeh. Ona totiž kánoe plná vody je příšerně těžká,“ dodal s úsměvem Marek.

„Říkals cvakli?“ zeptal se zvědavě Vašek.

„Jo, tak my říkáme tomu, když se loď převrhne,“ vysvětloval Honza.

„K tomu by tady na klidné vodě nemělo dojít. Největší riziko je asi při nastupování. Už jsem viděl, jak jednoho našeho zkušeného kormidelníka cvaknul nováček, který si do lodi ledabyly přistoupil jako baletka. Je dobré se nejdříve chytit lubů, to jsou ty okraje lodi, a pak už rovnováhu snadno udržíte.“

„Nejdůležitější je to, co dělá zadák. Dneska naučíme základy pádlování na kánoi Karla, on to pak naučí vás, jinak bychom tu určitě zatměli.“

Karel byl samozřejmě rád, že si to může zkusit první, a hned se měl k nastupování.

„Správně, když je někdo po ruce, přidrží mu loď. Když patří do posádky, říká se mu háček,“ komentoval Honza Vaška, který pohotově přiskočil a držel Karlovi loď na špici. Cítil, že Karel je mírně nervózní, protože na kánoi zatím pořádně asi nejel. A kánoe je přece jenom vratší než pramička.

„Tvůj nejlepší přítel na vodě je pádlo. O něj se můžeš opřít u břehu nebo si jím plácneš o hladinu, když bude hrozit nebezpečí převrácení. Vidím, že jsi pravák, takže si pokrčíš pravou nohu tak nějak pod sebe a levou natáhneš dopředu. Sedni si těsně doprava, abys měl pádlem blízko do vody,“ spustil Honza instruktážní lekci. Zároveň to ukazoval na sobě. Jeho háček si položil pádlo na kolena a na řízení lodi se nepodílel.

„Pádlem jdeš pro záběr dopředu, ruce v loktech natažené. Záběr nemusí být extra dlouhý, ale musí končit krátkým kormidlovacím záběrem. Jinak by se ti loď stáčela pořád doleva. Připlácneš prostě pádlo záběrovou stranou k boku lodi a tou horní rukou zapáčím krátce směrem do středu lodi. Asi tak jako kdybys pádlo chtěl o lub lodi zlomit. A ten záběr musí být tak rychlý, abys nevyšel z rytmu se svým háčkem, pokud tam bude.“

Marek se v ten okamžik chopil pádla a Honza předvedl kormidlování v praxi. Byla radost pozorovat, jak se jejich kánoe rychle rozjela, když pádlovali oba dva. Po pár záběrech zabrdili a elegantně se otočili, aby se nedostali z doslechu. A tak, než se kluci nadáli, uměl Karel jakž takž loď řídit. Prý to jsou jen základy a víc se toho naučí později. Pokud teda budou chtít. Karla, Vaška ani Edu nenapadlo, že by snad nechtěli.

„Takže uvidíme se u předávky zprávy. Ahoj!“

Tím se s nimi jejich kamarádští instruktoři rozloučili. Vašek se díval toužebně za nimi. Karel, ještě celý roztřesený z první vodácké lekce přirazil ke břehu, s Edovou pomocí vystoupil suchou nohou na břeh. Loď malinko povytáhli na Poloostrov a pečlivě ji zamkli. Vašek zamknul chatku a branku a vydali se k domovu. Karel byl jako v Jiříkově vidění. Během jedné hodiny dostal na starosti loď, mapy a naději na to, že bude patřit do nějaké party. Vašek ho musel chvílemi mírnit, aby své myšlenky nerozvíjel příliš nahlas.

Tu noc Karel nemohl usnout. Pořád se musel v duchu vracet k dnešnímu odpolední. Tolik se toho událo. Navenek se toho zatím moc nezměnilo, ale čeká ho určitě něco zajímavého. Možná i dobří kamarádi. Ti dva na lodi mu byli dost sympatičtí. Na to, že jsem vlastně ještě nic nedokázal, říkal si

Karel, se ke mně chovali velice přátelsky. Stačilo si představit, že by na jejich místě byl Tom a některý z jeho tygrích bojovníků. Ti by mu svou nadřazenost dávali pocítit jinak! Vašek usnul asi rychleji, protože jeho střípatá hlava se rozhodla, že toho bylo dnes až až a že to nechá raději na ráno. Tak se taky stalo. Hned ráno našel svou starší sestru Katku, jestli by nechtěla mít nějakou šikovnou kamarádku. Katka se na něho nejprve podívala trochu svrchu a pochybovačně, ale když viděla bratrův vážný obličej, prohodila:

„Proč ne?“ a spěchala do školy. Tam se jí to asi rozleželo a začala z brášky vytahovat, o koho se jedná. Vašek se trochu kroutil. Nemohl jí přece všechno vyslepičit, dokud nemá slib mlčenlivosti.

„Víš co, já ti s ní domluvím schůzku,“ vyřešil to šalomounsky Vašek. Ať jí Pšt řekne, co uzná za vhodné. Snad nevyzvoní náš Bohatýrský rok, napadlo ho.

Vašek na lodi

Ten den se Vašek nemohl dočkat, až skončí škola. Musí přece hned k řece, aby si zkusil všechno, co včera viděl, když se učil Karel. Eda sice tolik nespěchal, ale když viděl Vaškův zápal, nedal se dlouho přemlouvat. Všechno bylo, jak to včera k večeru opustili. Klíč v chatce za hodinami, pádla v kůlničce a loď čekala u břehu. Eda se usadil na břehu, že bude Vaškovi dělat trenéra.

„Já si pamatuji úplně všechno, co učili včera Karla,“ chlubil se. „Jo, a nezapomeň si obléct vestu, kdyby ses náhodou cvakl,“ dodal s důrazem, aby bylo vidět, že si zapamatoval i vodáckou terminologii.

„Ale tento měsíc máš Bohatýrský rok už splněn, takže se nemusíš o nic snažit,“ žertoval Eda.

„Nejdříve se chytíme lubů...“ slovně doprovázel Eda Vaškovo nastupování, zatímco mu držel špičku lodi.

„Vidím, že jsi pravák, takže si pokrčíš pravou nohu tak nějak pod sebe a levou natáhneš dopředu. Sedni si těsně doprava, abys měl pádlem blízko do vody,“ recitoval doslova Eda včerejší lekci.

Vašek se se smíchem uvelebil na zadní sedačce kánoe a nadšeně sevřel pěkné dřevěné pádlo. Špice lodi se před ním lehce zvedala do vzduchu. Připadalo mu to jako startující letadlo. A zkusil pár záběrů. Nemusel to

dlouho zkoušet, aby bylo jasné, že bez kormidlování by se točil v kruhu. Eda si naštěstí všechno do detailu pamatoval a tak hned radil, jak se správně za každým záběrem zalamuje, aby loď jela rovně.

„A tu horní ruku máš mít nataženou, když jdeš pádlem dopředu pro vodu,“ radil. Evidentně ho role trenéra bavila víc, než kdyby to měl sám zkoušet.

„Vidíš, takhle je to dobře,“ pochválil Vaška vzápětí. „Teď vypadáš skoro jako Inčučuna. Jenom by to chtělo trochu osvalit tělo, ale to bude na delší dobu,“ škádlil ho.

„No a když chceš zatočit doprava, tak musíš místo zalomit pádlo, pořádně nebo na konci záběru pádlem zamést od zádi pryč od lodi,“ a zbylým pádlem Eda předváděl manévry tak vehementně, že zakolísal a moc nescházelo a byl by ze břehu dole ve vodě.

„Nezapomněl jsi, že ty máš tento měsíc splněno taky?“ nezůstal s vtipkováním pozadu Vašek.

Nakonec se dal zlákat i Eda. Vašek se taky těšil, že si na trenéra zahraje zase on. Eda se sebevědomě chopil kánoe.

„Nedrž mě, zkusím nasednout sám,“ prohlásil odhodlaně, chytil se oběma rukama lubů, tak jak to učil Vaška, a udělal úrok do lodi. Nedostoupl asi dostatečně blízko středu kánoe. Ta se nebezpečně zakymácela a tak tak, že nenabrala přes lub vodu. Eda rychle vtáhl do lodi druhou nohu, ale to už byl kus od břehu. Natáhl se pro pádlo, které zůstalo na břehu, a v tu chvíli se loď zakymácela podruhé. Eda musel na pádlo resignovat. Vašek sice přiskočil, že mu pádlo podá, ale Eda nabízenou pomoc odmítl:

„Dík Vašku, ale musím si pomoci sám.“

A začal pádlovat rukama. Trvalo to dost dlouho, takže, když konečně uchoпил pádlo, měl ruce docela zmrzlé. Ale vnitřně ho hřálo vědomí, že všechno zvládl bez cizí pomoci.

„Tak jsem si myslel, že sis spletl termín koupání,“ vtipkoval Vašek. „Nový měsíc nám začíná až příští týden.“

První vodní předávka

I když Vaškovi jízda na kánoi docela šla, byl rád, když se o první vodní předávku začal zajímat Karel. Možná by to zvládli i s Edou. Ale Karel byl

jistota. První překvapení čekalo na Vaška při nasedání do lodi. Chopil se špičky a čekal, že Karel jako zadák nasedne první.

„Václave, první jízdu kormidluješ ty!” prohlásil Karel a přebral od něho špici. Vašek nechtěl věřit svým uším. Oslovení *Václave* používal Karel zřídka. Navozovalo to takovou slavnostní atmosféru. A pak, že se Karel beze všeho usadil jako háček.

Vašek se trochu styděl, ale na druhé straně mu Karlova nabídka udělala velkou radost. A tak se snažil, aby se před Karlem předvedl v co nejlepším světle. Pravda, ne vždycky stihl dokončit záběr tak rychle jako Karel, ale než se v dohledu objevila druhá kánoe, už jim to spolu jelo docela dobře.

„Ahojte,” zdravili je Honza s Markem. „Tak vy jste dnes zvolili variantu *motor na přídi*. Jó, někdy se to hodí, třeba když se jezdí slalom v brankách a zadák je zrovna v brance. Loď pak musí z branky ven vytáhnout háček sám.”

Předání zpráv bylo rychlé a nenápadné.

„Já mám přezdívku Válec a tuhle Markovi říkají Liják,” tajupně sdělil Honza. A patříme k Delfínům. „Tajné!” dodal spiklenecky.

„Proč ti říkají Válec?” osmělil se zeptat Karel.

„Válec je takový ten útvar, který často vzniká pod jezem, víš ne?” vysvětloval Liják. „A on tady Válec si na kajaku rád v takových válcích dovádí.”

„A není to nebezpečný?” staral se Vašek.

„Když to umíš, znáš jez a nejsi tam sám, tak skoro ne,” vysvětloval Válec. „Ale máš pravdu, člověk musí být opatrný, aby riziko bylo rozumné. Z některého válce by se obtížně dostávalo, kdyby tě dostal do spárů.”

„A teď se s váma trochu projedeme,” oznámil Marek, řečený Liják, místo rozloučení.

Zručně otočili svou kanoi a vydali se směrem, odkud přijeli. Vašek s Karlem se snažili držet vedle nich. Celkem to šlo, ale pak si všimli, že Delfíni nenápadně zrychlují. Ještě chvíli se Karlovi dařilo držet tempo a Vaškovi neztrácet příliš času kormidlováním, ale na Delfíny zatím neměli. Za chvíli už se jen dívali, jak delfíní loď letí vpřed jakoby velkými skoky. Netrvalo to ale dlouho. Najednou Liják přiložil pádlo tak nějak ke špici a kánoe se bleskově otočila a mířila k nim zpět.

„Musíme vás pochválit,” ozval se Liják, když se lodě zase potkaly. Za tu jednu lekci od nás jste udělali velký pokrok.

V lese

Eda a mapy

Zatímco si Karel a Vašek vychutnávali možnost kdykoliv se projet na kánoji, Edovi učarovala mapka, kterou Karel dostal od Bručouna. Byl by velice rád, kdyby se Bručoun s něčím takovým obrátil na něho. Ale představa, že by jeho dobře živené tělo hrálo roli rychlého běžce, rozesmívala i jeho samotného. A tak se zatím aspoň upnul na tu mapu. Pečlivě si z ní něco obkreslil a naléhal na Vaška, aby se na některý z těch vyznačených bodů šli společně podívat. Vašek byl trochu rozpolcený. Hlavně ho to bavilo na řece a toužil vypátrat něco o té skupině kluků, jimž dělali poštovní službu. Zato Edovi se zase líbilo, jak na Karlově mapě je vyznačená každá drobnost.

„Podívej, tady je třeba nějaká jáma. Moc rád bych se tam šel podívat, jak je ve skutečnosti velká. Nebo třeba bažina, abys někam nezapadl.“

„A co kdybychom se vypravili na jeden z těch bodů, který tam má Karel vyznačené?“ navrhol nadšeně Eda.

Takovému nadšení už Vašek nemohl odolat. Zítra tedy vyrazí do Severního lesa. Edovi se podařilo přemluvit tátu, aby mu mapu v práci okopíroval. Muselo to být samozřejmě barevně, aby se neztratily některé důležité informace, jako třeba prostupnost terénu. Dojít na místo označené jako Start, bylo poměrně jednoduché. Bylo to hned v místě, kde ze silnice odbočovala lesní cesta. Eda okamžitě kontroloval všechny detaily.

„Vašku, tady by měl být hustník, ale moc hustě to nevypadá, že?“ stěžoval si po chvíli cesty.

„No jo, Edo, kdoví kdy to někdo kreslil, třeba ti ten hustník zatím povyroste!“ dumal Vašek.

„A víš, že máš asi pravdu, musíme to brát v úvahu. Počkej tady v rohu je nějaké datum. A vida, vypadá to, že tuhle mapu někdo nakreslil před deseti lety.“

„Asi to budeš muset opravit,“ dobíral si Edu Vašek.

„To bych moc rád,“ zasnul se Eda. „Ale víš jaká by to byla práce! Ale zase bychom si tam mohli zakreslit všechno, na co přijdeme sami. A vymyslet si třeba svoje vlastní značky.“ Vaškovi se ten nápad zalíbil. A tak cesta k bodu

číslo jedna ubíhala rychle při plánování, co všechno budou do své vlastní mapy zaznamenávat.

„Měli bychom být tady,“ hlásil najednou Eda. „Toto by měla být ta malá prohlubeň.“

Bylo to pěkně malebné místo. Malá prohlubeň obklopená pár stromy a keři. Pohodlně se v ní mohlo schovat tak deset lidí. V jednom místě trčel na pokraji prohlubně jakýsi pahýl stromu. Vašek začal prohlížet zbytky mohutných kořenů. Mezi nimi bylo několik hlubokých dutin. Zkoušel, jak je která hluboká.

„Edo, tady něco je,“ hlásil a za chvíli vytáhl jakousi nápadně zachovalou šedavou krabici.

„Člověk by na první pohled řekl, že je to nějaký kámen,“ mínil Eda.

„Podívej, jde otevřít!“

Uvnitř se ukryval nějaký sešitek a tužka. Na deskách stálo St.Louis. A uvnitř byla řada jmen a datumů. Všechno někdy před třemi lety.

„Hele, tady je náš starý známý Válec,“ objevil Eda. „Není tam taky Liják?“

Toho se sice najít nepodařilo, ale jinak to byl velice zajímavý objev.

„Ty Vašku, já bych se tam hrozně rád taky napsal,“ toužebně vydechl Eda.

„A to tam jako napíšeš Eda?“ nezdálo se Vaškovi.

„To právě ne, musím vymyslet něco stylového,“ řekl Eda a drbal se usilovně za krkem, jak to dělával, když hodně přemýšlel.

„Třeba Rosomák, ne?“ šibalsky navrhl Vašek.

„A víš, že to je dobrý,“ s radostí přijal návrh Eda. „Rosomák medojed. A ty budeš co?“

„Jsem doma čtvrtý v pořadí, tak napiš třeba Čtvrtek. To zní dobře, ne? Robinson měl Pátka a já budu tvůj Čtvrtek,“ vymyslel pro sebe Vašek.

„To není špatný nápad,“ řekl Eda a podíval se na Vaška přimhouřenýma očima, jestli by mu taková přezdívka seděla. „Ale myslím, že tobě by sedělo něco jiného,“ a začal se drbat za krkem. „Jó, už to mám, ty budeš Hrášek!“

Vašek tomu zasmál, ale nenamítal. A tak do tajného deníčku přidali další dva záznamy za Rosomáka a Hráška. Netušili, že právě vykročili na cestu, o které se jim ani nesnilo. Zpáteční cestu asi z poloviny vzali klusem. Vašek se nestačil divit. Většinou povel k poklusu dával on a Eda se často vzpíral. Tentokrát to byl Eda, kdo chtěl běžet.

Další den se výprava na bod číslo jedna uskutečnila znovu. Eda se chtěl znovu důkladně podívat na ty zápisy v tom ukrytém sešitku. Když dorazili na Start, nestačil se Vašek divit. Eda navrhl, že se pokusí změřit si čas, za jak dlouho tam doběhnou. Chvilí běželi spolu. Pak se Eda, který byl o něco víc zadýchaný než Vašek ozval:

„Ty nemáš hodinky a proto běžíš se mnou? Nechceš si je vzít a běžet rychleji?”

Vašek chvíli váhal, ale pak Edovu velkorysou nabídku přijal a běžel dopředu. Vašek doběhl asi za 19 minut, Eda o 3 minuty později. Sotva trochu Eda popadl dech, hnal se pro krabici s notýskem. Otevřel ji a nalistoval jejich poslední záznam. „Vašku, trapas!” vykřikl Eda. „Náš záznam není poslední. Za náma je zapsán, víš kdo? Liják!”

„Takže ono to asi vůbec není něco zapomenutého z doby před třemi roky! To se asi hraje. Ale co ten rok? Liják tam má o tři roky míň?” vrtalo hlavou Vaškovi.

„To může být schválně, aby zmátli nějaké náhodné objevitele, jako jsme třeba my,” myslel si Eda. „Ale víš co je horší? Oni tam nepíší čas, kdy tam dorazili, ale kolik jim to trvalo. Takže Rosomák s Hráškem, kteří doběhli krátce po patnácté hodině svým časem patří mezi ty nejlepší!”

„Máš asi pravdu,” přitakal Vašek. „Podívej, někdo nám u toho času udělal malé otazníčky.” „Já to nějak vyřeším,” řekl Eda a napsal tam nové dva řádky s časy, které naměřili dnes a připsal k tomu slůvko sorry. „To jako že litujeme,” vysvětloval Vaškovi.

Holky

„Tak zítra odpoledne na tebe bude Pšt čekat v chatce,” hlásil své sestře Katce Vašek, když se večer vrátili s Edou domů. „Jak se tam dostaneš, si pamatuješ?”

„Jasně, a co jste tam dneska dělali?” vyzvídala Katka.

„To ti řeknu někdy později,” kroutil se Vašek. „Máme s Edou takové tajné rituály.” Přece nemohl Katce vyzradit jejich Bohatýrský rok. Zrovna dnes se rozhodli, že už nebudou ponoření odkládat, protože o tolik se už do konce měsíce asi neoteplí. A kdyby se Katka náhodou podřekla mamce, tak by to mohlo skončit dříve, než bude dostatek statistických důkazů, jak říká Eda, že tyhle krátké koupele v ledové vodě jsou zdraví minimálně neškodné.

„Ale nezapomeň, že cokoli se o nás od Pšt dozvíš, tak je u nás doma tajné,” pojišťoval se Vašek.

„Neboj, doufám, že nenarazím na něco nekalého,” zasmála se Katka, ale u Vaška neměla velké pochyby. Spíš byla trochu zvědavá, proč kluci v poslední době mají tak napilno.

Další den Katka vyrazila k řece na smlouvenou schůzku. Kluci tam dnes nešli. Zahrádka, cestu k ní jí Vašek pečlivě popsal, vypadala opuštěná. Sotva ale Katka vzala za kliku od branky, vyběhla z chaty světlovlasá trochu rozčepýřená holka.

„Ahoj Katko, já jsem Pšt,” hnala se k ní a podávala jí ruku. „To je dobře, že jdeš, aspoň budeme mít dnes dost času. Já tady totiž moc nevysedávám v chatce, ale chodím do lesa. Doufám, že ti to nevadí?” „Ne, aspoň se dostanu do lesa, sama bych se asi neodhodlala nebo možná bych se i bála. Ty se nebojíš?”

„Kdepák, já jsem tam chodila už od mala s babičkou a v lese se dost vyznám a cítím se tam jako doma. Ale přiznám se, že jsem možná trochu lehkovážná.”

„Vašek mi už o tobě něco vyprávěl,” odpověděla Katka.

„Jo, máš docela fajn bráchu. Vlastně oba bráchy, protože jsem se viděla i s Karlem.”

„Mám ještě jednoho, ale ten sedí většinu času doma a něco kutí a bádá.”

„Tak pojd', vezmu tě na chvíli do chatky, než vyrazíme.”

V chatce bylo příjemně teplo. V kamínkách se už netopilo, ale byla ještě teplá. Na stole byly dva šálky teplého čaje.

„A teď si připijeme mým vlastnoručně nasbíraným čajem,” zvala Pšt. „A budu ti říkat Kiri, jo? Pokud nemáš sama nějakou přezdívku.”

Katka souhlasila, protože takhle se cítila o kousek víc ponořená do toho, co ta veselá, čínorodá holka chystá. Při popíjení čaje si jedna druhou po

očku prohlížely a snažily se odhadnout, co se v té druhé skrývá a jaké asi budou kamarádky. Pak už jen zamkli a vyrazili k lesu. Čím víc se blížily, tím víc Pšt povídala.

„Já lezu ráda na stromy,” řekla Pšt, když odbočili ze silnice na lesní cestu. „Zrovna tady tenhle je dobře schůdný. Kolikrát jsem seděla nahoře a pozorovala, co se děje dole na cestě. Když jsi potichu, nikdo tě nevidí.”

„Počkej o kus dál, tam je taky docela pěkný strom,” řekla Pšt a namířila si to rovnou do lesa. Zastavila na okraji takového malého údolíčka, nad nímž se tyčil mohutný smrk s větvemi hezky rozestavenými jako příčky žebříku.

„Polez za mnou,” řekla Pšt a začala vystupovat nahoru jako veverka. Kiri ji následovala. Ze začátku to šlo pohodlně. S přibývajícím výškou se musely holky trochu proplétat. Skoro nebylo vidět přes větve na zem. Nahoře bylo trochu víc místa, tak že se tam mohly obě usadit. Strom se lehce pohupoval ve větru. Bylo to příjemné. Chvilku si povídaly, ale pak Pšt sykla:

„Tiše, někdo jde.”

A opravdu dole zahlédli přicházet nějakého kluka, který se na chvíli zastavil a pak se kamsi rozběhl.

„Tu a tam tady někoho zahlídnu. Už to mám vypořádané. Oni jsem vždycky přijdou na chvíli se zastaví a pak někam běží. Myslím, že si měří čas. Jednou se mi zdálo, že jsem tady zahlídla vašeho Karla, ale jistá si nejsem. Než jsem slezla, byl pryč.”

„To by bylo možný, poslední dobou dost běhá. Myslím, že běhá po lese. Ale moc o tom nechce mluvit.”

„To nevádí. Časem se možná dozvíš víc, než kdyby ses ho ptala,” řekla Pšt tajemně.

Sit spot

„Dnes půjdeme jinam,” prohodila Pšt, když s Kiri došli k lesu. „Ukážu ti své tajné místo.”

Kiri radostně přitakala. Minulá výprava s Pšt se jí líbila a tak se těšila, co se zase dnes dozví. Bylo docela příjemně, probouzelo se jaro, v křoví u

cesty zpívali ptáci. Vypadalo to na malé pěnkavy. Zem byla příjemně měkká pod nohama. Po chvíli cesty stanuli na břehu potoka.

„Tady tomu říkám Zouvalka,” řekla Pšt a začala si vyzouvat boty.

„Budeme brodit,” oznámila a mrkla na Kiri, co tomu říká.

Ta se zprvu zatvářila trochu nechápavě, protože se jí zdálo, že by potok mohli v nějakém místě asi snadno přeskocit nebo jinak zdolat suchou nohou. Ale když kamarádka chtěla, tak proč ne. Bylo to docela příjemné a za potokem pokračovala měkká lesní pěšina, takže se ani nedivila, když Pšt nedala pokyn k obouvání a vykračovala si bosky dál. Až když o kus dál brodily potok znovu, ozvala se:

„Nechcu ti do toho mluvit, ale to jsme zase na té straně potoka, na které je tvoje Zouvalka.”

„Jasně, to je takový můj rituál, abych se cítila v těsnějším spojení s přírodou,” šibalsky se zatvářila Pšt. „A můžeme se zase about, dneska přece jen není ještě moc teplo.”

„Já bych šla ještě kousek tak, je to příjemné,” navrhla Kiri.

„Žádný problém, pěšina je tu pěkná,” usmála se spokojeně Pšt.

„Víš mám tady takové místo, na které se snažím pravidelně chodit a pozorovat, co se děje. To mě naučila babička. Říkala tomu *sit spot*. To znamená něco jako místo k sezení. Je dobré, aby to bylo trochu odlehlé, aby tě nikdo nerušil. Taky je dobré, když je to někde u vody. Tam se toho většinou dost děje. Ale divila by ses, že i na zdánlivě nezajímavém místě se během jedné čtvrt hodiny určitě udá něco, o čem se dá napsat do deníku.”

„Ty sis píšeš deník?” podivila se Kiri.

„Jo, jo, k tomu mě taky navedla babička. Předčítala mi tady něco ze svého deníku. Taky bych chtěla mít tak zajímavě napsaný deník.”

Vedle cesty ležel spadlý kmen. Pšt si na něj sedla. „No, nebudeme to dnes přehánět, myslím, že bychom se tady mohli zase about.”

„Jasně, ale bylo to příjemné,” pochvalovala si Kiri, když si rukama otírala nohy, aby je do ponožek nenasoukala příliš špinavé.

Pšt se na ni po očku dívala a pak řekla slavnostně:

„Milá Kiri, víš, že teď jsi právě splnila na výbornou moji přijímací zkoušku,” a celá se rozesmála.

„Víš, měla jsem tu jednu holku, se kterou jsem se chtěla kamarádit. Už když jsem viděla při zouvání ty její nalakované nehty, tak jsem trochu znejistěla, jestli to bude ta pravá kamarádka. Když jsme se obouvaly, byla naprosto bezradná. Že nemá ručník a že přece na tak špinavé nohy si nemůže natáhnout ponožky a tak. A tak jsme v našem seznamování dál nepokračovali, protože za chvíli bych třeba zjistila, že má problém si sednout na zem do trávy.”

Kiri hrálo vědomí, že uspěla ve zkoušce. Pšt to hrálo u srdce taky. A tak než se nadály, stanuly na břehu malého jezírka.

„To jsem tady zahradila já, aby tu vznikla ta tůňka,” pochlubila se Pšt. „Sit spot je prý nejlepší u vody.”

„Podle stop tu asi nejsi jediný návštěvník,” poznamenala Kiri.

„To ne. Když tiše sedím, tak se sem občas nějaký plachý tvor snaží přiblížit. Ptáci se většinou osmělí dost brzo. Laňky jsou ale opatrné. No ale co, většinu času tady mají ode mne pokoj.”

„Babička říkala, že když na to své místo budeš chodit hodně pravidelně, tak se naučíš rozumět ptačí řeči. Ale prý ne tak, že člověk uslyší, jak jeden pták říká druhému *vole to jsem si dnes pošmákl na žížale*,” uchechtla se Pšt. „Ale že se naučíš vnímat celou tu směsici zvuků asi tak, jako když sedíš na koncertě. Tam taky nevnímáš jednotlivé noty, možná ani nerozlišíš, které nástroje zrovna hrajou, ale poznáš, jestli jde o něco radostného nebo smutného.”

„Já bych teda ze všeho nejraději rozuměla tomu *vole to jsem si dnes pošmákl na žížale*,” zažertovala Kiri.

„A co třeba takový ptačí povzdech: *hele ten datel tak krásně energicky klove, s tím bych hned zahnízdila*,” přidala Pšt.

„Ale teď zas vážně. Pak třeba z ptačího zpěvu poznáš, že se blíží nějaké nebezpečí. Víš, možná i proto se já v lese cítím dost bezpečně. Už několikrát mě ptáci upozornili, když se blížil někdo, koho jsem si nevšimla.”

„Tady?” zeptala se Kiri a pátravě se rozhlédla kolem.

„Kdepák, někde jinde v lese. Sem nikdo nezabloudí. Možná tak houbař,

ale já to tady pro jistotu všechno zavčas vysbírám. Babička se v houbách vyzná. Můžu přinést cokoliv a ona to pozná. A divila by ses, kolik se toho dá sníst. Což neznamená automaticky, že si na tom pochutnáš,” dodala lišácky Pšt.

„No a když se prý budeš hodně snažit, tak si na tom tvém místě ptáci jaksi zvyknou, že tam seš, přestanou se tě bát a možná, že něco v tom smyslu řeknou i svým bratrancům.”

Oprava střechy

Jednou za čas se Vašek s Edou potkali s Pšt na zahrádce. Kiri zrovna nemohla a tak Pšt zamířila na zahrádku, že zkontroluje, jak tam kluci hospodaří.

„Ahoj Pšt,” zdravil Vašek. „Dobře, že jsme se potkali. Trochu zatéká střechou.”

„Jo, já vím, naposledy ji opravovala babička. Říkala jsem jí, ať mě to naučí, až to bude potřeba a ona tam už nevyleze. Ale ona, že ne, že to pro mě není dobrý. Prý je to proti přírodě. To mají dělat chlapi. Když to budu umět hodně dobře, tak mě prý žádnéj chlap nebude chtít.” smála se Pšt.

„A babička by tam vylezla?” ptal se nedůvěřivě Vašek. „Jak je stará?”

„No mohl bys ji znát z kostela, ne?”

„To nevím, možná.”

„Ale ona tě zná, prý jsi jí jednou pomáhal s nákupem, když jí upadlo kolečko u nákupního vozíku. Moc tě chválila,” dodala Pšt a pásala se na tom, jak se Vašek červenal.

„Aha, už vím, taková milá stařenka!”

„Ty chlapské práce dělal vždy dědeček. Ona ho kolikrát chválila, jak je šikovný. Dokonce prý, i když se mu něco úplně nepodařilo. Ale rozhodně mu do toho nezasahovala. Ale když umřel, tak normálně vylezla na střechu a opravila, co bylo potřeba, s daleko větším fortem než dědeček. A tak se snažím taky žít v souladu s přírodou ...”

„Já bych si tě vzal i fortelnou,” zavtipkoval Eda.

„To mě těší, ale já zatím nevím, co umíš ty,” šibalsky opáčila Pšt.

„Vašek by k tobě měl možná výhrady,” nechtěl přestat s vtipkováním Eda. „On by asi chtěl ženu, která chodí do kostela, ne?” Přitom vytáhl z kůlny žebřík a snažil se vylézt na střechu.

„To určitě, že, Vašku,” nedal pokoj Eda, který mezitím důležitě prohlížel stav tašek na střeše.

„Nepředbíhej událostem, Edo. Babička se za mě každý den modlí, abych našla tu správnou cestu, na kterou mě měli nasměrovat rodiče. Takže i na kostel možná někdy dojde,” zastala se Vaška Pšt a nedůvěřivě sledovala Edův vstup na střechu.

„Víte co, běžte si dělat srandu třeba z Karla,” řekl Vašek a ukázal k brance, kterou Karel právě přicházel.

Vtom se ozval rachot a praskot a Edova jedna noha zmizela ve střeše jako v bažině. Pšt se smíchem svalila na zem. Vaškovi bylo sice Edy líto, ale smíchu se neubráníl taky. Eda si nebyl jistý, jestli se i on může smát, ale když viděl, že Pšt se smíchem přímo zalyká, začal s humorem:

„Tak teď už je aspoň jasné, že střecha potřebuje opravu.”

„Babička tam, Edo, lezla vždycky z půdy,” smála se Pšt, „ale nechtěla jsem ti do toho mluvit, abys mohl ukázat, co umíš.”

„Tak teď už to víš, jsi spokojená?” nedal se Eda.

„Kdepák, teď jsi teprve dostal pořádnou příležitost ukázat, co umíš, když to budeš spravovat.”

Vaškovi začalo být Edy líto. Cítil, že Edovi dochází humor. I Pšt se už tak hurónsky nesmála. Vašek mrkl na Karla, co tomu říká. Totéž udělal i Eda. A nakonec i Pšt. Karlovi docela polichotilo, když viděl ty tři tázavé pohledy spočívající s bezmeznou důvěrou na něm.

Rychle zhodnotil situaci. Nevypadalo to zase tak tragicky. Pod Edou zřejmě praskly jedna nebo dvě střešní latě. No a rozbilo se pár tašek. To se dá sehnat po okolí.

„Vašku, ty se vypravíš s Edou po okolí vyškemrat pár tašek. Neměl by to být problém, kdekdo tady má pár tašek v zásobě. Já se zatím pokusím najít nějaké dřevo na opravu těch latí,” ujal se Karel role, která se od něho očeká-

vala. Všem se rázem viditelně ulevilo. Vašek si vzpomněl na nějakou skládku u řeky. Vzali s Edou kánoi a odpluli. Karel prohledal kůlnu, ale našel potřebné latě. Protože přijel na kole, zabralo mu chvíli, než zajel na pilu u lesa. Vyškemral tam nějaké dva odřezky, které by měly na opravu stačit. Pšt mezitím odklidila na hromadu rozbité tašky a dívala se, jak se Karel opatrně a mrštně vyhoupí na střechu.

„Pár tašek opatrně sundám, abych měl místo na práci. Budu ti je podávat, jo?” obrátil se na Pšt. „Jsou staré a křehké, tak je opatrně skládej jako sváteční porcelám, aby se nerozbily ještě další. Kdoví, kolik toho kluci přivezou.”

„To bych se nebála,” uchechtla se Pšt. Spolupráce s Karlem ji bavila.

Když byla střecha dostatečně odkrytá, seskočil Karel zase ladně dolů, chvíli řezal, pak zase vylezl nahoru, zařízal zlomené kusy a nastavil je novými díly. Než Vašek s Edou dorazili s náhradními taškami, bylo vše připraveno na pokládku. Nejtěžší bylo posledních pár tašek, kterými se zavřel otvor ve střeše, kde Karel stál. Nezbylo, než se připlazit na těsné půdičce až k okraji střechy a nasunout je tam zevnitř.

„Díky, Karle, co bychom si bez tebe počali,” vydechl Vašek, když Karel urovnal na místo poslední tašku.

„Já myslím, že by si Eda nakonec poradil taky,” řekl Karel a viděl, že to Edu potěšilo.

„Ale od tebe to byl takový fortelně atletický koncert,” šibalsky prohodila Pšt jako poděkování.

Jaro

Oheň

„Edo, budu potřebovat tvou pomoc,” začal opatrně Vašek. „Spíš pan farář ji bude potřebovat. Za chvíli totiž začne doba postní a to znamená, že velikonoce jsou už na obzoru. Pro ministranty to znamená tři dlouhé a na pozornost náročné bohoslužby, které se musí aspoň trochu naučit. Na Bílou sobotu začíná mše až po setmění. Asi to není proto, aby se ten oheň, který se hned na začátku světí, hezky vyjímal, ale na tom teď nezáleží. A někdo musí ten oheň před kostelem spolehlivě rozdělát. Co před kostelem, to by nebyl problém. Ale před tolika lidmi. Já se do toho moc nehrnu, před tolika lidmi kolem bych měl asi trému. A ty trému nemíváš, že, Edíku?”

„Asi míň než ty,” s úsměvem souhlasil Eda. „Ale já nejsem žádný ministrant.”

„To nevadí. Víš, že si na tebe vzpomněl sám pan farář? Jak jsi prý hezky rozsvěcoval světla při rorátech. Doted' rozdělával oheň kostelník. Ale jak je starší, tak už si na tom nedává tolik záležit jako dřív a vždycky všichni trnou, jak to dopadne. Jestli mu to chytne a jestli to vydrží hořet vůbec tak dlouho, než se pan farář domodlí a stihne od toho posvěceného ohně zažehnout svíci. Loni to kostelník pro jistotu polil trochu benzínem. Asi polil i trochu sebe, protože oheň chytl sice velice ochotně, ale stejně ochotně přeskočil na rukáv kostelníkovy rochety. No prostě ostuda.”

„No a pak farář by si přál takový pěkný ohniček, který chytne na první sirku. Skauti to prý dřív uměli, než byli zakázáni.”

„Vašku, jestli si teda myslíš, že já nemám trému předvádět před vaší farností v tak slavnostní okamžik jediné úspěšné škrtnutí, tak to se teda mýlíš,” kroutil se trochu Eda. „Na druhou stranu je ještě dost času, abychom se na to připravili. Pokud mně s přípravou pomůžeš, tak bych to zkusil.”

„To bys byl moc hodnej,” oddechl si Vašek.

„Počkej, není v tom nějaká nadpřirozená síla? Jako třeba, když jsi něco v uplynulém roce ukradl, tak ti chytne rukáv?” ujišťoval se se smíchem Eda.

„Kdepák, pan kostelník je určitě moc hodnej člověk, ale už je starý a nešikovný,” ujišťoval Vašek.

„Tak, jo, příští sběr dřeva tedy nebude pro paní Poštůlkovou, ale na naše tréninkové ohničky. Musíme si to dřevo nachystat hned, aby to pořádně vyschlo.”

Hned další odpoledne vyrazili na dřevo. Eda trval na tom, že se tam musí vlézt i trocha běhu. Drobné počáteční zlepšení ho nadchlo a tak se snažil využívat každé příležitosti. Sbírali suché větve, chrastí i suchou trávu. Všechno to odnesli do kůlničky u chatky. Tam to bude aspoň v suchu.

Ještě ten den zkusili na Poloostrově pár zapalovacích pokusů. Poloostrov na to byl ideálním místem - všude kolem dostatek vody. Ale nebezpečí požáru zatím vůbec nehrozilo. Edovy obavy se ukázaly opodstatněné - nic nechytlo na první sirku. Nejspolehlivěji se jevila malá pyramida, uvnitř které bylo jemně nalámané chrastí a nějaké tenké třísky. Tráva byla někdy dobrá - vše krásně vzplálo. Jindy se zase ohniček dusil - asi byla tráva vlhká.

Nakonec jim to ale oběma šlo celkem obstojně. Připravili si zásobu dřeva a chrastí. A ty nejlepší kousky si Eda vzal domů na pořádné proschnutí, aby zvýšil již tak dost velkou naději na úspěch.

A jak to dopadlo? Na Bílou sobotu měl Eda trochu spěch, protože si spletl začátek o půl hodiny. To se dalo ještě dohnat. Nejhorší ale bylo, že si doma dal sušit chrastí a dřevo na balkon. Dřevo obstálo, ale jemné větvičky a trávu mu vybrali ptáci na stavbu svých hnízd. Ale nedalo se nic dělat, musil běžet ke kostelu. Vašek už netrpělivě přešlapoval oblečený v rochetě.

Opodál postávalo několik lidí, zřejmě farníků. Eda si mezi nimi všiml Bručouna a najednou měl pocit, že všechno dobře dopadne.

„Vašku, průšvih!“ hlásil zadýchaně už z dálky. „Zdá se, že většina našeho chrastí je v okolních hnízdech. Asi dojde na benzín!“

Vašek nevěděl, co na to říct, jen se bezradně podíval na Bručouna. Ten jako vždy vypadal klidně.

„To zvládneme, Edo,“ řekl hlasem, který nenechával místo pro pochyby, že to nedopadne dobře. „Dřeva máš dost a vypadá slušně. Podej mi jeden kus!“

Bručoun vytáhl z kapsy nožík, dřep si a z dřevěné třísky začal dělat malinké hoblinky. Než se kluci nadáli, měl jich plnou hrst. Pak přidal ještě pár větších třísek, všechno nějak zmáčknul a podal Edovi do základu pyramidy.

„To určitě od sirky chytne!“ ujišťoval.

Když Eda dal do pyramidy poslední kousek dřeva, byl už obklopen širokým kruhem okolostojících, kteří se vyrojili z temna bývalého hřbitova kolem kostela. Přímo nad Edou už shlížel pan farář v liturgickém rouchu. Ale ve tváři měl vlídný úsměv. Stejně vlídně se tvářil další ministrant. Ovšem nejpovzbudivěji na Edu shlížel Vašek, který stál vedle pana faráře z druhé strany. Pan farář pokynul a Eda škrtl. Zachoval klid, nechal sirku hezky rozhořet a přiložil k chomáčku hoblinek uprostřed. Ten okamžitě chytl a plameny začaly olizovat dřívka pyramidy. Teď už byl Eda v pohodě. Zkoušeli to mnohokrát, takže si byl jist, že ohníček si už poradí sám bez jeho zásahu. Zvedl hlavu a v záři rodících se plamenů uviděl ještě jeden hodně spokojený úsměv. Bručounův. Eda na něho vděčně mrkl a při té příležitosti si vzpomněl na to, jak Vašek citoval pana faráře *Skauti to prý dřív uměli*. A umí to dodnes, dodal si k tomu v duchu, když si vzpomněl na Bručounův tajemný pozdrav levou rukou.

Tato akce měla ještě hodně sladký dozvuk. Vašek přinesl Edovi za jeho ohňovou službu od pana faráře sladkou odměnu. Pan farář má nějaké podporovatele ve Vídni, kteří mu vozí známé Mozartovy koule. A Eda jich dostal celý půlkilový pytlík.

„Teda!“ žasl Eda nad svou odměnou. „Vašku, za takovou odměnu bych rozdělával snad každý měsíc.“

„Neboj,“ smál se lišácky Vašek. „Na svatodušní svátky se světí oheň taky!“

„A to je tuším brzo, že?“ ptal se Eda a vychutnával v puse jednu kouli.

„Pár týdnů na to máš,“ utěšoval ho Vašek. „Ale nemůžu ti zaručit, že pan farář bude zase tak štědrý. Možná, žeš to dostal na pár let dopředu,“ dobíral si ho.

„To snad budeme muset prodloužit naše běžecké trasy“, zatvářil se šibal-sky provinile Eda, když si bral už třetí kouli. „Ale když mě s tím pomůžeš, tak to nebude snad tak hrozné.“

Uprchlík se chystá

„Tak, Vašku, zítra odpoledne mám nějakou tajemnou poradou ohledně té Bručounovy hry, ve které budu dělat uprchlíka. Potřeboval bych, abys mě převezl na druhou stranu řeky,“ obrátil se na Vaška Karel.

„No, to je zajímavé. Kam máš přijít?“ zvědavě zjišťoval Vašek.

„To nebylo řečeno, ale mám dojem, že to bude v té vaší *tajemné chatě*.“

„Tak to ti teda závidím,“ vydechl Vašek upřímně.

„Jo, to může být zajímavý, ale chtěl bys na sebe vzít mou roli uprchlíka?“

„To rozhodně ne, já bych měl strašnou trému, že to zkažím. Že mě chytanou pár kroků od startu.“

„A víš, že to je přesně můj pocit!“

„To tě teda obdivuju, že do toho jdeš!“

„To víš, snažím se na to připravit. Běhám křížem krážem lesem a hledám vhodné trasy, kterými bych se mohl nepozorovaně přemísťovat. A taky nějaký úkryt, kam bych se třeba na chvíli schoval.“

Další den Vašek Karla převezl na druhý břeh. Bylo domluveno, že Karel si vystoupí kousek dál a k chatě se nenápadně vrátí. Zpátky už prý Vaška potřebovat nebude. Udělá se to prý jinak.

Vše proběhlo hladce. Karel zmizel v pobřežním podrostu a Vašek ještě jezdil chvíli po řece a pozoroval dění na vodě. Zároveň ho hřálo pomyšlení, že Karel našel něco, co ho baví, a tak ani moc nelitoval, že tajemnou chatu na protějším břehu navštíví z jejich party jako první Karel. Což o to, do tajemné chaty by se samozřejmě rád podíval, ale ne za cenu, že se nechá honit po lese bandou vytrénovaných běžců. Však Karel určitě něco poví.

„Tak, co? Jak ses dostal zpátky?“ vyzvídal Vašek večer, když se s Karlem potkal doma.

„To nebyl problém, oni tam mají takovou převozní lodku. Něco jako lehkou pramičku. Tou si přeješ na druhý břeh a oni si ji tenkým lankem přitáhnou zpátky.“

„A co tvoje úkoly?“

„Jo, dobrý. Budu mít pro jistotu tři životy. Když mě někdo chytne, tak mu dám život, on se s tím musí potichu vrátit na start a hra pokračuje. Průšvih, kdyby mě chytla celá skupina. Já budu mít zřejmě taky malou šanci na obranu. Když se mi podaří dostat někomu za záda, tak ohlásím číslo, které tam má přišpendlené a on bude dočasně vyřazen ze hry.“

„A s kým tam mluvil?“

„Byl tam jeden z vedoucích, který má hru na starosti. Představil se jako Wind. A abych nezapomněl, bude prý potřeba nějaká pomoc od vás s Edou u jejich loděnice. Ale neboj se, nebude to běhání, ale nějaká pomoc při přípravě závěrečného pohoštění. On ten hon na uprchlíka je takovou jakousi kultovní hrou obestřenou dávným tajemstvím.“

„A jak to vypadá v té chatě?“ byl zvědavý Vašek.

„To tě, Vašku, asi trochu zklamalo. Neměl jsem moc kdy, abych se rozhlížel kolem. Působilo to jako bytelně postavená zálesácká chata. Na pilotech, asi proti velké vodě. A pod chatou byla schovaná ta převozní pramička. A možná ještě nějaké dvě lodě. Kousek od chaty nějaká kůlna nebo dílna. Ta byla zavřená. Uvnitř byl takový dost velký pořádek, nikde se nic nepovalovalo. Náhodný návštěvník by asi nepoznal, komu chata patří.“

Zkouška

Vašek zatím jezdil na kánoji poctivě s vodáckou vestou. Ale pořád myslel na Bručounovu výzvu, aby se nechal přezkoušet.

„Edo, myslíš, že bych už se mohl na tu zkoušku, o které mluvil Bručoun přihlásit?“

„No, jestli ses od naší poslední návštěvy bazénu nezhoršil, tak nevím, proč bys měl váhat.“

„Přece jen se už dělá trochu tepleji. Bez vesty to bude pohodlnější.“

„Neváhej a přihlas se. V nejhorším ti řekne, v čem se máš zlepšit. A kdyby tě náhodou pochválil, tak nezapomeň zmínit, kdo tě trénoval,“ dodal se smíchem Eda.

A tak se Vašek při nejbližší příležitosti u Bručouna přihlásil. Ten se spokojeně usmál a domluvil Vaškovi termín hned na příští ráno. Ještě než půjde do školy.

„A vem si sebou sportovní oblečení. Nějakou teplákovou soupravu a čisté tenisky. Lamanš říká, že je potřeba se před zkouškou trochu rozehrát. A ničeho se neboj, nic ti nehrozí,“ dodal Bručoun, když viděl Vaškův nejistý úsměv. „Zazvoníš u bočního vchodu do plaveckého bazénu. V tu dobu je ještě zavřeno, ale můj kamarád Lamanš tam na tebe bude už čekat. Budete mít bazén pro sebe.“

Bručounův tón Vaška sice uklidnil, ale představa, že někdo bude mít k dispozici celý plavecký bazén k tomu, aby ho zkoušel, byla asi stejná jako kdyby přišel do prázdné třídy a učitelka by ho mohla zkoušet celou hodinu.

Další den už nemohl dospát. Večer si nachystal batoh s teplákovou soupravou a teniskami, se kterými chodí do tělocviku. Rychle lehce posnídal, protože žaludek měl jakoby scvrklý, a vyrazil. Když zazvonil na zvonek, chvíli se nic nedělo. Pak se ale dveře otevřely a objevil se plavčík, který ho pustil dovnitř. Byl to mohutný starší muž širokých ramen s bříškem. Když k němu natáhl levou ruku, spadla Vaškovi část kamene ze srdce. To byl takový ten Bručounův důvěru vlévající stisk. Poslal Vaška do šatny, ať se převleče do tepláků.

„Nejprve se musíme trochu zahřát,“ řekl, když Vašek přišel ve sportovním. A nechal Vaška oběhnout třikrát bazén. Pak se s Vaškem postavil na kraj bazénu a upozornil ho, že v bazénu je hloubka, ale že se nemá čeho bát.

„Od toho jsem plavčík. Ještě se nestalo, že bych někoho nevylovil,“ dodal a v tu chvíli do Vaška, který s ním stál na kraji bazénu, pořádně žduchl. Vašek se samozřejmě neudržel na nohou a odletěl do vody. V uších mu ještě doznívala Lamanšova chlácholivá slova a tak nepodleh panice. Zkusím plavat, jak to umím, řekl si. A ono to kupodivu šlo. Sice trochu hůř. Když se dostal hlavou z vody mrkl na Lamanše. Ten se spokojeně usmíval. Vaška napadlo, že by se mu plavalo líp, kdyby si sundal boty. Šlo to celkem snadno a hodně to pomohlo. Začalo ho to bavit. Zkusil sundat tepláky. I to se podařilo. Horší to bylo s bundou. Ta se musela sundat přes hlavu. To ne mu nějak nedařilo a trochu si lokl.

„Pod vodou!” zaslechl Lamanšův hlas a poslechl. Pořádně se nadechl a přestal hledět na to, jestli je na hladině nebo pod ní. Ve chvílce provlékl hlavu otvorem a bylo to. Pohlédl na plavčíka. Ten se tvářil spokojeně.

„Vašku, pokud ti někdo nevyzradil, co tě čeká, tak je to výborný výkon! Jak tě napadlo se ve vodě vysvlékat?”

„No, když jsem se na vás podíval, jak se spokojeně tváříte, napadlo mě, že už jsem asi tu vaši zkoušku splnil, tak jsem si chtěl zkusit, jestli by se mi to podařilo. Zatím jsem neměl příležitost něco takového zkusit.”

„Takhle jsem zkoušel už dost kluků, ale ty jsi první, který sám od sebe začal dělat to, k čemu bych tě za chvíli stejně vyzval. Takže zkoušku máš splněnou. Ale nikomu ani muk, ať jim nezkazíš radost. Když se tě někdo sám zeptá, jestli máš splněno Bosikádo, tak máš. Ale sám se tím před nezasvěcenými nechlub!”

Lamanš Vaškovi pomohl vylovit a vyždímat oblečení a boty. Zanesl je do sušárny, kde je pověsil na šňůru proti takovým mohutným větrákům, které vyfukovaly množství teplého vzduchu. Vaška pozval do své kanceláře, kde ho pohostil hrnkem teplého kakaa a velice dobrým povidlovým koláčem.

„Určitě jsi ráno moc nesnídal,” mrkl na něho znalecky Lamanš.

Než Vašek dojedl a vyslechl Lamanšovy rady ohledně svého plaveckého stylu, bylo oblečení skoro suché.

„Zbytek se vsákne přes den,” zavtipkoval Lamanš. „S plaveckým stylem na tom nejsi špatně. Kdybys měl čas, tak se přihlas, něco bych tě přiučil.”

Na poslední chvíli si Vašek vzpomněl na svého trenéra Edu. Lamanš se usmál: „Tak ať se tady ukáže zítra touto dobou.”

Příští den se Bručoun na něho podíval tak, že bylo vidět, že ví. A Vaška to hrálo u srdce. Jediná věc, která mu dělala starost, bylo to, že pozval Edu, ale nemohl ho varovat před Bosikádem. Měl obavu, že by Eda mohl zazmatkovat. Ale na druhé straně si uvědomil, že o takovou radost, jako cítí on, nemůže Edu přece připravit.

Vaškovy obavy se ukázaly jako oprávněné. Eda přišel za Lamanšem vcelku bezstarostně. Plavat přece umí, tak co. Nečekané žduchnutí do bazénu přežil ještě se ctí, ale při pokusu o vysvlečení ve vodě se do toho nějak zamotal, pořádně si lokl vody a málem ho Lamanš musel zachraňovat.

„Edo, musím tě pochválit, jak jsi vytrénoval Vaška. Ten jeho styl je

nadějný. Ale teď byste si měli asi role vyměnit a on by měl zase chvíli trénovat tebe. Tobě to totiž plave samo a když trochu vylepšíš styl, budeš ve vodě moc spokojenej, věř mi!”

„Pozdravuj Vaška! Takovou dvojici, jako jste vy dva jsem tu ještě neměl,” se smíchem se loučil Lamanš. „A samozřejmě nikomu ani muk, že máš za sebou Bosikádo!”

Vašek se už nemohl dočkat, až Edu po plavecké zkoušce uvidí. A docela si oddychl, když Eda přicházel a nevypadalo to, že by se na něho zlobil.

„A nezlobíš se, že jsem tě nevaroval,” ujišťoval se Vašek.

„Ne, vůbec. Myslím, že by to stejně nepomohlo, protože nejvíc mi dalo zabrat to svlékání ve vodě. Asi tím, že mě tučky pořád nesou nahoru a tady to chtělo se potopit,” vtipkoval Eda. „Kupodivu jsem byl velice pochválen jako tvůj trenér. Jako plavec jsem teda neoslnil, ale hlavně, když nám to oběma plave, ne?”

„A co, Edo, znamená to Bosikádo?”

„Tak se jmenovala nějaká zlá želva v knize *Rolf zálesák*. Ale co s ní bylo, si už nepamatuji. Já jsem tu knihu nečetl, jen táta mi z ní někdy něco vyprávěl. Ale zkusím se na to podívat, abychom věděli, co máme za sebou,” mrkl Eda spiklenecky.

Překvapení pro babičku

Jaro už trochu pokročilo, všude samá zeleň, všechno se dere o překot ke slunci, které někdy už docela příjemně hřeje. Brodící rituál na Zouvalce už je někdy tak příjemný, že holky nechají boty schované přímo na Zouvalce a na sit spot jdou bosky.

Pšt má sice dojem, že ve dvou se trochu rozptylují. Možná se jí už nepodaří zopakovat některá pozorování, která se povedla, když na stejném místě seděla mlčky sama. Spolu si mají většinou hodně co říct.

Když se Pšt dozvěděla od Vaška, že Kiri umí pěkně zašívát batohy, dostala nápad, jak překvapit babičku. Dala se přemluvit, že s babičkou pojedou v létě na setkání s jejími dávnými kamarády. Pravda, dělala schválně trochu drahoty, aby ji babička do něčeho netlačila. Nebude to prý setkání ledajaké. Babička bude spát v indiánském týpí jako za mlada, když si namlivila dědečka, který už táboří ve věčných lovištích. Babičce zdraví celkem

ještě slouží, takže si myslí, že žádný doprovod nepotřebuje, ale ráda by se pochlubila svou vnučkou. Její kamarádi a kamarádky se tam přijedou prý taky pochlubit vnučaty. Takže jí Pšt po nějakém tom přemlouvání slíbila, že ji letos doprovodí. Když pojedou jako doprovod, tak se prý na ni nevztahují všechna přísná pravidla, jak má být člověk oblečen a vybaven, aby zapadl do dobového koloritu.

Nakonec zjistila, že by ji vlastně zajímalo, jaké dobrodružství babičku láká. Takže se pomalu začala i těšit.

Jednou Pšt prohlížela s babičkou fotky z minulých táborů. A přišla na to, že by se zas tolik nebránila zahrát si na indiánku. A zároveň příjemně překvapit babičku. Svěřila se kamarádce Kiri. Ta ji v tom podpořila.

„Kiri, myslíš, že bychom spolu zvládly ušít nějaké indiánské šaty? Holky tam v takových dlouhých šatech chodí a i hrají různé hry. Vypadá to dost malebně.”

„Já bych si na to určitě troufla,” neváhala Kiri.

„Ty máš doma šicí stroj. To by šlo rychle, ne? Ale vlastně stylovější by bylo ušít to ručně,” dodala trochu zklamaně Pšt.

„Když se to dobře nastříhne, tak bychom to i ručně zvládly. Já ti s tím klidně pomůžu. Ale šít to ručně, to bude teda dílo. Myslíš, že ty holky to šijou taky ručně? Já bych o tom pochybovala. Ale jak chceš, aspoň se předvedeš,” mrkla spiklenecky Kiri.

„A z čeho bychom to ušily? Z jelenice asi ne, že?” uchechtla se Pšt.

„A máš nějakou?” zasmála se Kiri. „To by asi vyšlo dost draho. Ale nějakou takovou přírodní látku bych možná doma našla. Řeknu mamce, že bych si chtěla ušít šaty, což bude pravda.”

„Připomínáš mi Vaška,” usmála se Pšt. „Ten taky vždycky hledá, jak to narafořit, aby nemusel zalhat. Ale nic proti tomu, myslím, že je to správný. Babička říkává *Mluv pravdu, buď pokorný, hraj čistě podle pravidel.*”

„A já zkusím sehnat nějaké korálky na ozdobení. Babi jich má doma dost a sama mi je nabízela, ať si něco zkusím. Zatím mě to nechytlo.”

„Víš, jak babička bude koukat, až se objevím jako indiánka. V dlouhých šatech a mokasínách. No, když nestihnu mokasíny, můžu být naboso. Tak tam ty holky chodí často. Nebo nějaký nenápadný boty.”

A celou cestu domů holky probíraly, jaké ty šaty budou a čím se ozdobí,

aby byly stylové. Další den se potkaly na zahrádce s klukama. Kiri u mamky pořídila. Dostala dokonce na výběr hned ze dvou látek. Mohla dostat nějakou tmavě modrou látku s drobkou kytíčkama nebo jednobarevnou připomínající vzdáleně onu jelenici. Holky se přiklonily k té druhé, protože nabízela víc možností pro zdobení. Když už indiánka, tak se vším všudy. Vašek s Edou šli zrovna jezdit na lodi. Dost se divili, když našli obě holky v chatce skloněné nad kusem látky. Pšt stála a Kiri ji oměřovala krejčovským metrem.

„Ty snad, Katko bez šití nemůžeš být,” dobíral si ji Vašek.

„Náhodou, kdybys věděl, na co se chytáme, tak by tě to možná zajímalo,” nedala se Kiri. „Můžu jim to říct?” obrátila se na kamarádku.

„Jasně,” smála se Pšt. „Ale nesmí se to dozvědět moje babička. A doma to taky nebudeme moc rozlašovat. Myslím, že různých informačních kanálů je tady víc, než si myslíme.”

A tak se o tom, co Pšt čeká v létě, a o připravovaném překvapení dozvěděli i Vašek s Edou. Hlavně Vašek byl tím nápadem nadšen a nemohl se dočkat, až bude dílo hotové.

„To já bych si taky dal líbit, mít oblečení jako indián,” zasnul se.

„Ty to máš jednoduchý, svlékneš se do naha, mezi nohama si protáhneš kus látky, kterému se říká bederka, v pase to obepneš opaskem, a seš indián, jako když vyšije” zasmála se rozpustile Pšt.

„A nechcete náhodou šít taky? Budeme toho mít hodně, chceme to ušít v ruce, aby to bylo stylové.”

„A nechceš, abychom ti vyrobili třeba luk a šípy?” navrhoval Eda. Bylo jasné, že k šití se nehlásí.

„To je od vás hezký, kluci,” usmála se Pšt. „Nechci vás podceňovat, ale nevím, jestli by vaše umění stačilo na tamější odborníky. Oni tam prý lukostřelbu provozují na dost vysoké úrovni. Můj děda se tomu v mládí musel věnovat dost intenzivně, protože i babičce utkvěly v hlavě různé rady, které si kluci vyměňovali mezi sebou. A dokonce i do mé hlavy se dostalo, že těžší než vyrobit luk je vyrobit dobré šípy. A lučišníkům paradox: šíp, když je vystřelen, neletí úplně rovně, ale luk jaksi obchází.”

„Tak to by nebyl dobrý nápad. Ale někdy nám o tom popovídáš víc. Třeba bychom vyrobili něco pro sebe.” nedal se vyvést z míry Eda. „My teď jdeme s Vaškem na vodu.”

Kluci šli jezdit na kánoi a holky se daly do stříhání a šití. Vašek s Edou se pořád ještě nenabažili toho, jak krásně se zkoumají břehy kolem řeky z lodi. Nemusíš přelézat žádné ploty a ohrady.

V jednom místě byl břeh zarostlý skoro neproniknutelně vrbovými a lískovými keři.

„Ty, Vašku, jak se tak dívám na to množství prutů, tak jsem si vzpomněl, že z proutí se prý dají vyrobit docela pohodlné indiánské postele.“

„Myslíš, že to netlačí?“ ptal se trochu nedůvěřivě Vašek.

„Asi lepší než na tvrdé zemi, ne?“

„Tak jo, já bych to zkusil. Ty určitě doma zjistíš, jak se to dělá,“ povzbudil Edu Vašek.

Další den už Eda přinesl podrobnosti, jak jednotlivé proutky posvazovat do souvislé rohože.

„A když se nám to povede, mohli bychom to nabídnout Pšt, ne?“

„To je pravda, aspoň by nám to vyzkoušela.“

„Nebo víš co,“ napadlo najednou Vaška. „My bychom to mohli vlastně udělat jako překvapení pro Pšt. Snad nám to neodmítne, jak ten tvůj luk.“

„No, pokud to teda stihneme.“ mírnil Vaškovo nadšení Eda. „Těch proutků bude totiž potřeba aspoň stovka.“ Vašek byl rád, když se výhoda, že mají k dispozici kánoi, dá využít k vykonání nějakého dobrého skutku. A tak našli v kůlně nějaké zahradnické kleště a vyrazili další den s Edou na sklizeň proutí. Eda vše pečlivě měřil, aby všechny proutky měly přesně stejnou délku. Rozhodl, že to bude osmdesát centimetrů. Proutky schovávali do rohu kůlny za nějaké harampádí. Holky budou mít teď dost práce se šitím, takže nebezpečí, že objeví rozdělanou práci, je malé.

Sklizeň proutků dala klukům zabrat víc než čekali. Protože nechtěli zanechat za sebou na břehu spoušť, tak každému keři odebrali jen jeden nebo dva pruty. Brzy se taky ukázalo, že se nařezané kusy při vysychání začínají kroutit každý na jinou stranu. Těžko by se to pak dávalo dohromady. A tak vymysleli, že budou rohož průběžně tvořit. Na stěnu kůlny si pověsili osnovu ze stočených provazů, do které proutky hned po dovezení zasunovali. Byly to tři dvojice provazů zatížené dole přivázanými kameny. Nešlo najednou nakroutit provazy tak, aby to vystačilo na všechny pruty. Čas od času se musela každá dvojice odvázat a znovu nakroutit.

Pro jistotu se rozhodli do svých plánů zasvětit i Vaškovu sestru Katku. Té se samozřejmě překvapení pro její kamarádku dost zamlouvalo. Navíc slíbila, že se pokusí nenápadně vyzvědět, jestli by se taková věc hodila.

„Ty, Pšt, a jak tam budeš spát?“ zeptala se jednou, když spolu probírali, jaký to na tom babiččině táboře bude.

„Víš, že jsem babičce položila stejnou otázku! A víš, co mi řekla? *Někam nás, děvenko, už uloží. Za mlada jsem snila vždycky o tom, že si někdy udělám rohož z vrbového proutí, ale vždycky se našlo něco naléhavějšího a tak jsme měli rošty z desek, abychom neleželi přímo na zemi. Na to samozřejmě nějaké deky nebo kožešiny, kterých bylo na táboře vždycky dost.*“

„Takže, když to těch pár dní zvládne babička, musím to zvládnout i já, ne? V nejhorším se schoulím někde pod smrček, ne?“ dodala bezstarostně Pšt a Kiri si byla jistá, že se kluci nebudou namáhat nadarmo.

Ti mezitím potají přidávali proutky do připravené osnovy v kůlně. Ještěže do toho zasvětili Kiri. Holky bývaly teď víc na zahrádce a hrozilo nebezpečí, že je Pšt při práci přistihne. Jednou opravdu moc nescházelo. Pšt vyběhla do kůlny pro nějakou desku, kterou si chtěla pomoci při vyšívání. Ještěže na ni Kiri hlasitě křikla:

„Jestli jdeš do kůlny, dones mě sekyrku!“

„Na co potřebuješ při šití sekyrku?“ zarazila se Pšt.

„Potřebovala bych na tom trochu rozklepat jedno tužší místo.“

Tato krátká slovní výměna Vaškovi s Edou stačila k tomu, aby uklidili rozdělané dílo a předstírali, že si prohlíží, jestli by se v kůlně nenašlo něco zajímavého. Pšt si ničeho nevšimla.

„To teda bylo o fous,“ vydechl s úlevou Vašek. „Vůbec se divím, jak pohotově Kiri vymyslela, čím Pšt na chvíli zdržet. Takovou ji vůbec neznám.“

„Já myslím, že to bylo poslední varování,“ řekl na to Eda. „Měli bychom se s tím někam přesunout. Co kdybychom si to schovali někde v té houštině. Pár dní nám to tam snad vydrží.“

A tak v nestřežené chvíli smotali svůj polotovar do role, naložili do lodě a odjeli na naleziště prutů. Tam osnovu zavěsili na vodorovnou větev mezi dva stromy, dole zatížili a mohli pokračovat v práci. Trvalo to déle než čekali. Některé proutky se ukázaly málo odolné a tak zhusta křehčí vrbové pruty musely udělat místo pevnějším lískovým.

Velká hra se blíží

„Brrr! To bylo dneska studený!“ klepal se Eda, když si byl odplavat březnových pět temp. „V lednu a v únoru mi to snad nepřipadalo tak štiplavý jako dnes!“

„To je asi tím, že jsme si říkali, že únorovým koupáním máme vlastně to nejhorší z *Bohatýrského roku* za sebou. A dnes svítí sluníčko a je docela teplo.“

„Nad vodou jo,“ uchechtl se Eda a rychle se snažil dostat do suchého.

„Jé, Karel,“ všiml si Vašek příchodu staršího bráchy. Ten se poslední dobou na zahrádce moc neobjevoval. Tvrdě trénoval v lese orientaci a kondici.

„Dneska neběháš v lese?“

„Musím taky mít nějaké odpočinkové dny, abych se nepřetrénoval. Bručoun byl s časy, které jsem mu nahlásil spokojen. Na druhé straně si nejsem jist, jak jsou dobří tamti,“ dodal Karel trochu starostlivě.

„O tom bychom mohli něco vědět zas my,“ chlácholil ho Vašek a popovídal mu o tom, co našli ve skrýši na bodě jedna.

To Karla dost uklidnilo, protože se ukázalo, že jeho časy patří mezi nejlepší zaznamenané. Na druhou stranu bylo vidět, že ani soupeři nezahálají. Wind, který má hru na starosti, mu sice na poslední schůzce trochu zvedl sebevědomí. I on má zájem, aby to proběhlo dobře a Karla nechytily hned na začátku.

„A máš už nějakou taktiku, kam poběžíš prvně,“ vyzvídal Vašek.

„Jo, vyběhnu od startu, nafinguji, že jdu doleva, pak některým korytem přeběhnu doprava. Tam získám náskok. Zapískám na kopci. Oni půjdou za mnou asi na přímo, ale mám vyzkoušené, že to není rychlejší než oklika. Ve svahu jsou totiž jakési strže či koryta, které tě dost zdrží. Tím získám čas, abych se pořádně ukryl a nechal se od nich přeběhnout. Doufám, že mi to vyjde s časem pískání. Ale Wind říkal, že to nemusí být na vteřinu přesně. Navíc v některých místech se ten zvuk docela tlumí hustým porostem, takže ho uslyší jen ti, kteří jsou nejbliž.“

„Vypadá to, že to máš dobře vymyšlené. Hned bych se účastnil,“ vydechl Vašek. „Ale, když jsi mi prozradil svůj plán, tak nemůžu,“ zalitoval.

Karel si vzal kánoi a jel si trochu provětrat hlavu na vodu. Rozhovor s Vaškem mu vlil novou naději. Když si Vašek myslí, že to dobře dopadne, tak to bude asi pravda. Ten malý bráška má přece jen na některé věci čich.

Malý bráška zatím probíral s Edou, jak by mohli Karlovi pomoci. Napadlo je, že by se tajně vypravili do lesa a tam ve vhodnou chvíli udělali nějaký hluk, který by zmátl Karlovy pronásledovatele. Kdyby je objevili, tak co by jim mohli udělat. Do lesa může přece jen každý. Potíž ovšem byla v tom, že Vašek a Eda nebyli už úplně neznámí. Minimálně Válec a Liják je znali dobře. A ví, že patří ke Karlovi. Rozešli se s tím, že to musí ještě promyslet. Karel by možná nebyl rád. A Eda připomněl, že skauti asi taky jedou podle zásady *Mluv pravdu, buď pokorný, hraj čistě podle pravidel*. Dalšího myšlenkového trápení je ušetřil Bručoun, který si na Vaška počkal ráno po kostele a řekl, že by něco potřeboval zrovna v den, kdy se bude hrát velká hra Uprchlík. Vaška na jednu stranu těšilo, že Bručoun počítá i s ním, a byl zvědav, o co tentokrát půjde.

„Jo, a s Rosomákem počítám samozřejmě taky, Hrášku,“ dodal jako by se nechumelilo a stěží potlačoval úsměv.

„Jak to víte, ... víš, Andy?“ zalapal překvapeně Vašek a málem zapomněl Andymu tykat, jak bylo domluveno a jak to měl v jejich případě Andy rád.

„No to víš, způsobili jste trochu rozruch. Zasedla krizová rada a dali vás sledovat. Náhodou, docela si toho užili. Na pár dní přerušili běhání a celý oddíl se střídal v hlídkování v místě, kde jste o sobě dali vědět. Brzy měli štěstí. Dva kluci vás zahlédli. Pak se na loděnici dávala dohromady vaše podoba. Netrvalo dlouho a Liják vás poznal. To je uklidnilo. Pěkná hra s dobrým koncem. Klukům se to sledování líbilo a už se těší, až vás poznají osobně.“

Vašek se samozřejmě těšil taky a už se nemohl dočkat, až se o čerstvou novinu podělí s Edou. Pak si ale vzpomněl na Karla a na pomoc, kterou mu chtěli s Edou v případě nutnosti poskytnout. Teď to nepůjde, když je Andy potřebuje zrovna ve stejnou dobu. Jediný, kdo by mohl zaskočit, by byla asi Pšt. Katku samotnou by se mu zřejmě nepodařilo přemluvit, i když připouštěl, že by se mohl mýlit. Ale Pšt by to určitě zvládla.

Přes Kiri bylo snadné se s Pšt potkat. Holky se vídaly skoro denně. A tak se Vašek přidal k sestře a pokusil se domluvit záchrannou akci, kdyby *Uprchlík* byl v počáteční nouzi.

„Dneska nám, Kiri, vedeš pomocníka na šití?“ žertovala Pšt. „Ale my šijeme, Vašku, venku, jdeš s námi?“

„Kdepak, Vašek s tebou potřebuje něco tajného probrat,” smála se Kiri. „K šití bych ho asi pustila jen v nouzi nejvyšší.”

Pšt se, jak Vašek čekal, ani moc nevzpouzela, když jí vylíčil svůj záložní plán pro případ, že by Karlovi hrozilo příliš brzké chycení. Na druhé straně by bylo dobré, aby se to nikdo nedozvěděl, že se někdo snažil Karlovi pomáhat.

„Spolehni se Vašku, já to nějak dám. Však já vím, jak ti kluci běhají. Několik z nich jsem už pozorovala. Karel běhá dost dobře. Myslím, že bude spoléhat na to, že mu jdou dobře kopce. Ale tamti mají taky pár běžců, kteří se mu mohou rovnat, ale neboj, opravdu jen pár.”

„Tak to seš moc hodná. Já bych tam nejraději šel sám, ale dostali jsme s Edou jiný úkol.”

„Od Bručouna, že?” spiklenecky mrkla Pšt. „Neboj se, možná to bude lepší, než kdyby jste tam šli vy dva s Edou. Vás už znají. Mě ne. Navíc já se budu snažit, aby mě vůbec neviděli.”

„Stromy jako vždy, že?” usmála se chápavě Kiri. Pšt přikývla.

„Takže domluveno, v sobotu s tím počítám,” řekla Pšt a bylo vidět, že se docela těší, jak bude přihlížet tomu, co vymysleli tamti kluci. „A teď už rychle Kiri, stehlíci čekají!”

Vašek se zatvářil tak nechápavě, že se ho Pšt zželelo a vysvětlila:

„Víš, na to místo, kde teď s Kiri šijeme, za mnou přilétali tu a tam dva stehlíci. Posadili se na sousední stromy a vzájemně na sebe prozpěvovali. Bylo to dost zábavné je poslouchat, zdálo se mi, že si skáčou do řeči, vlastně do zpěvu, o dost méně než lidé. A teď si představ, že my si tam s Kiri roztáhneme šití a těch stehlíků tam přiletělo celé hejno. Chvíli se na nás dívali. Když zjistili, že už máme nastehováno a jejich pomoc nepotřebujeme, zase jako hejno odletěli.”

„Uvidíme, co nám řeknou, až přiletí zase ti dva povídálci,” přidala se Kiri. A Pšt to někde uvnitř u srdce zahřálo, že Kiri řekla *nám*.

Uprchlík

Na sobotní dobrodružství se Vašek s Edou vydali na kánoi. Jelo se pěkně. Začínal pěkný jarní den. Voda pod pádly příjemně šplouchala. Eda seděl rozvážně na zádi. Do loděnice to po vodě byla slabá půlhodina.

Vašek si skoro přál, aby cesta byla delší. Měl samozřejmě trému, co se od nich čeká, a jací budou ti ostatní kluci. Kdyby byli takoví, jako ti, kterým předávali zprávy, tak to bude víc než v pohodě. Ale pak si vzpomněl na Karla a hned si připadal se svou malou trémou trapně. Co by dělal na Karlově místě. Ten se v noci dost převaloval v posteli. Budťo prožíval to, co ho čeká, ve snu nebo už nemohl dospat. Karel vyrazil na kole, když Vašek ještě snídal.

Eda na zádi vypadal v pohodě, ale i jemu se zřejmě honily hlavou myšlenky na to, co je čeká. Ani jeden toho cestou moc nenamluvili.

Když se za ohybem řeky objevila na pravém břehu loděnice, dostoupila Vaškova tréma vrcholu. Ještě že loď řídí Eda. Obavy ale byly zbytečné. U loděnice bylo liduprázdno. Čekal tam na ně jen takový urostlý hoch, který na ně radostně mával. Hned vyrazil k molu, aby klukům podržel loď.

Jen co kluci vytáhli kánoi na břeh, vlastně vytáhl ji ten kluk sám jako píрко, přistoupil k nim a pozdravil je pevným stiskem levé ruky. Tento stisk znali už od Bručouna. Ten Bručounův byl o něco měkčí, tenhle stisk skoro bolel.

„Tak vás vítám u Kojotů. To je naše loděnice a klubovna. Mně říkají Wind. Oficiálně jsme přírodovědný oddíl mládeže, ale ve skutečnosti jsme skautský oddíl Kojoti. Což samozřejmě nikde nevykládáme, aby nám naši činnost nezakázali. Ale to vy určitě víte, protože vy jste Vašek a Eda.”

„Já jsem tady v tuto chvíli sám. Ostatní už vyrazili na start velké hry Uprchlík, kterou s námi letos hraje i tady Vaškův brácha Karel.”

Přivítání bylo tak přátelské, že z Vaška okamžitě spadla tréma. Už byl zase ten zvědavý bezstarostný klučík.

„To je zvláštní jméno - Kojoti,” osmělil se zeptat. „Jak jste na to přišli?”

Wind se usmál: „Na to se ptá každý. Vzhledem k tomu, že nás teď čeká dost práce, tak vám řeknu jen žertovný důvod. O těch ostatních hlubších důvodech si popovídáme někdy v klidu, třeba u ohýnku. Kluci našeho oddílu velice rádi grilovali. Dokonce jim k tomu nechal Náčelník od nějakého svého

kamaráda vyrobit gril, kde to teplo jde z boku, aby se maso negrilovalo nezdravě ve výparech z přepáleného tuku. Něco jako když se dělá kebab. No a kojoti mají taky rádi grilování. Chodí prý americkým farmářům vylizovat z grilů olej. ”

„Tak a teď víte, proč jsme Kojoti, a můžeme se dát do grilování. Roztácel někdo z vás v kostele uhlíky do kaditelnice?“

„Já jsem to jenom viděl dělat kostelníka,“ řekl Vašek. „Ale Eda, ten rozdělával oheň na Bílou sobotu. My to rádi zkusíme,“ dodal a byl rád, že nebudou mít žádné obecnstvo.

„Tady na to máme takovou železnou misku s hákem. Dejte si tam trochu dřevěného uhlí, polijte tady trochu lihem a točte. Nezapomeňte na odstředivou sílu, aby vám uhlíky nespady na hlavu. Napřed si to zkuste roztočit bez zapálení. Po dnešní kultovní hře bude následovat malá hostina, kterou musíme připravit, než se unavené mužstvo vrátí.“

Roztáčení uhlí bylo zábavné. Vašek si umiňoval, že se k tomu musí dostat i v kostele. Neokuřuje se moc často. Dřív toho prý bývalo víc. Třeba mu pan farář svěřil ten úkon, který zatím dělal jenom kostelník. Ani Karel se k tomu zatím nedostal. To bývá sen všech ministrantů - dotáhnout to na tak zvaného *turiferáře*.

Dřevěné uhlí se rozžhavilo celkem rychle. Bylo potřeba přidávat další a dmýchat takovým měchem, aby se žár rozšířil na celou kolmou stěnu grilu. Vašek se zatím staral o plátky masa, které přinesl Wind již přes noc naložené v láku. Bylo potřeba je potírat grilovací omáčkou, aby maso bylo hezky šťavnaté a vždy po chvíli obrátit rošt, na jehož ostnech byly plátky napíchané.

Když bylo vidět, že se vše stíhá, dali se Wind s Vaškem do přípravy lavic a stolů a krájení chleba. Ze studánky za loděnicí přinesli vodu do takové nádoby s kohoutkem. Všichni budou žízniví, protože na hon za uprchlíkem si samozřejmě žádné batohy s vodou nebrali.

Vašek už se nemohl dočkat, s jakou přijde Karel. Celou dobu na něho myslel a pořád se ohlížel, jestli už se účastníci hry nevrací. Konečně se v záhybu cesty objevili první kluci. Vašek se díval po Karlovi. Když ho zahlédl v družném hovoru se skupinou starších kluků, spadl mu kámen ze srdce. Karel vypadal nadmíru spokojeně.

Vašek nechtěl Karla vytrhovat z rozhovoru, ale hořel nedočkavostí něco se dozvědět. Karel mu to asi viděl na očích a tak se celkem rychle odpoutal a spěchal k bráškovi: „Václave, dopadlo to nad očekávání dobře.“

„Vyšel ti i ten počáteční manévr?“ byl zvědavý Vašek.

„Budeš se divit, ale vyšel. Oni ti starší, zkušenější a lepší běžci by se asi pustili hned za mnou. Ale ti mladší prý slyšeli nějaké podezřelé zvuky a chtěli jít doleva. Mluvil jsem o tom zpáteční cestou se Šútem. Považovali mě za dobrého běžce, protože mě asi někdo při mém lesním tréninku sledoval. A tak zvolili taktiku držet se pohromadě. A ti dobří běžci nechali ze začátku šanci těm pomalejším a sami šetřili síly. Až když mě přešli v mém úkrytu a dostal jsem se jim do zad, udělali širokou rojnicí a směřovali ty nejrychlejší tam, kde mě zaslechli zapískat. Ale i ti říkali, že jsem je pořádně prohnal, než mě dostali. Jednomu jsem se dostal dokonce do zad a dočasně ho vyřadil,“ líčil zaujatě Karel.

Vašek by si s Karlem vydržel vykládat ještě dlouho, ale přerušil je Wind, který zval ke stolům: „Milí Kojoti, zvu vás na vaši oblíbenou krmí. Pomohli mi ji připravit tady Vašek s Edou. Víc se o nich dozvíte po jídle. Takže, Velký Duchu, díky, že tvoji Kojoti mají co jíst a je to dokonce tak dobré! Dobrou chuť!“

Nastala chvíle slastného vychutnávání dobrého jídla po náročné hře.

Pony Express

Když se všichni najedli do sytosti, zvedl se Šút:

„Milí bratři, máme za sebou další ročník naší hry Uprchlík. Věřím, že jste všichni splnili jeden z paprsků světla pravdy, který říká *Hraj poctivě. Falešná hra je totéž co zrada.*“

Přes Vaškův radostně soustředěný obličej přeběhla chmura. Nikdo si ničeho nevšiml, jen Eda, který znal svého kamaráda do posledního záhybu svědomí, se po očku podíval a naznačil, že nevidí problém. Vaškovi kamarádovo ujištění pro tu chvíli stačilo a zase se po jeho tváři rozlila pohoda.

„My k tomu přidáváme ještě *Skaut je přítelem všech lidí dobré vůle a bratrem každého skauta* a snažíme se hrát tak, aby si zahráli i ti slabší, protože jejich radost ze hry je to nejdůležitější, o co nám jde,“ pokračoval Šút.

„Náčelník bude letos určitě spokojen. Myslím, že to byla dobrá hra a uprchlík byl tentokrát hodně dobře připraven. Takže, díky Karle, že nás dnes hezky prohnal. A doufám, že naše spolupráce bude pokračovat. Ale teď bych vaši pozornost přesunul na naši celoroční hru.“

V tu chvíli se všichni až na Vaška, Edu a Karla rozutekli, jako když do vrabců střelí. Za chvíli ale byli zase zpátky. Všichni v červených tričkách se žlutým šátkem ukázaným vzadu za krkem. Vypadalo to dost pěkně. Šút, taky v červenožluté uniformě, pokračoval: „Letos, jak víte skoro všichni, jsme začali hrát na téma Pony Expressu. Ten vznikl v době osídlování Ameriky. Přistěhovalci z Evropy doufali, že na novém kontinentu najdou půdu k obdělávání, které se už v Evropě nedostávalo. A tak se stěhovali se vším majetkem na americký západ. Jakmile se nechali převézt přes řeku Missouri, vkročili v podstatě do země, kde neplatily žádné zákony, nebyly žádné nemocnice a obchody. Naopak na ně čekala řada nástrah. Nemoci, jako například cholera, se šířily od pramene k prameni, ze kterých všichni, včetně nakažených, pili. Navíc bylo třeba přejet území indiánských rezervací. Ze západu na východ se potom velice pomalu dostávaly zprávy o tom, jak ta která skupina osadníků uspěla a co všechno ji na této strastiplné cestě potkalo. Navíc, za ty týdny, po které zprávy mnohdy ústně putovaly, se leccos vytratilo nebo naopak si někdo něco přidal. A tak si podnikaví lidé, jako třeba William Russel se svými společníky, uvědomili, jak důležitý je spolehlivý a rychlý přenos zpráv. V roce 1860 dali dohromady asi 500 koní a 80 jezdců, kteří jezdili na trase St. Joseph - Sacramento.

Jeden jezdec jel nepřetržitě asi 6 hodin, během té doby několikrát vystřídal koně. Pak své poštovní brašny předal v rychlosti dalšímu jezdcovi, který už čekal připravený v sedle a který pak s čerstvými silami pokračoval dál. Jelo se ve dne v noci. Za každého počasí. Poštu z Missouri do Kalifornie se podařilo dostat za 10 dní. Převážka dostavíkem by trvala týdný.

Jak se tak na vás dívám, tak byste všichni byli vhodnými kandidáty.”

„Pokud byste teda uměli výborně jezdit na koni. Teda až na Párátka,” usmál se omluvně Šút na největšího z Kojotů. „Ten by se do váhového limitu nevešel.”

„Já bych hlídal některou ze stanic, kde se měnili koně,” nedal se Párátka. „Jinak měl Pony Express velice sympatickou přísahu:

Nebudu klít, nebudu požívat opojné nápoje, nebudu vyhledávat hádky a spory, budu jednat čestně a svěřený úsek zdolám i za cenu života ve stanoveném čase. K tomu mi dopomáhej Bůh. Celé toto velké dobrodružství fungovalo jen 18 měsíců. Vítr z plachet mu vzal hlavně vynález telegrafu. Ale i tak si Pony Express získal nesmrtelnou slávu a Američané jsou na něho velice hrdí dodnes.

„Nebudu klít, nebudu požívat opojné nápoje, nebudu vyhledávat hádky a spory, budu jednat čestně a svěřený úsek zdolám i za cenu života ve stanoveném čase. K tomu mi dopomáhej Bůh. Celé toto velké dobrodružství fungovalo jen 18 měsíců. Vítr z plachet mu vzal hlavně vynález telegrafu. Ale i tak si Pony Express získal nesmrtelnou slávu a Američané jsou na něho velice hrdí dodnes.

A my se letos snažíme urazit tu vzdálenost 3000 kilometrů společným během. Všichni, kdo se chtějí účastnit, se přihlásí tím, že doběhnou z našeho Startu do bodu číslo jedna, který se jmenuje St. Louis. Tam se hlásili všichni, kteří objevili proslulý inzerát:

Nabízíme zaměstnání - mladým, hubeným, šlachovitým mužům do osmnácti let. Musí být zdatní jezdci, odhodlaní denně podstupovat riziko smrti. Siroťci mají přednost. Mzda 25 dolarů týdně.

A pak budou navštěvovat postupně body další. Vybíhá se vždy z místa Start a končí se v některém z dalších bodů, které najdete na mapě v kanceláři. Takhle uběhnuté kilometry si nemusíte sečítat, to si sečte Náčelník sám. Pro koho je náročné běhat pravidelně do lesa, ten může běhat kdekoli a musí to pak každý týden hlásit. Počítají se běhy delší než jeden kilometr.

Už se zdálo, že se to letos tak tak stihne. Objevily se našťástí posily. V St. Louis se k naší hře připojili Rosomák s Hráškem, kteří nás sice zpočátku trochu postrašili, že se nám do hry někdo naboural zvenčí. Ale nakonec se to vysvětlilo a jejich účast Náčelník schválil. Tak se hoši ukažte!”

Vašek s Edou nevěřili svým uším. Nicméně se ochotně postavili a nasadili rozpačitý úsměv.

„Staří známí! Ti s námi spolupracují už hezkých pár týdnů,” ozval se Liják.

„Ke které budou patřit družině? K Delfínům, ne?” usmíval se na kluky Válec.

„Ano, máš pravdu,” potvrdil Šút. „A pokud by se chtěl přidat Karel, tak by mohl podpořit zase Ostříže.” Podle Karlova spokojeného úsměvu bylo jasné, že se už přidal.

„Nebude to přesila?” ozval se kdosi z Delfínů.

„Nemyslím si. Do Edy by to člověk neřekl, ale naši zvědové ho viděli při poměrně usilovném běžeckém tréninku,” hájil rozhodnutí Šút a Eda se přitom samozřejmě červenal až za ušima. „Takže pokud berete, pojdte si za mnou pro uniformy jezdců Pony Expressu. U nás to je červené triko a žlutý šátek. Zavažte si ho vzadu. Jezdci ho nosili jako ochranu před prachem cest.”

„A kdy se tady scházíte?” osmělil se zeptat Vašek.

„Dobrá připomínka, Hrášku,“ usmál se na něho Šút. „Delfíni se scházejí ve středu, Ostříži ve čtvrtek. Někomu se to ale třeba nehodí. Proto to máme zařízeno tak, že je tady na loděnici každý den někdo ze starších kluků, kteří vám poradí, co dělat. Oni jsou ve spojení s Náčelníkem, který posílá spousty úkolů týkajících se vody nebo lesa. Delfíni jsou více orientovaní na vodu, Ostříži spíš na les. Ale to neznamená, že když je někdo u Ostřížů, že se třeba nebude moct naučit eskymácký obrat na kajaku.“

„Třeba teď na jaře máme hodně co dělat s běháním pro Pony Express a k tomu lovíme květiny, které vždy pro každý měsíc vyhledává Náčelník,“ vložil se do toho jeden z kluků. „Loví se to tak, že celá družina hledá a zakresluje si své nálezy do mapky, podle které pak družinový fotograf vybere ty nejlepší záběry, které pak odešleme do bodování.“

„Někdy nám to dá dost zabrat,“ přidal se přátelsky jiný. „Třeba teď jsme hledali šedivku šedou, takové nenápadné bílé kvítko. Napřed nikde nic, ale pak ji jeden z běžců Pony Expressu našel.“

„Náčelník pak přiděluje podle toho body. Navíc se může připojit každý nějakým náčrtem nebo kresbou. Toho si Náčelník dost cení. Za zdařilou kresbu se dá získat tolik bodů jako za hodně zdařilou fotku. U obojího je důležité, aby se podle toho dala ta rostlina přesně určit.“

„Kdo potřebuje, může se stavět tady v kanceláři, v Kojotím doupěti, jak tomu říkáme, kde najde i potřebné knížky, atlasy, papíry nebo třeba pastelky,“ doplnil Šút.

„Ještě k těm běhům pro Pony Express. V klubovně visí mapa celé trati s názvy všech zastávek,“ přidal se Wind. „Je jich poměrně hodně na to, abychom pro každou z nich měli v lese zvláštní schránku. Náčelník trať rozdělil na etapy a jedna schránka je vždy pro jednu etapu. Uvnitř najdete upomínkové kartičky. Jsou na nich poštovní známky s tematikou Pony Expressu. Moc se to Náčelníkovi podařilo. Každý si bere jen takovou, kterou ještě nemá, aby zbylo i na ostatní. Původně jsme si mysleli, že si kartičky 5x5 centimetrů bude kreslit sami, ale máme toho tolik, že nestačíme vyrábět upomínkové kartičky z významných akcí, jako je třeba dnešní Uprchlík.“

„Hlásí se někdo?“ vložil se do vysvětlování Šút.

„Já si to třeba vezmu,“ přihlásil se Hvězdář. „A Hrášek s Rosomákem by mi mohli pomoci vybarvovat. Budeme jich totiž potřebovat asi šestnáct.“

Eda a Vašek se vůbec nebránili. Naopak byli rádi, že s nimi kluci hned od začátku počítají.

„Ještě k tomu běhání pro ty, kteří jste u nás noví. Když chcete sbírat Pony

kartičky, musíte vyběhnout vždy od schránky *Start*. Od ní měříte čas do cílové schránky. Dobře se v mapě podívejte, ať neztrácíte čas hledáním na místě. Tam si potom zapíšete čas a vezmete některou z kartiček pro tuto etapu,“ vysvětloval Wind. „Vzdálenost schránek od *Startu* se bude postupně prodlužovat, takže někdo možná ani ke všem schránkách nedoběhne. Ale z toho si nic nedělejte, Náčelník s tím počítá.“

Indiánské šaty

Vašek se nemohl dočkat, až uvidí Pšt a zeptá se jí, jak vypadala její účast na Uprchlíkovi. Stále si nebyl jist, jestli zásah do hry, o který poprosil Pšt, byl v pořádku z hlediska fair play. Měl štěstí. S holkama se uviděli hned v neděli na zahrádce. Kiri s Pšt teď zkoušely nějaké ozdoby z korálků a to se dělalo přece jen o něco líp na stole než někde v trávě.

Nemusel se ani ptát, Pšt hned hlásila, že podle jejího vše proběhlo dobře. Viděla Karla, jak poprvé splnil svou písačskou povinnost a označil šramotem pokračování doleva.

„Někteří menší kluci se tím směrem hned rozběhli, i když hluk, který tam Karel udělal, nebyl nijak moc výrazný. Naopak zprava asi také něco zapraskalo, takže někteří pronásledovatelé váhali. V tu chvíli jsem ze svého úkrytu v hustém vysokém smrku hodila pro jistotu dva kamínky, které se slyšitelně skutálely po takovém kamenitém srázu. To pronásledovatele asi přesvědčilo. Pak už jsem do hry nezasahovala. Chvilí jsem se ještě dívala a pak ve vhodné chvíli slezla a zmizela mými tajnými stezkami ze scény.“

„Jo a Karel teda běhá dost dobře, chvíli jsem ho viděla, jak mizel do kopce. Ten na své kondici hezky zapracoval,“ dodala obdivně Pšt.

„To se ti povedlo, nikdo o tobě nic neříkal. Ty teda fakt umíš zmizet. Bylo to určitě lepší než kdybysme tam šli my s Edou. Nás by určitě někde objevili. A Karel by třeba nebyl rád. Takhle byl Karel včera za hvězdu. Večer se hrál ještě chvíli fotbal. Dovedeš si představit Karla, když o něho při rozdělávání byla rvačka na rozdíl od Tygří tlapy, víš to byla ta jeho předchozí parta, kde skončil často jako poslední. Tady neustále zdůrazňoval, že běhat docela umí, ale ve fotbalu žádná hvězda není. Ale oni na to nehlédli a pořád mu přihrávali. A docela jsem se divil, jak mu to šlo. I Edovi a mně pořád nahrávali. A když to člověk zkazil, tak se nic nedělo, případně z toho bylo jen přátelské veselí.“

„A co ty červený trika a žlutý šátky. Něco mi říkala Kiri,“ zvědavě se ptala Pšt.

„To teda, jo,” vydechl Vašek. „Představ si, že se z nás stali asi tajní skauti. Nikomu samozřejmě ani muk. My jsme se totiž s Edou zapsali na první stanoviště té jejich celoroční oddílové hry jako jezdci Pony Expressu. No a oni nás vzali za slovo. Takže musíme naběhat co nejvíc kilometrů, protože všichni dohromady v součtu přeběhneme napříč Severní Ameriku. Docela se na to těším.”

„A co tvoje šaty? Doufám, že nám s Edou uděláš módní přehlídku, ještě než odjedeš!”

„No to nevím. Tak tak jsem se smířila s tím, že se budu předvádět před babičkou a jejími kamarády. Ledaže, ... ” a Pšt se zatvářila šibalsky „byste se s Edou připojili a udělali bychom si na zahrádce takové malé indiánské odpoledne. Však vy to máte jednodušší.”

Když si Vašek vzpomněl na Pštin recept na indiánský oděv pro něho s Edou, trochu se začervenal. „Tak jo,” dodal po chvíli zaváhání. „Doufám, že přesvědčím Edu.”

„A nestačilo by ti, že bychom se oblékli za jezdce Pony Expressu?” snažil se Vašek usmlouvat méně trapnou variantu.

„Kdepák, indáni ten Pony Express asi moc nezbožňovali. No, ledaže byste přijeli na koních,” smála se Pšt a byla neoblomná.

Edu kupodivu nemusel Vašek dlouho přesvědčovat. Taky si nechtěl nechat ujít ukázkou indiánských šatů. Dohodli se, že si ušijí bederky a k tomu z nějakých starých košil haleny. Látku sehnal Eda. Jedna bederka bude červená, druhá modrá. Nejprve se rozhodli, že bederní roušky ušijí ručně. Když ale začali, zjistili, že bederka je nečekaně dlouhá. Prý tak jako její majitel na výšku. A tak se nemuseli ani moc vzájemně přesvědčovat a řekli si, že v jejich případě to stejně nikdo neocení. Vašek vzal rozpracovaná díla domů a jak navrhl Eda, postavil před Katku dvě možnosti. Buďto ho naučí, jak to má na šicím stroji ušít, nebo jim to ušije sama. Katka si zvolila podle očekávání druhou možnost a ani se nevzpouzela. Vašek se nestačil divit, v jakém mžiku to měla hotové.

A udělali dobře, protože hned další den hlásil Eda, že indiánské oděvy zhotovovaly zásadně ženy. Válečnické haleny si prý bojovníci museli zasloužit svou statečností. V tom se rozhodli udělat výjimku, i když vlastně při plnění Bohatýrského roku už nějakou statečnost prokázali. Hned další den bederky vyzkoušeli a nedá se říct, že by nebyli trochu nesví.

„Není to špatný, Vašku, ale já si jako indián ještě moc nepřipadám. Možná, až seženu ty haleny.”

„Ještě máme pár dní času, měli bychom ty bederky někde nosit, abychom se trochu opálili na bocích. Já si jinak připadám tak nějak polonahý. Nejvíc to opaluje na vodě. No a na to indiánské odpoledne bychom mohli použít nějaké válečné pomalování, co říkáš?”

„Výbornej nápad,” souhlasil Eda. „Donesu nějaký křídý z výtvarky. Ty se pak nadrtí a rozpustí v sádle. To prý nemá chybu.”

„Už se na to, Edo, těším. Zkusíme vymyslet nebo najít nějaký vzory.”

A tak v době, když Karel ještě seděl ve škole, jezdila po řece kánoe se dvěma klíčovými indiány, protože v poledne slunko opalovalo nejvíc.

Indiánskou stopou

Nakonec se na malé indiánské odpoledne všichni těšili přes všechny obavy, že to bude trapné. Jen Karla se přemluvit nepodařilo, byl teď hodně aktivní mezi Kojoty. Ale Vašek tušil, že by se Karel možná rád přišel podívat na Pšt v indiánském, ale sám se tak určitě nechtěl předvádět.

Eda dokonce slíbil, že opatří nějakého *bizona*. Jaké by to bylo indiánské odpoledne bez hostiny.

Všichni čtyři se sešli v chatce. Každý s nějakou taškou, kde měl své indiánské převleky. Kluci se převlečou v chatce a holky požadovaly, že ony přijedou na kánoi. A tak Pšt s Kiri odjely a Vašek s Edou se dali do převlékání a přeměňování svých obličejů a prsou v obličej a prsa indiánská. Výborně posloužily ty rozdrčené barevné křídý smíchané se sádlem. Vypadalo to velkolepě. Možná i tím, že se klukům podařilo nejbledší místa na svých odhalených tělech přece jen trochu opálit. Takže nakonec jim bylo líto skrývat svou výtvarnou tvorbu pod indiánské haleny.

„Ty, to je tak hezký, že já se snad teď nebudu doma umývat, aby se mi to nesmylo,” chválil společné dílo Vašek.

Mezitím se převlékly kdesi i holky a přijely na kánoi jako opravdové indiánky. Pšt měla zdobené šaty z látky, která barvou připomínala jelenici. Na prsou, na rukávech i kolem spodního lemu opatřené třásněmi. Pod krkem

zdobené bílými a světlemodrými korálky. Kiri měla také šaty dlouhého střihu z tmavomodré látky s drobnými kvítky.

Pšt zručně přistála u břehu a Vašek rychle přiskočil přidržet příď, aby indiánky mohly bezpečně vystoupit. Pšt si podkasala dlouhou sukni a ladně vystoupila bosou nohou na břeh, jako by takhle z kánoe vystupovala denně. Kiri pro jistotu neodmítla Vaškovu pomocnou ruku, aby nové šaty hned nezmáchala.

„Je mi ctí, mít takovou krásnou indiánku za sestru!”

„I já jsem hrdá, že tento odhodlaný urostlý indiánský bojovník je mým bratrem!” nezůstala pozadu se stylovým pozdravem Kiri.

„A Pšt se nese jako náčelníkova dcera,” přidal se Eda.

„A ty zase jako dobře živený náčelníkův syn,” rýpla si Pšt.

„No, náhodou se mi zdá, že ho náčelník neživí už tak dobře nebo že ho víc prohání,” zastala se Edy Kiri, za což sklidila Edův vděčný úsměv.

Indiánské odpoledne mohlo začít. Eda udělal malý ohniček, nad něj postavil trojnožku s kotlíkem, ve kterém se ohříval slíbený bizon. V civilu to byl výborný hovězí guláš, který vařil Edův táta. Byl tak hodný, že se dal přemluvit a udělal ho speciálně pro tuto příležitost. Aby to bylo stylové, donesl Eda ještě čtyři keramické misky. Indiáni přece nemohli hodovat z ešusů. I když Vašek si myslel, že ešusy by si indiáni asi rádi vzali. Lžíce jim taky do toho nějak nezapadaly a tak se rozhodli, že stylovější bude vybírat maso prsty a šťávu nabírat chlebem. Klukům se to líbilo, holky si musely dávat hodně pozor, aby se s gulášem neseznámily i jejich nové šaty.

Když naplnili svá indiánská břicha tuzemským bizonem, zmizeli Eda s Vaškem v kůlně. Vynořili se s balíkem zabalným v nějaké staré dece.

„Tady máš, Pšt, od nás dárek na svou indiánskou cestu. Nebo možná pro babičku,” řekl Vašek a společně vložili Pšt do náruče objemný tuhý balík. Pšt ho položila na zem, rozbalila a zůstala zírat na krásnou rohož z proutí.

„Kluci, já žasnu! To bude babi koukat. To jste mě opravdu překvapili,” dojatě zamžikala Pšt.

„K tomu si jen seženeš dvě asi dvoumetrové soušky, trochu je ukotvíš

kolíkama v zemi a rohož na ně rozvineš,” radil Eda. „Tam ti s tím určitě mladí bojovníci rádi pomůžou,” mrkl Eda šibalsky.

„My jsme ti tady dvě takové soušky nachystali, aby sis mohla zkusit, jak se na tom bude spát.”

Dali na rohož složenou deku a všichni postupně zkoušeli, jak si budou Pšt a babi užívat.

„To se vám fakt, kluci povedlo. A tobě Kiri samozřejmě taky. Moc vám děkuju. Nechcete tam jet náhodou se mnou? Hned bych se miň bála, co mě tam čeká. Ale co, dva nebo tři dny to s babi vydržím, ne?” dodala odhodlaně.

„A hlavně nám hned přijď říct, jak to dopadlo!” připomínal Vašek.

„Slibuju! Hned další den vám přijdu sem povyprávět.”

Čekání na Pšt

Vašek s Edou měli sice pořád co dělat, ale od té doby, kdy odjela Pšt doprovodit babičku na indiánský tábor, chodili denně na zahrádku k řece. Co kdyby se tam Pšt nelíbilo a vrátila se třeba hned další den. To se ale nestalo. Naopak. Ani po třech dnech se Pšt neukázala. Objevila se až za týden. Opálená a rozzářená.

„Tak my tady na tebe čekáme a ty nikde. Už jsme si mysleli, že tě ti indiáni přijali mezi sebe.”

„No, Vašku, nejseš daleko od pravdy, ale hezky od začátku. Myslela jsem si, že s babičkou pojedeme vlakem. Ale babička měla docela velký bágel a tak si domluvila odvoz autem. Tipněte si, kdo nás vezl!”

„Vaši nebo nějaký babinčin kamarád,” tipoval Vašek.

„No, vlastně máš pravdu, i když nevím, jestli myslíš právě toho. Vezl nás Bručoun. A kdyby jen vezl. On tam s náma i zůstal! To auto se hodilo. Ta vaše rohož by mi jinak byla docela těžká. Takhle jsem ji strčila nenápadně do kufru auta. Bručoun nás zavezl na tábořišti až k nějakému týpí. Babička prý má výjimku, jinak bychom museli věci z parkoviště přenést na tábořiště pěšky. Tam jsme vyložili věci. Zatímco se babička vítala s nějakým kamarádem, tak já jsem všupla do toho týpí, kde naštěstí nikdo vevnitř nebyl a

rychle se převlékla do těch šatů. Do ruky jsem vzala tu vaši rohož a vylezla z týpí se zeptat babičky, jestli by se jí taková rohož nehodila na spaní.

Babička se málem skácela, když mě uviděla v indiánském. A když jsem jí podávala tu rohož, tak měla normálně slzy v očích. To se vám kluci opravdu povedlo! Oni se toho chlapi hned ujali a ustlali z toho babičce parádní postel. A že byla parádní, to vám můžu potvrdit. Babička totiž měla jednu noc s dcerou své kamarádky nějakou vigílii, to znamená, že vůbec nespala. A tak jsem se na jejím indiánském loži vyspala já.

Jela jsem tam s tím, že mě babička bude všem představovat jako svou vnučku. Ale když jsem měla ty indiánské šaty, tak to fakt nebralo konce. Ale to nevadilo, většinou to byli docela příjemní lidé a měli tam také své vnuky a vnučky. Mě se tam tak líbilo, že jsem se ani nebránila, když babička navrhla, že bychom tam mohly zůstat ještě pár dní navíc. Byla tam taková pohoda, lidé si spolu vykládali na trávě mezi stany nebo nás zvali do svých týpí. Některá byla vevnitř dokonale po indiánsku zařízená. Až tak dokonale, že přikrývali spacáky dekama, aby nebyly vidět. Indiáni totiž spacáky nemívali. Skoro v každém týpí stála u ohniště konvice s teplou kávou nebo čajem a všichni byli velice pohostinní. "

„A nescházely ti tvé tiché chvíle v lese,“ zeptala se Kiri.

„Ale ne, vstávala jsem celkem brzo. Víš, oni většinu věcí dělají tak klidně beze spěchu. Ale ranní buzení je opravdu drsné. Takže je daleko lepší být už vzhůru a dívat se, jak se to chystá. Představ si, že někdo strčí hlavu do vašeho týpí a ze všech sil zakřičí éééé-ja. A to ne, že by to byl nějaký rozpustilý výrostek, ale někdo tak důstojně vypadající jako třeba Bručoun. Já jsem teda vylítla ze spacáku jako blesk, protože jsem si myslela, že hoří týpí či co. Ale ostatní se usmáli a pokojně vstávali. A za chvíli udělali takovou dlouhou řadu směrem k slunci a zazpívali ranní píseň. To bylo moc hezký. Až se někdy někde probudíme společně ráno, tak vám ji zazpívám.“

„Jinak tam probíhalo všechno v pohodě, žádný spěch, všichni se na tebe usmívali a byli ochotní přiložit ruku k dílu, když bylo někde potřeba. Jenom když šlo o rozdělávání ohně třecími dřívky, zaklekli se svými fidlátky a snažili se ze všech sil, až z nich lil pot, aby byli rychlejší než ti druzí. Říkala jsem babi, že to by asi bavilo vás, kluky. A babi nelenila a od nějakého svého kamaráda jednu takovou soupravu vyškemrala. Abyste prý měli muster, až si budete dělat svou.“

A Pšt sáhla do svého batikovaného plátěného vaku a vytáhla cosi zabaleného v kousku kůže.

„Jo a nezapomeňte, že pár dní tam s námi byl i Bručoun. Takže kdybyste k tomu rozdělávání ohně měli nějaké dotazy, tak se obraťte na něho. Minimálně jednou jsem ho viděla, jak rozdělával oheň. A vypadalo to, že to nebyla žádná náhoda.“

„A to měl taky indiánský převlek?“ ptal se nedůvěřivě Eda.

„To ne, on byl oblečen tak, jak já si představuju nějakého zálesáka nebo lovce kožešin. A spal v takovém stanu s odklápěcí polovinou střechy. Zdálo se, že tam má spoustu známých a že je mu tam dost dobře. No babi tam byla taky jako utržená z řetězu. Z řetězu stáří,“ široce se zasmála Pšt. „Pořád někde pobíhala, organizovala, vařila. Poštolko sem, Poštolko tam. Ani se nedivím, že po poledni padla na svou pohodlnou proutěnou postel a na hodinku sladce usnula.“

„Jeden den se tam konaly tak zvané *Hry vnoučat*. Každý jsme měli za úkol připravit nějakou soutěž pro ostatní. Něco, v čem se cítíme být dobří, a co by dalo těm ostatním trochu zabrat. Co myslíte, že jsem vymyslela já?“

„Stromy?“ pohotově hádal Vašek.

„Jasně, máš pravdu,“ usmála se Pšt na Vaška. „Přesně dva stromy! Na oba jsem umístila sáček s malými kousky kůže, trofejemi. Úkolem bylo co nejdříve přinést po jednom koženém čtverečku z každého stromu. Určitě si říkáte, proč dva stromy. No to je tak, každý na své disciplíně startoval až poslední, protože se počítalo, že ukáže ten nejlepší výkon, případně nějakou fintu. A mně se zdálo, že někteří by mohli v lezení na stromy být taky dost dobří. Když přišla řada na mě, tak jsem co nejrychleji vylezla na první strom a vzala si trofej. Pak jsem vylezla ještě kousek do tenké špičky, zhoupla ji do boku, ona se ohla a já se zachytila větve toho sousedního stromu. Ta se se mnou prohnula tak, že jsem se dostala až ke kmeni zrovna v místě, kde byl sáček s druhými trofejemi. No a pak šup dolů a bylo to!“

„Tos musela s přehledem vyhrát!“ vydechl obdivně Eda. „Taky že jo. Naštěstí u toho nebyla babi, tu by asi strachem o mě kleplo. Stejně se to dozvěděla, když vyzvíдалa, proč mi dali přezdívku Veverka.“

„A jak se ti, Veverko, dařilo v ostatních soutěžích?“ pohotově využil nové přezdívky Vašek.

„No, Hrášku,“ stejně pohotově mu to vrátila Pšt, „budeš se divit, ale zadařilo se mi ještě na kánoi. Tato disciplína se mi líbila, protože jsem mohla soutěžit v těch krásných šatech. Já jsem se tenkrát tajně dívala, když vás

to kluci od Kojotů učili. A přiznám se, že jsem si to pak párkrát na kánoji taky zkusila. Byla to taková jízda zručnosti. Po rybníce bylo rozmístěno několik misek, které měly dole přivázaný kámen, aby se držely zhruba na místě. Úkolem bylo co nejrychleji posbírat po jednom kamínku z každé misky. Kdo by misku převrátil, musel by skončit. Proto všichni jeli dost opatrně. Já jsem trochu riskovala, ale ne moc. U nás na řece jsem si to kormidlování trochu vyzkoušela.”

„A jaks dopadla?”

„Představ si, že jsem byla druhá asi z deseti. Úspěch, ne?”

„A to babi viděla?” ptala se Kiri.

„To jó, a nemusím vám ani vykládat, že na mě byla potom strašně pyšná. Já jsem měla radost, babi měla radost. Přesně podle dvanáctého bodu woodcrafterského zákona: *Bud' veselý. Raduj se z toho, že žiješ - neboť každá rozumná radost, kterou můžeš získat nebo dát, je nezníčitelný poklad, který se zdvojnásobí pokaždé, když se o něj rozdělíš s jiným člověkem.*”

„A my jsme na tebe taky strašně pyšní,” vydechl upřímně Vašek.

„No vidíš, jak ten dvanáctý bod funguje,” uchechtla se pobaveně Veverka-Pšt.

Návštěva u Poštolek

„Tak co, Kiri, co budeme vyrábět dál? Měly bychom vybavit taky tebe, abys příště mohla jet se mnou, ne?”

„Času je ale celkem dost. Ty tvoje šaty jsme měly celkem rychle hotové. A to jsme to šily ručně. Ocenil to tam někdo?”

„Jasně, že ocenili. Chtěli po mně, abych ty šaty zapůjčila na výstavku rukodělných prací. Já jsem řekla, že mám jen tyto a že přece by nebylo stylové, abych pobíhala celé odpoledne po tábořišti jen v plavkách, na což souhlasně kývali hlavami. Tak jsem byla pochválena, že jsem přijela jen tak na lehkou a spokojili se, že to shlédli na mně.”

„A co kdybychom se pokusily o nějaké mokasíny? Abys tam nemusela pobíhat pořád bosá. Když budeme mít dost času, tak si můžeme dát práci se zdobením. To korálkování mě docela baví.”

„To není špatný nápad, i když ten pobyt naboso na louce nebyl vůbec nepříjemný.” souhlasila Pšt. „Babi před námi určitě otevře své dávné poklady. Myslím, že kůži na mokasíny měl určitě děda v zásobě.”

„Vyrobíme jedny a vyzkoušíme si, jaké to bude, ne?”

A Pšt měla pravdu. Jen co babička nabrala trochu sil po náročném táboření, pozvala obě holky na návštěvu. Kiri se dostalo přímo vřelého přivítání. Babička považovala právě ji za hlavního strůjce úspěchu své vnučky. A tak ji málem umačkala v náručí.

„Kdepak, paní Poštulková, na ten nápad s indiánskými šaty přišla Pšt sama.”

„Kiri, přece mi nebudeš říkat tak formálně. Klidně mi tykej jako Pšt nebo říkej Poštole!”

„Pokusím se, Poštole,” rozpačitě souhlasila Kiri.

Pšt se pobaveně usmívala. Jakmile však babi přinesla na stůl konvici čaje a svůj vyhlášený čokoládový dort, viděla, že to bude chtít trpělivost. Mrkla na Kiri. Ta ale vypadala v pohodě a ani se nedivila, když se babi ujala slova a začala líčit, proč se její potomci dávají její a dědovou cestou tak líknavě.

„Víš, Kiri, my jsme s dědou ten indiánský a lesní život někdy příliš prožívali. No, nediv se. Já jsem ho tam poznala. Moc se mi líbil. Takový statný opálený kluk, který voněl ohněm a pořád něco zkoušel s lukem a šípy. Jako třeba vystřelit co nejlíp dřív, než ten první dopadne na zem. I na koni jezdit uměl. Mně se zase líbilo to tvoření pěkných věcí, jednoduchý, neuspěchaný život a blízkost přírodě. A spousta fajn kamarádů. Brzy jsme se s dědou vzali a narodil se nám Hančin taťka,” a kývla na Pšt. „Ale pak přišly potíže. Byli jsme zakázaní. Nic jsme si z toho nedělali a chovali se jako dřív. A dědu na nějakou dobu dokonce zavřeli. Kluci pomáhali komusi utéct přes hranice. Pak do toho přišla jeho nemoc a já byla ráda, že jsem všechno zvládla. Nepřestala jsem sice jezdit na tábory. Syna jsem vozila sebou. Ale jak dorůstal, tak se chtěl od mámy osamostatnit a dal se svou cestou a nepředal všechno, na čem mi záleží dál.”

„No a babička, aby se teď chudák každý den modlila, aby mě pánbůh zase nakolejil zpátky, že babi?” přerušila Poštolečin monolog s úsměvem Pšt. „A to, že jsem potkala zrovna tebe, považuje babi za součást toho nakolejování.”

„Já myslím, babi, že Velký Duch by v posledních dnech mohl mít ze mě docela radost, ne?”

Kojoti

„Pojď, Kiri, budeme pátrat v babiččiných párfleších. Můžem, babi?“

„Když jsi taková hezká indiánka, tak se podívej, co by se vám z toho mohlo hodit.“

A Pšt s Kiri si sedly na zem k pokladům, které nashromáždila babi v mládí. Brzy našly, co hledaly. Několik plánů na mokasíny. Dokonce i kůže, na které už bylo předkresleno, jak kůži nastříhnout.

„Hele, knížka! *The Indian Tipi* se jmenuje.“

„No to, je od takových nadšených manželů, Laubinových. To sehnal někde děda, ale už jsme se k tomu nedostali. Neuměli jsme tolik anglicky. Ale i ty obrázky stojí za to.“

„Můžeme si ji půjčit? Kiri umí anglicky dobře.“

„No, jen trochu,“ mírnila ji Kiri. „Učím se. Ale mám bráchu, který umí výborně.“

„Karel?“ zajímala se Pšt.

„Ne, ten ne, ale mám ještě jednoho staršího, Pavel se jmenuje. Je pořád zalezlý se svým pokojíku a cosi kutí a studuje. Je něco jako radioamatér a vědec a domlouvá se s celým světem. Když něco potřebuješ zjistit, tak on je často poslední záchrana.“

První schůzky

Když toho zažijete tolik jako Vašek s Edou v den, kdy byli přijati za jezdce Pony Expressu, přijde taková chvíle pádlování po řece docela vhod, abyste si všechno v klidu urovnali v hlavě.

„Ty, Edo, to bychom ale rodičům asi měli říct, že chceme chodit ke Kojotům, ne? Ale co kdyby nás nepustili,“ s hrůzou si Vašek uvědomil, co by mohlo nastat. „Představ si, že by to třeba tobě dovolili a mně by to zakázali!“ A on sám si to představoval tak živě, až mu z toho naskočila husí kůže.

„Nemaluj čerta na zeď!“ chlácholil ho Eda. „To by bylo blbý, protože ty bys s tím měl problémy, tam chodit tajně. Moje svědomí by to asi překouslo, ale i já bych to měl raději dovolené. Jinak si myslím, že když v pozadí stojí Bručoun, tak to dopadne dobře. Vzpomeň třeba na Betlémské světlo. Taky sis myslel, že nás večer nepustí.“

„Máš pravdu, nebudeme si přidělovat starosti s něčím, co ještě není,“ trochu uklidněn souhlasil Vašek.

A dopadlo to dobře, Vaškovi rodiče o přírodovědném oddíle už něco asi věděli, protože maminka připomínala, aby se nikde moc nechlubili, že budou skauti.

„Vám by se asi nic nestalo, ale některým lidem byste mohli způsobit nepříjemnosti. Však víš, jak musí být opatrný třeba pan farář, aby nepřišel o státní souhlas a nemusel jít pracovat někam do fabriky.“

A tak se na první schůzku s Delfíny mohli těšit, protože ani Eda neměl doma problémy. I on dostal podobné ponaučení jako Vašek.

Schůzku zahájil Wind na louce před klubovnou. V červených tričkách se žlutými šátky to vypadalo malebně.

„Dnešní schůzka je první pro Vaška a Edu. Takže připomenu naše základní principy,“ řekl Wind a z prstů obou rukou sestavil trojúhelník. „Je to služba Bohu, bližnímu a sobě samému. Aby ten trojúhelník vypadal hezky, musí být všechny tři strany stejné. Služba Bohu neznamená, že musíte ministrovat v kostele, jako třeba Vašek. Jak se na to díváš ty, Edo?“

Edu ta otázka trochu zaskočila, ale vzápětí se vítězoslavně usmál a řekl: „Já sice nejsem věřící jako Vašek, ale když něco potřebuji, tak se pomodlím k jeho Bohu a ono to funguje.”

Edova odpověď kluky rozesmála. I Wind byl pobaven: „V tom případě nemusím dál nic vysvětlovat a rovnou se pomodlíme naši modlitbu k Velkému Duchu, která spojuje naše různé víry v Boha.”

Pak se šlo do loděnice, kde Vašek a Eda dostali každý přidělenou skříňku na věci.

„Tady si můžete nechávat věci na převlečení, abyste sebou nemuseli všechno nosit na každou schůzku. Musíte počítat s tím, že jako vodáci se můžete na každé schůzce zamokřit. Tím, ale nemyslím, že se zrovna cvaknete. I když i na to určitě dojde. Nemáme na skříňkách zámky, protože skauti nekradou.”

Mezitím jejich staří známí Liják s Válcem vytáhli jednu z kánoí a jeli na řeku zkontrolovat slalomové branky. Jestli tyčky visí patřičně nad hladinou. Nejprve se jezdilo v brankách, aby si kluci zdokonalili ovládání lodi. Vašek s Edou toho přece jen trochu najezdili při doručování zpráv a tak jim to nešlo úplně nejhůř. Wind je pochválil. Vůbec i ostatní kluci se k nim chovali velice přátelsky. Když se jim něco povedlo, tak se hned ozvalo *dobrý, Rosomáku!* nebo *umíš Hrášku!*

Potom následovala hra na horké území, kterým se muselo projet tak, aby loď schytala co nejméně zásahů tenisáky. Ty se směly vyrážet pádlem nebo rukou, ale když už dopadly do lodi, musely se tam nechat. Bylo potřeba zvolit správný poměr pádlování a vyrážení. Vašek a Eda sice nevyhráli, ale bavilo je to v lodi i potom po vystřídání jako střelce.

Další den měl schůzku Karel. Ostříži vyrazili do lesa. Potřebovali sbírat body Pony Expressu. Nejen běhat, ale i osvědčit se v orientaci podle mapy. Karel se těšil, protože některá místa znal už z mapky od Bručouna. Cestou do lesa se k němu v lehkém poklusu připojit Šút.

„Když běžíme pro Pony Express je povolen jogging a přitom si povídat. Mně osobně běh pomáhá, když potřebuji něco vymyslet. Asi se prokrví hlava a nápady se jen hrnou. My dva jsme se už potkali v bojovém nasazení, že Karle?”

Karel rozpačitě přikývl a přemýšlel, co Šútovi odpovědět. Ten mu ale pomohl: „Já jsem ti tenkrát sice přesně nerozuměl, ale dodatečně jsem si dal dohromady, žes mě varoval před tím příkopem, který jsme museli přeskočit. Cítil jsem, že asi nejsi proti nám, protože jsi mohl trochu zrychlit a možná bys mě dostihl.”

„To si nejsem jistý, ale ten tvůj závěr byl velkolepý! Máš můj obdiv!”

„Asi jsi nebyl jediný na naší straně. V křoví byli schovaní Vašek s Edou a byli trochu bezradní, co se od nich očekává. Ale správně usoudili, že nic,” řekl s úsměvem Šút. „Mimochodem, nevádí ti, že jsme tebe a Vaška dali do různých družin? Nebude ti Vašek chybět?”

„Snad se bez něho obejdu,” smál se Karel. „Ale mám toho klučinu rád. Je sice mladší, ale dovede být oporu. Podezřívám ho, že mi dělá takového malého strážného anděla, i když o tom nevím.”

Najednou se Šút zarazil. Aniž by přestal klusat, řekl tiše: „Mám takové tušení, že dnes na Pony Express zaútočí rudoši. Jak možná víš, tak jezdcí Pony Expressu měli za úkol nepouštět se do nějakých střetů. Raději rychle pryč. Nebyli na to nakonec ani vyzbrojeni, protože pořádná puška by byla moc těžká. Měli nejvýš pistole, pokud vůbec. Náčelník na nás tu a tam posílá své rudochy. Jsou to starší kluci, kteří dříve do oddílu chodili. Většinou jde jen jeden. Jejich úkolem je trochu jezdců prohnat. Mají rudě červené míčky, kterými se nás snaží zasáhnout. Když se opravdově snažíš o útěk, tak tě většinou nechají. Ale někdy mají zřejmě od Náčelníka úkol někoho z jezdců dostat. Teď by se nám to zrovna moc nehodilo, protože potřebujeme každý bod a když je někdo zasažen, musí se jakoby léčit a jeho body se tím pádem počítají jen za polovinu,” líčil Šút Karlovi rychle pravidla.

„Takže já se dneska obětuji a odlákám rudocha na sebe. V tom případě se musím snažit, protože tehdy rudoši nemají slitování a jedou naplno. Drž mě palce,” řekl Šút a začal se rozhlížet po rudochovi.

A opravdu, zatímco ostatní klusali k dnešnímu cíli a snažili se využívat terénu k tomu, aby nebyli vidět, Šút se právě naopak potuloval tak, aby byl zdaleka vidět. A měl pravdu. Za chvíli se objevil štíhlý mladík v pomalovaném tričku a začal ho pronásledovat. Šút zamířil směrem pryč od své družiny.

Ze začátku nebylo jasné, kdo bude rychlejší, protože rudoch zřejmě zvažoval, jestli na hru přistoupit nebo ne. Šút musel proto dost riskovat, aby rudocha nalákal. Pak se ale rudoch zřejmě nalákat dal a oba zmizeli v dále.

Ostatní kluci spolu s Karlem postupovali mírným klusem k dnešnímu cíli. Ještě než tam dorazili, objevil se Šút. Červené triko měl řádně propocené a zhluboka oddechoval.

„Tak co, jaks dopadl?” ptali se dychtivě ostatní Ostříži.

„Jo, dobrý, setřásl jsem ho,” sděloval Šút radostně. „Ale tento rudoch byl celkem namakanej, dobře, že jsem se obětoval.”

V cíli se kluci podepsali a po krátké přestávce vyrazili zpátky k loděnici. Večer se Karel pochlubil Vaškovi úspěchem své družiny a útokem rudocha.

„Možná bych tě neměl takhle varovat, protože jsi z jiné družiny,” řekl Karel. „ale co by pro bráchu člověk neudělal,” dodal s úsměvem.

„To jsem zvědav, jak bychom dopadli, kdyby zaútočil na nás s Edou. Zrovna zítra se chystáme. Protože na schůzce naše družina žádné body tentokrát nenasbírala. Takže máme běhat jednotlivě, jak kdo bude moct.”

Ráno po mši Vašek pozdravil Bručouna, který se jen tak zeptal, jak se Vašek má. Vaškovi bylo jasné, že se Andy zajímá, jak se jim líbilo u Kojotů. Pověděl mu, že byli na první schůzce. A že dnes jdou s Edou sbírat běžecké body pro Pony Express. Aby se ukázali užiteční pro Delfíny. A že jsou zvědaví, jestli na ně také nezaútočí rudoši, jako zaútočili na Ostříže.

Andy byl potěšen, že kluky hra zaujala. Ještě tak kdyby se podařilo přemluvit Náčelníka, aby tam někoho poslal, kdo by kluky trochu postrašil.

„Náčelníku, měl bych prosbu,” začal opatrně, když se vrátil domů. „No vlastně si říkám, jestli bys přes svou kouzelnou síť spolupracovníků byl schopen zařídit, aby se nějaký rudoch podíval dnes odpoledne do lesa.”

„Andy, tak rychle někoho sehnat nebude snadné. Nechceš jít sám?” zavtipkoval Náčelník.

„Víš, že leckde jsem osobně zaskočil, ale taky to dost dobře nejde. Kluci mě znají. Ale děkuji ti, že máš tak vysoké mínění o mým běžeckých schopnostech v mém věku.”

„Jasně, jde o Vaška, že? V tom případě napnu všechny své síly, abych tě, Andy, nezklamal. Ale je to opravdu na poslední chvíli, takže nic neslibuji.”

„Jestli se ti to podaří zařídit, budu ti nesmírně zavázán. Dva dny tě za to budu oslovovat Velký Náčelníku!”

Náčelník se jen letmo pousmál, protože už přemýšlel, jak kamarádovo přání splnit.

Vašek a Eda vyrazili odpoledne jako jezdci Pony Expressu. Hrdě klusali

lesem v červených tričkách se žlutými šátky. Těšili se, jak své družině získají body navíc. Cesta hezky ubíhala a už se těšili, že budou u cíle dnešní etapy. Vtom zaslechli jakýsi šramot. Přikrčili se k zemi a zanedlouho uviděli postavu v pomalovaném triku.

„Jde po nás rudoch,” zašeptal Vašek. „Já se asi zkusím obětovat a odlákat ho.”

Eda uznal, že Vašek je přece jenom stále rychlejší běžec než on, takže jistou nadějí na únik má, a souhlasil. Sesul se potichu úplně k zemi a čekal, až Vašek rudocha odláká.

Vašek vyrazil směrem, kterým přišli. V rychlosti se rozhodl, protože v běhu s kopce bude mít oproti pronásledovateli asi větší šanci. Snažil se dostat do úzkého kaňonu, kterým by mohl běžet nepozorován. To se mu podařilo, ale po chvíli zjistil, že pronásledovatel se dostal do kaňonu také. Vaškův náskok nebyl moc velký. Poslední naději vložil do blížícího se ohybu. Pár drahocenných sekund ho rudoch nevidí. Jak se octnul za ohybem, zoufale se rozhlédl kolem a hledal, kam se schovat. Štěstí mu přálo. Těsně nad svahem byl hustý jehličnatý lesík. V tomto místě se připojoval další kaňon, kterým tekla potok. Vašek rychle přeskočil potok a vyběhl po čtyřech do prudkého svahu boční stěny koryta a plácl sebou pod nejbližší smrček. Zdálo se, že má vyhráno. Chvilí čekal, pak se ale ozval šramot. Rudoch se zřejmě nehodlal tak lehko vzdát. Vrátil se a hledal, kde by Vašek mohl být. Vašek byl jak na trní. Rudoch zamířil k jeho hustníku. Vašek si nechtěl nechat odříznout cestu ke kaňonu. Bleskurychle vyrazil a vrhl se do něho. Břehy byly příkré, na dno sjel po zádech bez námahy. Rozhodl se běžet potokem. Třeba tak pronásledovatele setřese. A nemýlil se. Když se po chvíli ohlédl, nikoho za sebou neviděl. Pak ho spatřil. Stál nad kaňonem. Mával na Vaška a držel palec vztyčený nahoru.

„Polez ven, obstáls!”

Vašek vylezl za ním. Pronásledovatel mu přátelsky, ještě celý udýchaný, podal levou ruku a řekl: „Tím, žes běžel potokem, jsi za sebou smazal stopy. Rudoši to vzdali. Vrať se na trasu, dneska jste se před rudochy zachránili!” A uznale dodal: „Tys mě teda prohnal!”

Vašek se usmál: „Ty mě taky!”

Eda čekal tam, kde se rozloučili, protože nevěděl, jestli Vašek upláchne. Oba pak vyždímali Vaškovy ponožky, jak to šlo, aby mohli pokračovat v cestě, aniž by Vaškovi čvachtalo v botách. Zbytek vysušil Vašek svým vnitřním hřejivým pocitem z toho, jak uspěl.

A samozřejmě se velice těšil, až se pochlubí Karlovi, jak utíkal před rudochem. A taky se těšil na Bručouna.

Karel si Vaškovo vyprávění se zájmem vyslechl a byl na svého mladšího brášku hrdý. Bručouna Vašek potkal další den ráno. Nadšeně mu vylíčil svůj včerejší úspěch. Bručoun jen říkal, že je rád, poplácal ho uznale po rameni a tak nějak měkce se na něho podíval.

„Velký Náčelníku,” začal významně Andy o pár minut později. „skláním se před tím, jak všechno na dálku řídíš. Tobě se vyrovná snad jen Hospodin.”

„Takovou moc zdaleka nemám, to bych tady tak bezmocně naseděl, ne?” odpověděl Náčelník se smíchem, ale Andy jako bystrý pozorovatel poznal, že v Náčelníkově smíchu je přimíchána i trocha smutku.

„S tím Vaškem to vyšlo nádherně. Kdybys viděl, jakou měl ten kluk radost!”

Mléč zelinný

Ne každá výprava do lesa byla taková dobrodružná, jako když se utíkalo před rudochy nebo dávalo pozor na špióny. Ale i tak to byla často docela zábava. Třeba když se hledal mléč zelinný. Už bylo málo času na odevzdání a tak Wind přizval Seneku, který, jak se zdálo, měl atlas rostlin v hlavě. Nemohl sice aktivně hledat, ale byl ochoten poradit, jestli nalezená rostlina je to, co se hledá. A kluci klusali kilometry Pony Expressu a přitom hledali jakési žluté složené květy s jazýčky o pěti zoubcích. Ke každému nálezu volali Seneku, ale ten pokaždé kroutil hlavou, že tento to není.

„Edo, to bych neřekl, kolik podobných žlutě kvetoucích rostlin se dá v lese najít,” divil se Vašek celý uřícený, protože běhal, co mohl, aby jeho Delfini získali za tuto sadu rostlin co největší počet bodů.

„Zítra je, Winde, poslední den na odevzdání?” ujišťoval se.

„Jo, ale nic se neděje, ostatní máme. Třeba tenhle nenajdou ani Ostříži,” odpověděl Wind chlácholivě. Vaška to ale moc neuklidnilo a snažil se, co mu síly stačily.

„Aspoň toho hodně naběháme, zato jsou taky body,” utěšoval Eda.

„Ale k tomu, abychom vyvážíli ztrátu za mléč zelinný, bychom museli běhat asi do půlnoci,” poznamenal věčně družinový fotograf Hvězdář.

„To by se zrovna tobě hodilo, vid’?” popíchnul ho Wind. „Dnes to vypadá na bezmračnou noc.”

Až do půlnoci se sice neběhalo, ale Vaška čekalo ještě hezkých pár hodin snažení. Cestou z neúspěšného lovu se Vašek a Eda rozhodli, že zkusí zazvonit na Pšt, jestli by jim neporadila, kde hledat.

„Jasně, že vím. Ale teď už to asi nenajdete, protože se rychle šefí. Ale já se zeptám doma, jestli bych mohla s vámi, najdu to i poslepu.”

„Jako, že bys nám to přinesla?” ptal se Eda.

„No, ... to by asi nešlo, měli bychom to najít sami,” znejistěl Vašek.

„Máš pravdu, dost, když vám řeknu kde hledat,” šibalsky mrkla Pšt.

„Proti tomu snad Vašku nic nemáš, ne?” pobaveně se tvářil Eda.

„Najdete ho u nás na zahrádce. V lese, kam chodíte, se myslím nevyskytuje. Ale vzhledem k tomu, že se jeho květy na noc zavírají, tak vám poradím, kde ho najdete. To by snad, Vašku, šlo, ne?” Vašek souhlasně kývl.

„Když otevřeš branku naší zahrádky a půjdeš rukou vpravo po plotu, tak na něho po pár krocích narazíš. Jestli chcete půjčím vám baterku, ať nemusíte pro ni domů.”

„Díky za nabídku, ale to mi si už poradíme. Mám sirky. To by mohlo stačit, ne?” ozval se sebevědomě Eda.

„Jasně, ještě ti třeba nějaká zbude,” uchechtla se Pšt. Kdyby něco, tak v chatce je určitě svíčka.”

„A hodně štěstí,” volala za pospíchajícími kluky Pšt.

Na zahrádce bylo vše, jak řekla Pšt. Mléč zelinný našli na druhou sirku. Tím ale nebylo ještě vyhráno. Zbývalo rostlinu nakreslit a během zítřejšího dopoledne nějak doručit Hvězdářovi nebo Windovi. Eda si kreslení nechtěl vzít na starost. A tak to zůstalo na Vaška, který ale musel řešit problém, aby ho při tom neviděl Karel. A tak se nakonec Vašek po večeři rozhodl, že vyhledá útočiště u nejstaršího bráchy. Do jeho malého pokojíku za ním nikdo nechodil. Pavel nebyl moc rád, když ho někdo v jeho bádání a pokusech rušil, ale byla to poslední Vaškova naděje. Protože Karel za Pavlem nechodil vůbec.

Dopadlo to nad očekávání dobře. Vašek vklouzl nenápadně s papírem, pastelkama a rostlinou za Pavlem a předstíral, že se ho jde na něco zeptat

do školy. Pavel udiveně vzhlédl. Vašek zavřel dveře a přednesl mu svou žádost, jestli by si u něho nemohl něco do skautu nakreslit. Pavel byl tentokrát ochota sama, dokonce se i trochu zajímal, o co jde.

„Trochu přimhuř oči, abys viděl to podstatné. Ty nejdůležitější obrysy. A podívej se, kde jsou tmavá místa. Když to tam trochu vystínuješ, bude obrázek o hodně opravdovější. Vašek už dlouho nezažil Pavla tak vstřícného. Když dodělal obrázek, ani se mu nechtělo z Pavlova království. Pavel mu to asi viděl na očích, protože řekl:

„Máš to docela hezký! Teď už ale běž. Nebo tě bude mamka hledat a ještě se prozradíš před Karlem. Když budeš něco potřebovat, zase přijď.”

Ten večer usínal Vašek s blaženým pocitem, že pro svou družinu něco udělal. A nemýlil se. Fotograf Hvězdář sice nebyl ve škole k nalezení, ale klukům se podařilo obrázek na poslední chvíli odvézt do loděnice. Překvapil Eda, kterému přišlo blbé, že Vaškovi s obrázkem nijak nepomohl. A tak doma sedl a celé to horečné hledání v lese hezky popsal. A na příští schůzce se Vašek nestačil divit, kolik bodů jim ten mléč zelinný do bodování přidal. Nikdo z Ostřížů ho totiž nenašel. A ještě víc se divil Eda, když ho Náčelník chválil za slohově pěkný popis oné schůzky. Že prý netušil, že v Edovi dřímá básník, když napsal: *vraceli jsme se notně utahaní, mezi námi Vašek s čelem stále ještě oroseným krůpějemi potu jako listy vlašovičnicku dlouho po dešti*. Navíc to bylo k tématu, protože vlašovičnick byl také mezi rostlinami, které měli tentokrát za úkol.

Zasvěcovací stezka u Delfinů

Na další schůzce se samozřejmě pochlubili svým zážitkem. Ostatní přátelsky naslouchali. Když Vašek líčil, kudy se snažil rudochovi utéct, poznal některý z kluků:

„Jo, to bylo na soutoku Suchého a Ptačího potoka.”

„To máte tak pojmenované?” zajímal se Eda.

„Máme, podívej se v klubovní místnosti do mapy. Každý může navrhnout místa, která by tam měla být zakreslena. Lépe se nám pak domlouvá, když chceme někoho někam poslat, třeba fotografa.”

„Fakt, máte to dost přesný! Je tam ten soutok i ten lesík!”

„My říkáme hustník. Když něco takového v mapě najdeš, znamená to, že se budeš asi muset prodírat.”

Ke konci schůzky za Windem, který schůzku Delfinů vedl, přišel jeden ze starších kluků, kterého si Vašek už pamatoval jako Seneku.

„To je Seneka, náš nejlepší botanik. Vezme si vás, Vašku a Edo na slovíčko.”

Seneka je odvedl do loděnice. Otevřel dveře, na kterých byl umně vyvedený nápis *kapitán Nemo*. Místnost opravdu připomínala kajutu kapitána. Na stěnách byly mapy, plakáty s rostlinami a ptáky, další plakáty se spoustou uzlů. Bylo tam lehce šero a útulno.

Všichni tři zasedli ke stolu a Seneka začal:

„Milí kluci, přicházíte do skautského oddílu Kojoti. Už určitě víte, že navenek si říkáme přírodovědný oddíl. A to také jsme, jak brzy poznáte. Noví členové musejí u nás projít tak zvanou zasvěcovací stezkou, která obsahuje různé úkoly, z jejichž plnění poznáme, zda se ten dotyčný k nám hodí nebo ne. Teprve potom ho začneme zasvěcovat do tajů Kojotů. U vás je to trochu jiné. Vy už s námi nějakou dobu spolupracujete a my už o vás víme, jací jste a že u nás vytrváte,” usmál se Seneka.

„Takže vaše zasvěcovací stezka bude trochu jednodušší. Ale zadarmo to nebude,” pokračoval.

„Snažíme se vybrat něco, co by vedlo k tomu, že si na Kojoty vzpomenete každý den. Kluci většinou dostanou za úkol nějaké otužování. Ale o vašem otužování jsem už něco zaslechl.”

Eda s Vaškem se na sebe překvapeně podívali a začervenali se. Kdo to asi na ně mohl vyrazit. Ale neměli moc času o tom přemýšlet, protože Seneka pokračoval:

„Pro vás, bohatýry, by to bylo moc jednoduché. Ale každý den uděláte nějaký dobrý skutek. Po skautském slibu to budete mít stejně za úkol napořád. Pro zasvěcovací stezku vám dám seznam čísel zahrádek ze zahrádkářské kolonie, kam chodíte. Každá z nich patří nějakému bývalému skautovi nebo skautce. Vaším úkolem bude vymyslet společně každý den něco, čím byste jim udělali radost. Důležitá je vaše snaha. Když se vám to některý den nepovede, napíšete do zprávy, o co jste se pokusili. Třeba se nám to podaří spojenými silami.”

„To je zajímavé, že je tam tolik bývalých skautů,” divil se Eda.

„To je,“ souhlasil s úsměvem Seneka. „Víte, když skaut byl zakázán, zrovna se zakládala tahle zahrádkářská organizace. Někdo z nich na to přišel a oni se tam všichni nahlásili, i když je táhla spíš divoká příroda. Ale takhle se mohli oficiálně scházet. No a jak postupně stárli, už jim ty zahrádky zas tolik nevadily.“

„Proč máme v názvu oddílu zrovna kojota?“ odvážil se zeptat Vašek.

„Kojot je velmi inteligentní zvíře. Některé indiánské kmeny kojota dokonce spojovaly se stvořením světa a s moudrostí předávanou z generace na generaci. My se snažíme také navazovat na moudrost starších skautů. A hlavně v oblasti přírody jsou zkušenosti těch věkem starších stále platné.“

Další oheň

„Edo, blíží se další oheň u kostela. Doufám, že ho zase zapálíš. Nemůžu ti ale zaručit, že bude taková bohatá odměna jako minule.“

„Jaká je naděje?“ zjišťoval šibalsky Eda. „Jasně, docela se těším, jak to tentokrát pořádně nachystám, aby mi s tím nemusel Bručoun zase pomáhat. Už jsem o tom vlastně přemýšlel. Nebudu někde shánět chrástí a suchou trávu, ale nařežu si takové malinké třísky, kterými mě minule zachránil před fiaskem Bručoun. Ale musím toho nadělat hodně. Chtěl bych si to aspoň dvakrát vyzkoušet. Abych si ověřil, že v tom nebylo nějaké Bručounovo kouzlo,“ dodal žertovně.

„Já ti samozřejmě pomůžu dělat třísky.“

Zkoušení se odehrávalo kde jinde než na Poloostrově. Třísky musely být buďto hodně malé, skoro jako hobliny. Nebo mohlo být méně větších třísek, ale ty se musely pečlivě poskládat, aby rodící se plamínek měl pořád co olizovat. Když už se zapalování dařilo tak, že Eda si byl téměř jist úspěchem, napadlo ho:

„A co kdybychom použili tu soupravu, kterou dovezla Pšt s babi? To by bylo, co?“

„K tomu je potřeba dodělat ještě ten luk, říkala Pšt.“

„To snad nebude takový problém,“ mínil Eda. „Pružnou větev najdeme v lese a jako tětivu bychom mohli vzít třeba prusík od Bručouna. Stejně ho teď nepotřebujeme, když nelozíme do Sovího oka.“

A tak začaly pokusy s rozdělováním ohně třením dřev. Hned první zkoušky ukázaly, že k rozdělení ohně před nějakým publikem to ještě dlouho asi nebude. Vašek s Edou byli zatím rádi, když se jim z jamky valil dým. Vypadalo to sice nadějně, ale v kopicce hnědavých pilin nikdy nebyl ten toužebně očekávaný žhavý bod. Vašek se dokonce odhodlal poprosit Bručouna o nějaké rady. Bručoun se vůbec nedivil, že to kluci zkouší, ale tentokrát jaksi své rady zabručel, jako kdyby chtěl říct, přemýšlejte trochu sami.

„Edo, prkénko, vrták i tulejku máme zaručeně funkční. Chyba musí být v tomto našem luku.“

„Máš pravdu, Vašku, jen ten jeden závit tětivy luku je možné na vrták namotat čtyřmi způsoby.“

Když se za nimi na Poloostrov přišla podívat Pšt s Kiri, tak kluci neodolali a snažili se vyzvědět od Pšt, co dělají jinak, že jim to nechytá.

„Ale jo, vypadáte u toho skoro jako ti indiáni. Jen z vás tolik neleje pot,“ smála se Pšt.

„Aha, čili musíme do toho asi dát víc síly,“ řekl Vašek a pořádně přitlačil na tulejku.

„Možná všechny síly,“ okomentoval Eda, který se právě vydýchal z předchozího pokusu.

Výsledek vypadal o něco lépe. Dýmu bylo už tolik, že se Vašek málem zakuckal. Přesto žádnou jiskru v hromádce pilin nenašli.

„No vidíš, Pšt, tak zkus přijít ještě na nějaký rozdíl!“

„Ty, Vašku, mě už nic nenapadá,“ řekla smutně Pšt. Pak se jí ale šibalsky zablesklo v očích: „Ale přece jednoho rozdílu jsem si všimla. Oni si to prkénko přidrží bosou nohou.“

Vašek k ní zvedl své zpocené čelo a vyčítavě se na ni podíval. Eda se tvářil nevěřičně.

„Ty si děláš srandu, ale víš co, já se teda vyzuju a uvidíme! Poslední pokus! Na víc už nebudu stejně mít dnes sílu,“ prohlásil Vašek. Za chvíli položil bosou nohu na prkénko a začal točit. Byl to poslední pokus a tak se rozhodl, že pojedou až na doraz. Přestane, až mu dojdou síly. Tak se taky brzy stalo. Opatrně odložil luk a vrták a pomalu zvedl prkénko. Dole zůstala kupka pilin, ze které stoupal tenoučký proužek dýmu.

„To je ono!” vykřikla Pšt. „To tam máš určitě jiskru!”

Vašek byl radostí bez sebe. S Edou si pořádně potřásli rukama. Dokonce i Kiri se připojila k všeobecné radosti a mladšího brácha uznale pohladila po jeho zpocených vlasech. Pšt se vítězoslavně usmívala.

Kluci klekli ke kouřící hromádce pilin a snažili se jiskru rozfoukat. Ale stačilo jedno Edovo trochu silnější fouknutí a hromádka se rozletěla do okolí. Vzhledem k tomu, že by se musela dělat do prkénka nová díra a nikdo z nich už neměl dost síly, rozhodli se, že pro tento den takový úspěch určitě stačí.

„Ale čím to vlastně bylo?” dumal Eda. Pšt se vyzývavě smála.

„Aby v tom, Vašku, nebyla nějaká magie?” dobíral si Vaška Eda. „Pšt, Bručoun to taky dělal naboso?”

„Je to možné, ale jistá si nejsem,” řekla Pšt a bylo vidět, že se baví. „Snad lepší spojení s Matkou přírodou?”

„Náhoda,” uzavřel Eda. „Ale povedlo se ti to, Pšt!”

Indiánské tvoření

Po té, co kluci začali chodit ke Kojotům, bylo na zahrádce méně rušno. Ale úplně to tu neosiřelo. Chodily sem holky.

„Ahoj Pšt! Co, že jsi dneska tady místo tvého oblíbeného lesa,” zdravil Vašek.

„Teď tady budeme bývat častěji,” hlásila Pšt. „Víš, půjčily jsme si od babičky takovou zajímavou knížku. Nějací manželé Laubinovi v ní dopodrobna z vlastní zkušenosti popisují, jak vypadal život indiánů v týpích. A my jsme se s Kiri rozhodli, že babičce tu chatku trochu indiánsky vyzdobíme.”

„Nebude tam sice uprostřed oheň. Ledaže by se Eda zkusil ještě jednou propadnout střechou přímo doprostřed,” zasmála se Pšt. „Ale uděláme něco jako lining na stěny. To je taková dlouhatá plachta, která se vnitřkem napne kolem celého týpí, aby tam bylo útulno a nedržel se tam dým z ohně. Kiri to vyzdobí nějakými obrázky. Ona maluje fakt krásně.”

„A to tam budeme smět dovnitř s Edou jen v indiánském?” napůl v žertu a napůl vážně sondoval Vašek.

„Ale né, nebudeme to nijak přehánět. I když při nějaké slavnostní příležitosti by se to třeba hodilo. To indiánské odpoledne nebylo špatné, ne?”

„Ale něco bych od tebe, Vašku, potřebovala. Ty tady znáš spoustu lidí. Neuměl bys sehnat nějaké dřevěné odřezky. Prý překližku nebo sololit. Budeme z toho vyrábět takové indiánské krabice na věci. Parfleš tomu říkají.”

„Jo, zkusím to někde ve stolařské dílně nebo se zeptám u nás v loděnici. Máme tam totiž docela pěknou dílnu. Nakresli mně, jak to má vypadat.”

„Pojď dovnitř!” Pšt vytáhla papír a chvíli ne něj čmárala.

„No nebude to zas tak malé, tak to možná nebude zadarmo,” upozorňoval Vašek, když se podíval na náčrtek, který nakreslila Pšt.

„A tady budou dírky, kterými se protáhnou provázky nebo řemínky, a tím to celé bude držet pohromadě.”

„Taky od tebe budu něco potřebovat. Dostali jsme s Edou úkol pro skautskou zasvěcovací stezku. Máme udělat radost nějakým bývalým skautům, kteří tu mají zahrádky. Dostali jsme sice čísla zahrádek, ale někteří sem málo chodí. Říkali jsme si, jestli by o nich něco nevěděla tvoje babička.”

„Jo, zeptám se. Myslím, že bude vědět,” ochotně přislíbila spolupráci Pšt.

Další den zajeli Vašek a Eda do loděnice. I když neměli zrovna schůzku, byla v loděnici služba. Kluk, který ji měl, byl ochotný, i když oba nováčky viděl poprvé a musel si jejich jména ověřit v kajutě kapitána Nema.

„Nejlepší by asi byl sololit. Ten tady momentálně nemám. Něco jsem zaslechl o vaší zasvěcovací stezce. Určitě narazíte na Moskyta. Ten se kdysi takovými věcmi prý zabýval. Zkuste se ho zeptat, mohl by mít nějaký zbylý materiál.”

Špióni

„Vyrážíme dnes společně na trasu Pony Expressu,” začal Wind. „Jsme v plném počtu, tak doufám, že nám to dnes vynesou hodně bodů. Vašek s Edou už mají, stejně jako my ostatní, zkušenost s rudochy. To je dobře. Ale musím vám všem připomenout, že daleko větší nebezpečí nám hrozí od špiónů. Existují totiž lidé, kteří mají za úkol špehovat činnost takových oddílů jako jsme my. Když by zjistili, že jsme skauti, mohlo by to znamenat, že

by nás zakázali a ti, kteří jsou ve vedení, by z toho měli velké nepříjemnosti. Proto Náčelník, který nerad něco ponechává náhodě, tu a tam vyšle nějakého svého špióna, který se snaží chovat stejně, jako se chovají praví špióni. Tím nás cvičí pro okamžik setkání se skutečným špiónem. Někteří kluci se na setkání s Náčelníkovým špiónem docela těší, protože za úspěšný rozhovor získají dost bodů. Ale není to zadarmo, špióni jsou chytří. Když se jim podaří z někoho vytáhnout informaci, kterou neměl říct, jsou za to trestné body. A můžu vám říct, že opravdu hodně. Hodně se naběháte, než si na ně vyděláte," varoval s úsměvem Wind.

„Já bych špióna poznal," prohodil sebevědomě jeden z kluků.

„No, možná máš pravdu, pokud jde o opravdového špióna. Ale s těma Náčelníkovými špiónama bych se nebyl jist.

„Takže dnes si to zkusíme na nečisto. Já budu hrát špióna a vy mně budete odpovídat," řekl Wind a dal se do lehkého klusu k cíli dnešní etapy.

A začal kluky prosit o informace. Že má kluka, který by chtěl být skautem, jestli prý nejsme náhodou skauti? Nejsme, jo? Ale třeba byste náhodou věděli něco o skautském zákoně. Prý je tam něco jako, že skaut je bratrem každého skauta a zastane se ho, když je napaden podle hesla oko za oko, zub za zub. A kdo vám vlastně plánuje, co děláte na schůzkách?

Kluky to docela bavilo, všichni se snažili s Windem držet krok a vymýšleli různé odpovědi. Většina jich byla k Windově spokojenosti správná.

„Neušetřete na vavřínech," mírnil jejich nadšení pro povídání se špióny Wind. „Špióni, které pošle Náčelník, budou fikanější než já! Máte v podstatě dvě možnosti. Buďto zaujmete pozici nesdílného kluka nebo naopak tazatele zahrnete spoustou informací, které není třeba utajovat. Jako třeba obsáhlé povídání o tom, kolik rostlin a živočichů mizí ročně z povrchu naší planety díky tomu, že se člověk neumí uskrovnit a všude musí jezdit autem nebo létat letadlem."

„Ta první varianta je pro někoho dost těžká, vid' Vašku? Ta druhá varianta má výhodu, že se dá přejít do protiútku, protože ten skutečný špión určitě jezdí autem a občas létá i letadlem."

„A letos máte vlastně třetí variantu. Pokud jste v uniformě jezdce Pony Expressu, můžete se omluvit, že jezdec nesmí cestou nikomu žádné informace předávat či podávat. Ani ústně. Jste prostě ve službě."

První se nakonec setkal se špiónem ještě tentýž den Eda. Jednu chvíli se trochu zdržel. Jednak mu začal docházet dech a cosi ho tlačilo v botě. Na jednou se objevil neznámý člověk, který mu pochválil červenožlutou kombi-

naci trička a šátku jezdce Pony Expressu a hned se ptal, jestli on a ti kluci vepředu nejsou náhodou skauti. Eda byl trochu zaskočen. Celý zadýchán se zmohl jen na to, že jsou přírodovědný oddíl. To bylo to první, co ho napadlo.

Neznámý se ale nevzdával a ptal se, jestli Eda zná skautský zákon. Eda se párkrát vydýchal, zvolil Windovu variantu dvě a začal na tazatele chrlit, že pro ně je nejdůležitějším zákonem ochrana přírody a začal vyjmenovávat různé nenávratně mizející druhy rostlin a živočichů, protože zrovna o tom v poslední době něco četl. Neznámý se ho asi dvakrát pokoušel přerušit, ale Eda se nedal vykolejit a zatáhnout na tenký led vysvětlování skautského zákona a stále mlel svou. Když se ho pak zeptal, jestli jezdí někdy autem a nepřispívá taky k ničení planety, špión rezignoval, usmál se a podal Edovi levou ruku. Pochválil ho, že si vedl dobře. Společně pak zbytek družiny dohnali. Špión se pozdravil s Windem a rovnou mu sdělil, kolik bodů Eda dnes pro Delfíny získal. Bylo jich docela hodně. A Edu hrálo u srdce, že cenné body získal zrovna on. A trochu ho zajímalo, kdo je vlastně ten tajemný Náčelník, který ty špióny posílá.

„Myslíš, Vašku, že je to Andy?"

„Myslím, že ne, ale Andy určitě ví," usmál se Vašek. „Ale já se ho na to ptát nepůjdu."

Moskyt

Pšt se nemýlila. Babička opravdu uměla ke každé zahrádce najít majitele i jeho adresu. A tak Vašek s Edou mohli začít. Začali hezky popořadě. Na prvním místě byla zahrádka s číslem 27. Nalezli ji celkem snadno, protože Pšt přinesla od babičky i malý plánec, kde se která zahrádka nachází. Ale zrovna tato zahrádka nevypadala moc navštěvovaná. A tak se vypravili za majitelem domů. Měl zajímavou přezdívku - Moskyt.

Otevřel jim drobný stařík s živými očima. Vyjednávání se ujal Vašek. Řekl, že plní úkoly zasvěcovací stezky ke Kojotům a že dostali jeho adresu, aby zjistili, jestli nepotřebuje s něčím pomoci.

„Kdepák, hoši, člověk se musí snažit být soběstačný, dokud to jde. Nejlépe celý život. Ale když už jste tady, tak pojdte dál, přece jen byste mi mohli s něčím pomoci. Zrovna se chystám umývat okna."

„Tak jó, my vám to uděláme," radostně se hlásil Vašek. Líbilo se mu, že hned napoprve budou moc vykázat pořádnou práci.

„Ne, tak jsem to nemyslel,” řekl s úsměvem stařík. „Okna si samozřejmě umyji sám. Jen si potřebuji nachystat nějaké jištění, kdybych náhodou ztratil rovnováhu jako loni. Dost jsem se potloukl, když mně zradila jedna noha. Teď mi zbývá vyvrtat poslední díru do zdi, zavrtat tam oko a pak si natáhnou lano a budu se jistit jako na ferratech.”

Mezitím je zavedl do pokoje, kde ze stropu viselo lano a u zdi byla na stole postavená židle. Starý pán se za chvíli objevil s horolezeckým sedákem a karabinami. A začal klukům vysvětlovat, jak ho mají jistit. Vašek se mu zdál dost lehký a tak vybral Edu, který byl rád, že jeho poněkud vyšší váha má konečně někdy výhodu. Moskyt mu vysvětlil, jak si má lano přehodit přes tělo a jak ho má udržovat rozumně napjaté. Moskyt mezitím lezl s vrtačkou na stůl a z něho na židli. Vašek by tam nejrady vylezl sám. Ale to by připravil Moskyta o radost, že to zatím ještě dokáže sám. Jediné, co Moskyt připustil bylo, že mu Vašek mohl podávat nářadí a materiál k vytvoření záchytného oka.

Ukázalo se, že Moskyt je dobře vybaven. Přesto, že jeho balancování na židli postavené na stole nebudilo přílišnou důvěru, ukázalo se, že je zručný řemeslník a má dobré nářadí. A za chvíli už provlékl novým okem jakési lano a lezl dolů. Když mu zbýval poslední úsek ze stolu na zem, podíval se lišácky na Edu a řekl:

„A teď si to zkusíme na ostro!”

Eda taktak stačil pevně sevřít lano a už v něm cítil celou váhu staříka, který se pro jistotu chytil rukama za hranu stolu, ale jinak celou svou váhu položil do lana. Edu to trochu zvedlo ze země, ale ve zkoušce obstál. Moskyt dopadl měkce na podlahu.

„Už se těším, jak budu letos umývat okna,” liboval si Moskyt. „A jak se budou moji synové divit. Ti pro to nemají žádné pochopení. Oni by mě nejrady viděli někde pod dohledem v domově důchodců. A teď pojďte, uděláme si trochu dobrého čaje!”

„Jak jste vlastně přišel k té přezdívkce?” osmělil se zeptat Vašek nad hrníčkem voňavého bylinkového čaje.

„To bylo na jednom táboře u řeky. Strašně nás otravovali komáři. Zrovna jsem předtím četl o nějakých pokusech na moskytech. Jako podle čeho se na svou oběť navigují a tak. Prý podle pachu a teploty. A tak jsem vymyslel, že sestrojím takový mlýnek, uvnitř kterého se bude vyrábět lidský pach, třeba ohříváním použitých ponožek,” zasmál se čtverácky Moskyt „Komáři se nalákají a proletí tím mlýnkem do komory s lepovou stěnou. Fungovalo to na čtyři monočlánky a jednu svíčku, pár komárů jsme sice nachytali, ale poštipání jsme byli pořád, protože ten rok jich tam bylo opravdu hodně. A

jak bylo teplo, tak všichni chodili jako správní vodáci naboso. A tak jsem za chvíli neměl na co moskyty lákat, protože propocená trička se mně dovnitř nevešla. Nakonec mi z toho zůstala jen přezdívka.

„A jak říkají vám?”

„Rosomák a Hrášek.”

„To je teda docela vtipný!” pochválil Moskyt. „Já jsem Moskyt a budete mi jako skauti tykat! Nebo se budu zlobit,” dodal a výhruzně se zamračil.

„Jo, až na to že jsme si ty přezdívkky vlastně trapně vymysleli sami,” vysvětlil Eda a pověděl Moskytovi, jak to s nimi bylo.

„Málem jsem zapomněl se vás ... tě zeptat, jestli bys neměl nějaké zbytky sololitu. Naše kamarádky se vydaly indiánskou stopu a chtěli by si vyrobit takové krabice na věci. Prý parfleše,” vysvětloval Vašek.

„No jasně,” rozzářili se Moskytovi oči. „Sám jsem se kdysi na něco takového chystal. Ale pak nás zakázali a už jsem se k tomu nedostal. Mám to někde v komoře.”

Po chvíli hledání a balancování na skládacím žebříku Moskyt vyhrabal dokonce nařezané díly na dvě krabice. Vše nachystané včetně děr na řemínky. Jen pomalovat.

Vašek měl sice trochu obavu, co bude Pšt říkat, když místo desky sololitu už dostane připravený polotovar. Ale jeho obavy se ukázaly liché, holkám šlo hlavně o to, aby měly na co malovat. A když už to bylo nařezané, mohly hned začít.

Kapřik

Když našli další zahrádku ze seznamu, podívali se na sebe Eda s Vaškem spiklenecky. Vzpomněli si, že na té zahrádce určitě už byli, protože z ní se dalo velice snadno dostat do sousední, která jako jedna z mála vedla až k řece. Ten průlez byl přímo přepychový, schovaný mezi dvěma keři. Tenkrát jim připadalo, že musí být nějak používán. Usoudili, že by třeba tudy mohl prolézat nějaký pes, aby se dostal k vodě.

„A v té kůlně byla ve špalku zaseknutá sekerka, která měla na topůrku vypálenou nějakou rybkou, že?” připomínal Eda.

„Jasně,” potvrzoval Vašek. „Ale jinak mám takový blbý pocit, že jsme mu tam už šmejdili bez dovolení.”

„Však on to neví, ne,” uklidňoval situaci Eda.

Majitel tam býval k vidění skoro každý den. Takový tichý, málomluvný stařík. Vaška a Edu přivítal trochu nedůvěřivě. Stěžoval si, že mu pořád někdo něco krade.

Eda si říkal v duchu, že si starý pán asi vždycky něco někam založí a pak si myslí, že mu to někdo ukradl. Chvilku to trvalo, než se dostali k tomu, proč vlastně za ním přišli.

„Jestli bych něco nepotřeboval? Jó potřeboval, kluci, aby se mi přestaly ztrácet věci.”

„A co se vám vlastně ztratilo?” ptal se s účastí v hlase Vašek.

„Já si to všechno už ani nevzpomenu,” smutně se zamyslel starý pán. „Ale jen tak namátkou třeba sekyrka, krumpáč, konev na čaj, starý budík po dědečkovi, kladivo, kleště.”

„Už jsem si říkal, jestli tady nemám skončit. Moc mě nebaví, když otvírám branku a pokaždé si říkám, co mi zase bude chybět. Tady soused vedle by byl určitě moc rád, kdybych mu to tady prodal. Několikrát se snažil mě přemluvit.”

„To je divné, my chodíme k paní Poštůlkové a tam se nic neztrácí.”

„Jó, k Poštoлке! Tak tu já znám, pozdravujte ji.”

„Kamarádíme s její vnučkou.”

„Nevypadáte na to, že byste mi ty věci ukradli. Ale takovým klukům by se třeba mohly hodit. Víte, kolik mně třeba dalo práce, než jsem jako kluk, asi ve vašem věku, přemluvil rodiče, aby mi koupili sekyrku do skautu?”

„Ukradnout jste ji nikde nemohl, že,” vložil se do toho Eda „protože skauti přece nekradou.”

„Přesně tak,” potvrdil hrdě starý pán a v očích se mu bystře zablesklo. „Jak to vlastně víte?”

„Protože my taky nekradem,” pohotově opáčil Eda. Vašek na něho uznale mrkl.

„Tak to je jiná,” radostně odvětil stařík. „A co ještě děláte?”

„Jsme opatrní, když někoho ještě moc neznáme,” nepřestával perlit Eda.

„To je moc dobře. Já jsem Kapřík a podával klukům levou ruku.”

„My máme zase přezdívky Rosomák a Hrášek.”

„A že uhodnu, kdo je kdo?”

Samozřejmě, že uhodl. A opět se povídalo, jak kdo ke své přezdívce přišel. Kapříkova přezdívka vznikla kdysi na táboře. Nějaký rybář s dobrým srdcem je přišel obdarovat svým celodenním úlovkem. Pár kapříků bylo vítaným zpestřením táborového jídelníčku. Všichni si moc pochutnali. A někdo na tuto lahůdku tak často nahlas vzpomínal, až dostal přezdívku Kapřík.

„Máš tady psa?” zeptal se Eda, který se na poslední chvilku rozhodl, že Kapříkovi bude tykat, protože by se mu to mohlo líbit. A nemýlil se. Starý pán se spokojeně pousmál.

„Kdepák, tady žádný pes nikdy nebyval.”

„Aha, tak to je zvláštní. Kdo by asi mohl používat ten průlez v plotě do sousední zahrádky?” divil se Vašek, který věděl, kam Eda míří.

„O žádném průlezu já nevím,” divil se Kapřík.

„Támhle v tom křoví,” ochotně ukázal Eda.

„Máte pravdu,” souhlasil Kapřík, když ho kluci zavedli k díře v plotě. Někdo tam nadzvedl pletivo a dokonce ho na dvou místech přivázal kouskem drátu, aby drželo nahoře. A podle uválené trávy bylo vidět, že se tajný vstup používá.

„To je ten soused, který by chtěl vaši zahrádku koupit?”

„Jo, jo, ten. Z druhé strany si svůj pozemek už takovým způsobem rozšířil. Tu starou paní, které ta zahrádka patřila, neustále zahrnoval stížnostmi, že se k němu z její zahrádky šíří plevel. No a ona neměla už moc sil se o zahrádku starat a tak mu ji prodala, protože on jí nakukal, že jí jinak zahrádku můžou vzít.”

„To je teda hnusný,” ozval se Vašek.

„Měli bychom ho za to nějak vytrestat,” přidal se Eda.

„Budte opatrní,” nabádal Kapřík. „To není dobrý člověk.”

„Teď tady ale není, že?” vyzvídal Eda.

„Ne, on sem chodí až po práci. A domů chodí večer. Někdy tady bývá dlouho. Když já odejdu dřív než on, tak skoro jistě o něco přijdu.”

„To máme, Edo, teda ještě chvíli čas. Že bychom to tam trochu obhlídli?”

A než se Kapřík nadál, už se jeho dva mladí zastánci soukali hezky připraveným průlezem k sousedovi. Chatka byla udržovaná a zamčená. Eda se znalecky podíval na zámek.

„S tím bych si možná poradil, ale obhlídnu to napřed dokola.”

Za chatkou byla kůlna na náradí. I tam se na dveřích houpal zámek. Při bližším ohledání se ukázalo, že se tam opravdu jen houpal. Šel otevřít holou rukou. Uvnitř kůlny bylo poskládané náradí. Nic zvláštního. Už se chtěli vrátit, když si Vašek všiml dřevěné bedny v rohu. Když nadzvedli víko, byly tam jakési hadry a cáry papíru. Klukům to ale nedalo a trochu to prohráblí.

„Máme to,” zajásal Vašek po chvíli a v ruce třímal sekyrku s vypálenou rybkou na topírku.

„To je ale svině!” neudržel se Eda.

„Tu sekyrku Kapříkovi doneseme, ne?” navrhoval Vašek.

„Jo, však je tam ještě dost jiných věcí, který by zloděje usvědčili.”

„A teď rychle zpátky, aby nás tady nenačapal.”

Kapříkovi zvlhly oči a byl radostí bez sebe, když se shledal se svou kamarádkou sekyrkou.

„Už jsem myslel, že je nadobro ztracená. To jste mi moc pomohli. Schovám ji dobře, aby ji nenašel.”

„A my vymyslíme něco, aby ho ty jeho choutky přešly.” sliboval Eda. S tím se s Kapříkem rozloučili. Cestou domů dumali nad tím, jak zloděje dopadnout při činu.

„Víš co,” řekl na rozloučenou Vašek „zeptáme se zítra u Kojotů. Dostali jsme Kapříka za úkol do zasvěcovací stezky. Tak nám třeba poradí, co dál.”

„To je dobrý nápad,” souhlasil Eda.

Zásah

Na loděnici bylo následující den celkem dost kluků a tak nebylo těžké domluvit podpůrnou akci.

„Dobrá práce kluci,” chválil je Seneka. „Ale dál už v tom sami nepokračujte. Pošleme tam naši zásahovku. Šúta, Párátka a někoho k nim. Vy se můžete připojit. Mohlo by se to trochu protáhnout do noci. Podle toho, co říkáte, tak tam zloděj chodí, až když vidí, že Kapřík šel domů. Tak doma řekněte, že máme akci. A vezměte si pořádně svítilící baterky. Sraz bude zítra na zahrádce pana Chudáčka, což bylo Kapříkovo občanské jméno. Snažte se tam nenápadně proklouznout, abychom zloděje nevyplašili. Naše zásahovka přijede po vodě. Přes plot se nějak dostaneme.”

Vašek s Edou byli radostí bez sebe, že z toho bude taková velkolepá akce. Vlastně nebyť toho, tak by se tam za tmy nedostali. Rodiče by je samotné asi nepustili. Vaška tedy určitě.

„Vlastně Karle, nechceš jet s námi? Když tam budeš ty, tak Vašek nebude mít problémy, ne?” vložil se do toho Šút.

Karel samozřejmě souhlasil a byl moc rád. A uvědomil si, že zase vděčí Vaškovi zato, že ho přizvali.

Další den ještě za světla Vašek a Eda navštívili nenápadně Kapříka a schovali se v jeho chatce. S Kapříkem domluvili, že odejde dřív, aby zloděje nalákal. V kůlně ve špalku nechal zaseknutou novou sekerku, kterou si už stačil opatřit svým monogramem.

„Teď, když jste mně našli tu mou původní, se o ni ani nemusím bát. Jinak jsem ji schovával, protože nemůžu přece pořád chodit kupovat sekerky,” dodal stařík s úsměvem.

„My jsme to ještě pojistili,” přidal Vašek. Od bráchy jsem přinesl takový prášek, kterým to posypu. Když to někdo chytne obarví mu to ruce. Pro tebe to pak smyjeme.”

„Vidím, že jsem tady úplně zbytečný,” usmál se Kapřík. Trochu lomozil kolem chaty, aby sused slyšel, že se chystá pryč. Pak nakoukl dovnitř: „Já teď zhasnu. Nebudete se tady potmě bát?” „Kdepák,” zašeptali skoro jednohlasně kluci. A tak pan Chudáček nakonec zhasl a odešel.

Kluci zůstali uvnitř v houstnoucím šeru. Najednou jim bylo trochu úzko. Co když je tam ten zloděj najde dřív, než dorazí kojotí zásahovka. Kdyby

vtrhnul s baterkou do chaty, tak je má jak na dlani. Proto se přemístili potichu na lavici za dveře. Ale i tak jim bylo trochu úzko.

„Slyšíš?“ šeptal Eda. „Něco tu šramotí.“

„To bude asi myš,“ šeptal v odpověď Vašek a snažil se, aby se mu nechvěl hlas. „Ta člověka sama od sebe nenapadne,“ snažil se zavtipkovat.

„Ale co kdyby to byl třeba potkan?“

„Já myslím, že ani ten by neměl zájem se s námi utkat v boji,“ uklidňoval Vašek.

„No, nechtěl bych získat indiánské jméno *Potkanem kousnutý*,“ dodal Eda.

„Víš, co je zajímavý,“ snažil se trochu odlehčit stále lehce stísněnou atmosféru Vašek, „že ti dva nejlepší rváči u Kojotů, Párátko a Magis, jsou takoví v pohodě. Zkus si třeba představit, jak by se choval Tom v bývalé Karlově partě, kdyby uměl takhle zápasit.“

„To by s ním bylo k nevydržení. Víš proč má Magis tu přezdívku?“ zašeptal Eda. „Protože on zápasí stylem *Krav Maga*, to je izraelský způsob boje. Prý kontaktní souboj. Nejlepší na světě.“

„Máme dobrý kamarády. Už aby tady byli,“ zatoužil Vašek.

A byli. V tu dobu se už obě kánoe vylodily a posádky pronikly do Kapříkovy zahrádky. Karel si uvědomil, že je to kousek od místa, kde už jednou kojotí zásahovka zakročovala. Jak si tenkrát přál, aby patřil k nim. Dnes vystupuje jako jeden z nich. Zřejmě si na to vzpomněl i Šút. Otočil se s úsměvem na Karla.

„Jsem rád, že jsi tu s námi.“

Na zloděje nemuseli dlouho čekat. Za čtvrt hodiny se objevil v průlezu, vztyčil se, rozhlédl a zamířil najisto ke kůlně. Byl asi rád, že se nemusel zaobírat zámkem. Kapřík zase nechal kůlnu nezamčenou, jako už vícekrát, řekl si a vlezl dovnitř. Na chvíli si zřejmě posvítil baterkou, protože mezi prkny se objevily proužky světla. Ale jen krátce. A pak se v klidu odebral zpět ke svému tajnému vchodu. Tady ale zřejmě něco nehrálo. Nějak ten svůj otvor nemohl nahmatat. Na chvíli rozsvítil baterku, aby se podíval, co je v nepořádku. V ten moment se ozvalo rázné *Stůj!* a nezvaný návštěvník se octl v záři silných baterek. K tomu párkrát zacvakal blesk, jako když se objeví nějaká známá osobnost. Vzápětí se přidaly další dvě baterky. To Vašek a Eda vyběhli z chatky, aby jim nic neušlo.

Ve světle reflektorů stál muž středního věku v montérkách držící v jedné ruce baterku a ve druhé, jaksi fialově zbarvené, zbrusu novou sekyrku s Kapříkovou značkou.

Vyjednávání se ujal Šút. Za ním se tyčil ve své hrozivé výšce Párátko. Zloděj se nejdříve pokoušel vymluvit, že si šel jen půjčit sekyrku, ale Šút byl neúprosný.

„Máme vás na fotce zachyceného při činu. Takže jestli nechcete, aby tahle fotka s příslušným komentářem putovala dále, tak nám vrátíte všechny věci, které jste tady panu Chudáčkovi odcizil.“

Šút šel najisto, protože na základě Vaškova a Edova průzkumu věděl, že věci jsou zřejmě ve zlodějově kůlně. Zloděj se sice trochu kroutil, ptal se, jaké má záruky, že nepůjdou na policii, když věci vrátí, ale nakonec před přesilou vyměkl a nakradené věci přinesl.

„A běda pokud něco bude chybět,“ pohrozil Šút. „Myslím, že nad psychickou újmou a vydíráním pana Chudáčka by soudce asi nemávl jen tak rukou.“

Zloděj se chystal něco namítnout, ale nakonec usoudil, že bude lepší vyklidit pole. Otočil se a beze slova odešel. Za chvíli se vrátil a přinesl plný pytel svého lupu. Položil ho na zem a beze slova zmizel ve tmě.

„To jste udělali moc krásně,“ děkoval Vašek.

„Není za co děkovat, od Kojotů jste dostali úkol, Kojoti vám pomohou ho splnit,“ usmál se Párátko. Zásahovka vyrazila zpátky po vodě. Kromě Karla, který šel doprovodit domů Vaška a Edu, kteří už se nemohli dočkat, jakou radost bude mít Kapřík, až najde v chatce své poklady.

„Vy máte teda dobrodružnou zasvěcovací stezku,“ pochválil je Karel.

Přepadení

„Copak to, Vašku vlečeš?“

„Kotvu, Edo. Říkals přece, že by se nám hodilo, aby nám loď neujížděla, když něco pozorujeme.“

„Jo, to bude dobrý, někde to vyzkoušíme. Vidím, že to máš i s kotevním lanem.“

„Přivaž si to u sebe na přídi, kotva by měla být asi vpředu,“ uvažoval Vašek, když nasedali do lodi. Eda šel tentokrát na háčka.

Vyrazili směrem k loděnici. Rádi zajížděli pod skloněné koruny vrb. Dalo se tam většinou někde chytit větve a pozorovat dění kolem. I dnes pod jednu takovou mohutnou vrbu Vašek zamířil. Najednou si všiml nějakého pohybu ve větvích a to už Eda varovně křikl:

„Uhni doprava!“

Vašek mohutně vylehl na pádlo, aby splnil Edův rozkaz. Sotva se před lodí vychýlila, cosi vedle ní žuchlo do vody. A vzápětí se s výkřikem *Piráti!* do kánoe spustila postava. Vašek na první pohled poznal bývalého šéfa Tygří Tlapy Toma. Měl co dělat, aby přistoupení nečekaného hosta vyrovnal. Ten však nelenil a sápal se na Edu, ať mu dá pádlo. Eda se ale nemínil jen tak bez boje vzdát a švihl pádlem za sebe. Tom se snažil hrozící ráně uhnout. Tomovo vyklonění z lodi už Vašek vyrovnal nemohl. Ve zlomku okamžiku si uvědomil, že jim Tom a jeho méně úspěšný společník, který díky Vaškovu manévru loď minul, chtějí loď zřejmě ukrást. Na poslední chvíli se Vašek sklonil a chytil se rukou uzávěru, kterým se do lodi dala napustit voda. Stačilo vstrčit prst do smyčky, kterou bylo víčko zajištěno proti náhodné ztrátě.

A tak se po převrácení lodi octl přímo pod ní. Byl tam navíc dostatek vzduchu, aby měl čas odšroubovat víčko. Pak už jen trhl a smyčka se přetrhla a víčko mu zůstalo v ruce. Nahnal sice trochu strachu Edovi, když se dlouho nevyonořoval.

„Jestli se utopí, je to na vás,“ křikl Eda na útočníky, kteří se momentálně věnovali vlastní záchraně. Toma Edovo pádlo citelně zasáhlo do hlavy, takže měl sám co dělat, aby vůbec vyplaval. V jednu chvíli se z jeho úst lokajících vodu vydralo dokonce volání o pomoc.

Vašek se vynořil a rozhlédl. Vyplaval na druhé straně lodi. Ostatní ho zatím neviděli. To mu stačilo na to, aby získal náskok. Rychlými tempy si to namířil ke břehu, kam se snažil dostat i svoje pádlo, které plavalo kousek od něho. Než si Vaška lupiči všimli, byl už téměř u břehu. Tom se mezitím snažil obrátit loď a vlézt do ní. To se mu však nedařilo a loď se očividně potápěla. Zřejmě ani on, ani jeho kumpán nebyli tak dobrými plavci, aby si s lodí poradili na hlubině. Eda mezitím upláchl i s pádlem na druhý břeh a mizel v Zahrádkách.

Vašek vylezl z vody a běžel proti proudu řeky po druhém břehu. Po chvíli pádlo strčil do nějakého křoví, aby mu nevadilo v běhu. Do Kojotí loděnice to po tomto břehu nebylo daleko. Měli by mít schůzku Ostříži.

„Karle, Tom nám chtěl sebrat loď!“ vyrazil ze sebe udýchaný Vašek, když zahlédl mezi Ostříži bratra. A vylíčil, co se stalo.

„Loď se možná potopí, protože bude děravá jako ústa staré ženy,“ pochlubil se vzápětí svým zákrokem Vašek. „Lepší na dně než ukradená, ne?“ dodal Vašek a tázavě se podíval na starší kluky.

„Jasně, uděláme potápěčské pátrání a najdeme ji. Daleko neuplave,“ chlácholili ho.

„A co je s Edou?“ ptal se Karel.

„Ten plaval na druhý břeh a zmizel v Zahrádkách.“

„Pro jistotu tam pošleme Párátka,“ rozhodl Šút.

„A ty, Karle, půjdeš s Vaškem, abyste zajistili místo, kde se loď potopila.“

„Možná nebude daleko, zrovna dneska jsme si na ni uvázali kotvu.“

„Jestli vám zafungovala, tak loď najdeme určitě ještě dnes,“ řekl povzbudivě Šút.

A tak se taky stalo. Když Vašek dovedl Karla k vrbám, ze kterých je napadli piráti, nebyla tam už ani noha. Za chvíli dorazily posily. Kluci s potápěčskými brýlemi a baterkami. Kotva opravdu zafungovala. Loď byla tam, kde ji posádka nedobrovolně opustila. Vytáhnout ji nebyl pro tolik lidí žádný problém. Vašek s Edou si vysloužili pochvalu za to, jak si s piráty poradili. Piráti sice zajali v Zahrádkách Edu a chtěli mu ukrást aspoň pádlo, ale když se objevil Párátka, tak pádlo odhodili a vzali do zaječích. Tom si zřejmě k bolestivé bouli za uchem nechtěl přidávat další.

Ústa staré ženy

Loď s dírou v zádi se díky této příhodě stala mezi Kojoty velice populární a brzy se zrodil nápad, jak ji využít. Bude představovat kánoi, se kterou bojoval Old Shatterhand o život svůj a svých přátel. Někteří znalci sice tvrdili, že je to pouze filmová verze a že původně Karel May nechal Old Shatterhanda pouze plavat pod vodou, ale nakonec přece uznali, že závod dvou kánoí bude zajímavější než Old Shatterhandovo ošplouchávání se na břehu, když chtěl, aby si Apačové mysleli, že neumí moc plavat.

Poloostrovu se dostalo velké cti. Bude na něm totem, ke kterému se bude

muset pronásledovaný dostat dříve než jeho pronásledovatel. Eda se hned přihlásil, že by totem s Vaškem na Poloostrově vztyčili. Vašek byl trochu opatrnější. Měl strach, aby se před šikovnými klukama z Kojotů neztrapnili. A tak vyzvídal, jak by měl totem vypadat. Ukázalo se, že by měl být nejen pořádně usazený, ale i hezký na pohled. Vašek slíbil, že se pokusí získat ke spolupráci sestru. Ta by mohla nakreslit, jak má totem vypadat a kluci na loděnici by ho pak nějak vyřezali. Někteří se na takovou práci dost těšili.

Vašek schválně počkal, až holky potká na zahrádce spolu. Katka by se třeba mohla trochu cukat. Ale Pšt by se to mohlo líbit.

„Kiri, našemu Poloostrovu se dostalo cti být součástí docela pěkné hry. Stane se cílem plavby Old Shatterhandovy kánoe v boji s Inčučunou. A my s Edou a Karlem jsme dostali za úkol vztyčit na Poloostrově indiánský totem.”

„Myslíš, že to zvládnete? Jako vyřezat ze dřeva?” nedůvěřivě se zeptala Kiri.

„No, víš, my ho budeme jenom vztyčovat. Vyřežou ho kluci na loděnici. Ale potřebovali bychom, aby nám někdo nakreslil, co na něho vyřezat.”

„To je výborný,” nadšeně vykřikla Pšt. „Už se těším. Doufám, že se budeme moct dívat, až budete soutěžit! Už se těším, až zase vytáhneme naše indiánské šaty.”

„No, to by celé akci určitě dodalo správný kolorit,” ozval se Karel, který se nečekaně objevil za zahrádce a hned vytušil, co kluci vyjednávají.

„No a co tam teda chcete?” ptala se nejistě Kiri.

„Třeba kojota, delfína a ostříže,” navrhovala pohotově Pšt, které se to velice líbilo.

„Možná, ale vlastně,” zamyslel se Eda, „bude stát na našem Poloostrově, který vybíhá ze zahrádky tvé babičky. Takže já bych dal nahoru poštolku.”

„A pod ni rosomáka a trochu hrášku,” dodala se smíchem Pšt.

„Klidně,” smál se Vašek. „Já myslím, že si s Kiri už něco vymyslíte.”

A taky že vymyslely. Kiri namalovala návrh v barvách. Klukům se moc líbil. Na loděnici vypukla řezbářská horečka. Někdo obstaral totiž javorový kmen a pár dlát, kterými se docela dobře tesalo. A tak nakonec byla jednoduchá varianta, kterou mělo být pouhé pomalování kmene, nahrazena

opravdovým řezbářstvím. Každý chtěl na totemu mít kousek, který sám opracoval.

Karel, Vašek a Eda se k vyřezávání vůbec nedostali. Měli plné ruce práce, aby připravili pro totem na Poloostrově důstojné, ale hlavně pevné místo. Těsné pobřeží řeky by sice nikomu nemělo patřit, ale pro jistotu vybrali pro totem tu část Poloostrova, která je prodloužením pozemku paní Poštůlkové.

Nad pravidly hry se sešly obě družiny dohromady. Pojede se dvakrát. Každá družina postaví jednu dvojici. Nešlo jen o to, kdo vyhraje. Celá hra musela svou malebností ladit ke krásnému totemu, který společným úsilím vytvořili. Proto přizvali na poradu i Kiri a Pšt, které už do hry vložily svůj um. A právě holky navrhly, že oba soutěžící by mohli mít stylové kostýmy. Pronásledovatelé bederku ve stylu Inčučuny a ti, kteří budou hrát prchajícího Old Shatterhanda, kalhoty a košili, nejlépe modrou. Inčučuna může být bosý, Old Shatterhand musí nastoupit obutý. Tak, jak to bylo ve filmu.

První dvojici do boje o totem stavěli Ostříži. Los padl na Karla s Párátkem. Možnost vybrat si roli dostal Párátko, aby třeba Karel jako *místní* nebyl zvýhodněn. A Párátko si kupodivu vybral roli Old Shatterhanda.

„Aspoň tě, Karle, uvidíme jako indiána,” šibalsky si rýpla Pšt.

Druhou dvojici stavěli Delfíni. Kromě Válce se dostalo i na Edu - Rosomáka. Válec dal Edovi velkoryse možnost vybrat si roli. Eda se na Old Shatterhanda samozřejmě necítil a tak si vybral pronásledujícího Inčučunu.

„Já bederku už mám. A v oblečení se topím,” vtipkoval Eda, aby zakryl obavy, že se ve společnosti takových borců ztrapní.

„Vašku, co když já Válce vůbec nedojedu?” svěřoval se Eda cestou domů.

„Manitou rozhodne! Když bude chtít, tak nedojedeš! Aspoň to bude stylové. Inčučuna taky nevyhrál.” smál se Vašek. Trochu to sice Edu uklidnilo, ale stejně pořád přemýšlel o tom, jak to udělat, aby nebyl moc trapný.

„Víš co? Soustředíme se na estetický dojem. Zítra vezmi ty křídly, a před jízdou tě pořádně bojově pomalujeme,” navrhl Vašek.

„To je, Vašku, moc dobrý nápad. Nezaujmu sice výkonem ale vzhledem.”

„Ještěže je to už zítra,” řekl nakonec Eda, když se s Vaškem loučil. „Jinak by se mi z toho vymýšlení taktiky asi zavařila hlava.”

Doma čekal na Vaška Karel. Byl asi v podobném rozpoložení jako Eda.

„To bude trapas, Vašku,” začal rozpačitě. „Asi bych potřeboval, abys mi půjčil tu svou bederku.”

Než Vašek stačil vyslovit souhlas, objevila se Kiri:

„To ne, Karle, já ti ušiju tvou vlastní. Mám takový pěkný zbytek látky z mých šatů. Ty máš pěknou vypracovanou postavu. To ti bude slušet.”

Karel se podíval vděčně na své dva mladší sourozence.

Boj o totem

První vyrazil na vodu Párátko. V kánoji s otevřeným otvorem pod zády, které už nikdo neřekl jinak než *Ústa*, což bylo zkratkou jejího indiánského jména *Ústa-staré-ženy*. Svůj náskok a zatím lehkou loď využil k rychlému startu. Když Karel vyrazil, mizel Párátko za prvním ohybem řeky. Karel pádloval ze všech sil. Když opět uviděl loď svého soupeře, byl překvapen, jak loď trčí přídí do vzduchu. Párátko sice trochu ze svého náskoku ztratil, ale pádloval mohutnými záběry. Karel se snažil ze všech sil, aby se mu přiblížil na bezpečný dostřel. Za dalším zákrutem byl sice Párátkovi o kus blíž. Stálo ho to ale tolik sil, že nestačil dobře zamířit a prchajícího soupeře svou první ranou minul. Ten už měl totem v dohledu.

„Karle, do toho!” zaslechl Kiri a Pšt, které na Poloostrově natahovaly krky, aby viděly, jak se hra odvíjí. U protějšího břehu povzbuzovali z lodí nebo ze břehu ostatní Kojoti.

Ještě párkrát Párátko mohutně zabral. Pak bleskurychle otočil loď, aby měl svého pronásledovatele na očích. Karel se divil, jak ten hromotluk dovede uhánět i pozpátku. Vtom si toho všiml. Párátko na *Ústa* vyzrál. Otvor ve dně nebylo dovoleno ucpávat. Párátko klečel napaný na přídí lodi, takže záď lodi se jeho vahou vznášela lehce nad hladinou. Tak proto mu to pořád tak hezky jede, řekl si Karel s úlevou. Ale Párátko nelenil, zahodil pádlo směrem ke břehu a převrhl se do vody. Ve vodě byl přece jenom

menším cílem pro zbývající dva Karlovy tenisáky. Karel napnul síly, aby u Poloostrova přistál dřív. Párátko se mu ztratil pod hladinou. Asi se bude snažit dostat co nejrychleji k Poloostrovu. Jenže Párátko mu naopak plaval naproti a Karel ho zahlédl, až když mu převracel loď. Na poslední chvíli zachytil jeden ze zbývajících tenisáků a snažil se dostat na Poloostrov, ke kterému měl o něco blíž než jeho soupeř. Doufal, že bude na souši jako první a svou poslední ránu si jaksepatří vychutná na jistotu, až bude Párátko co nejbliž. Jenže ten najednou leze z vody a zaštiťuje se pádlem, které si šikovně hodil ke břehu. Karlovi nezbylo než počkat, až se vynoří trochu víc. Zamířil na soupeřovy nohy, ale ten to možná čekal. Párátko střelu bravurně vyrazil rukou pádla.

„Tak to jsi toho Inčučunu zahrál opravdu věrně,” podával Karlovi svou mohutnou levici Párátko, zatímco druhou rukou se s potěšením opřel o totem.

„A ty, Párátko, taky nejsi marný Old Shatterhand,” chválila Pšt, která spolu s Kiri sledovala zápas ze břehu. Obě naboso ve svých krásných indiánských róbách. „Už jenom chybí ta uspávací rána pěstí. Ne, že bych ji Karlovi přála, ale to by pro tebe určitě nebyl problém.”

Hromotluk Párátko se mírumilovně usmál: „Krásným indiánkám se ovšem nevyrovnám. Která z vás je vlastně Nšoči?”

„Žádná, Nšoči je přece v Roswellu, ne?” s úsměvem poznamenala Kiri.

„Manitou rozhodl pro Old Shatterhanda,” prohlásil slavnostně Šút z reportéřské kánoje. „Ale i na Inčučunovi spočinulo zálibně jeho oko,” dodal pochvalně směrem ke Karlovi.

„I mé oko na tobě zálibně spočinulo,” připojila se s šibalským úsměvem Pšt a pásala se na Karlových rozpacích. Ale možná právě její poznámka byla tou poslední kapkou, která spláchla Karlovo zklamání z prohry.

Druhé kolo patřilo Delfínům. Jel Eda s Válcem. Eda na rozdíl od Karla byl v indiánském převleku v pohodě.

„No u holek máš body za umělecký dojem jisté, ať to dopadne, jak chce,” souhlasil Vašek, když Edovi pomáhal s válečnou výzdobou těla. Byla to pro něho oběť, protože přišel o finále prvního závodu. Kdyby se jel podívat, jak to dopadne, nestihl by Edu pořádně pomalovat.

„Jo, Edo,” pokýval znalecky hlavou Vašek, „jestli nevejdeš do kojotích dějin svým vítězstvím, tak svým vzhledem určitě ano.”

A měl pravdu. Když se Válec potkal se svým pronásledovatelem na flosu,

málem se mu rozklepaly kolena. Jindy mírumilovně působící Rosomák si vůbec nebyl podobný a skutečně budil hrůzu.

Válec v *Ústech* odstartoval. Vsadil pouze na rychlost. Neměl ale takovou sílu jako Párátka. Ještě než zahrnul za první ohyb řeky, vyrazil s tak mohutným indiánským pokřikem „Ejejejeje!“ Eda, že se Válec na chvíli dokonce zarazil a překvapeně se ohlédl. Edovi se nejelo špatně. Povzbuzoval ho pohled na *Ústa*, která se postupně nořila víc a víc pod hladinu. Jeho soupeř, kterému se s lodí už jelo docela těžko, se ho pokoušel vylákat k protějšímu břehu. Eda se ale zlákat nedal a naplno pádloval přímo k Poloostrovu. Tam v klidu přistál, stále ještě plně vyzbrojen třemi tenisáky a čekal. Válec se svou nemotornou lodí nakonec zamířil k totému také. Zkoušel, kam až ho dobře vyzbrojený Eda pustí. Ten trpělivě čekal, ale nakonec přece jen vystřelil. Rána minula soupeře jen o fous. Válec nechtěl riskovat, mohutně zabral směrem ke břehu a s lodí se převrátil. Přesně podle filmové předlohy. Loď setrvačností mířila ke břehu. Válec nikde. Najednou se loď začala zvedat z vody. Válec už dosáhl na dno a snažil se, ukryt pod lodí, dostat se k totému. Eda opět zachoval klid jako správný indián a čekal, co bude. Válec už měl loď z poloviny vytaženou. Ve chvíli, kdy si loď na zádech potřeboval trochu nadhodit, se malinko vztyčil. Eda pohotově přiskočil a bezmocného Válce v krunýři kánoe zasáhl oběma zbylými ranami.

Rázem byl radostí bez sebe. Pšt a Kiri mu blahopřály. „Já bych tě snad i objala, kdybych se nebála, že se mi tvé válečné barvy otisknou na mé sváteční indiánské šaty,” škádlila ho Pšt.

Válec přijal porážku chlapsky. Ale i jemu se dostalo pochvaly za dobrý nápad s lodí na zádech. Prý by se hodil spíš pro Párátka. Ten by s tou lodí na zádech mohl asi i běžet.

„Rosomáku, musím přiznat, že mě ten tvůj válečný ryk trochu vyvedl z tempa,” potřásl levicí Edovi Válec.

„To je hlavně zásluha tady mého vizážisty,” ukazoval Eda na Vaška, který právě přirážel k Poloostrovu a měl velkou radost, že Eda uspěl. A ještě možná větší radost mu udělal Karel, který sice svůj závod nevyhrál, ale teď beze stopy chmury blahopřál Edovi a nenuceně žertoval s klukama i holkama.

V té chvíli si Vašek vzpomněl na Bručouna a otočil hlavu k protějšímu břehu s tajemnou chatou. Na známých schůdkách do řeky seděl tiše Bručoun a spokojeně se usmíval. A najednou si Vašek uvědomil, že dnes je největším vítězem právě Bručoun. Pár kluků a možná i holek se mu zase podařilo přivést na dávnou stezku k opravdovému přátelství.

„Vašku, měl jsem trochu obavy, že mi to Manitou za tu křidu osolí!” řekl Eda, když se s Vaškem večer loučili.

„Kdepak, on má smysl pro humor,” dodal spiklenecky Vašek.

Tajemství

„Odpoledne ve tři přijďte s Edou za mnou na druhý břeh,” pozval jednou ráno Bručoun Vaška. „Budu na vás čekat v chatě. Branka bude otevřená. Tak se nenápadně objevte, pokud můžete.”

Vašek samozřejmě přisvědčil a celý den se s Edou nemohli dočkat, až se dozví, o co jde. Bručouna už znali natolik dobře, aby poznali, že je čeká něco důležitého.

„Myslíš, že to bude souviset s Kojoty?” uvažoval nahlas Eda.

„Já myslím, že jo,” domníval se Vašek. „Nemáme si vzít pro jistotu sebou trička a šátky jezdců Pony Expressu?”

„Jo, a vezmeme si něco přes to, abychom byli nenápadní,” souhlasil Eda.

O dost dřív se sešli na zahrádce a jen netrpělivě čekali, aby nepřijeli příliš brzy. Ukotvili loď a nenápadně vklouzli do zahrady. V tu chvíli se na sebe významně podívali. Oba měli na mysli totéž. Konečně stáli na místě, kam se už dlouho toužili podívat. Pár kroků a už se zatajeným dechem vstupovali do tajemné chaty. Nejprve malá předsíňka a za ní poměrně velká místnost. U krbu, ve kterém plápolal malý ohníček, seděl Andy. Bylo teplo, takže nebylo třeba topit. Oheň byl určitě rozdělán jako slavnostní. Okenice chaty byly zavřené, takže uvnitř bylo tajuplně šero.

„Milí bratři,” začal obřadně Bručoun, když kluky usadil vedle sebe u krbu a spokojeně mrkl na jejich červená trička se žlutými šátky. „Už jste u nás něco dokázali a tak jste dozráli toho, abych vám mohl prozradit něco o našem tajemném náčelníkovi. Možná už vás napadlo, kdo je tím tajemným Nemem, ke komu směřují vaše zprávy a který posílá úkoly a program. Není to nějaká vymyšlená postava, na kterou si hrají vaši vůdcové. Je to skutečný člověk z masa a kostí. Můj kamarád a kluk, kterého jsem kdysi vedl ve skautském oddíle. Byl jeden z nejlepších a brzy oddíl sám převzal. Neměl ale moc času k uskutečnění všech svých plánů, kterých měl plnou hlavu. Skauting byl zakázán a on se rozhodl, že své ideály bude uskutečňovat v některé jiné svobodné zemi. Jako všechno, co dělal, měl i ten ilegální přechod hranic důkladně připraven. Nic neponechal náhodě. Krajinu

výborně znal, kousek odtam jsme několikrát tábořili. K přechodu si vybral silvestrovskou noc. Svítíl sice měsíc, ale předpokládal, že se vojákům sloužícím na hranici nebude chtít brouzdat pobřežními hraničními porosty. A že silvestrovskou hlídku postaví nejmenší možnou. A tak se taky stalo. Úsek, kde chtěl Náčelník překročit řeku, střežil jen jeden nováček. To byl možná důvod, že se nepohyboval po obvyklé rutinní trase. Náčelník na něho narazil u řeky. Stál tam a zasněně pozoroval plynutí vody. Určitě se mu stýskalo a přemýšlel, co asi dělají jeho blízcí doma. Náčelník v tom zlomku sekundy neměl jinou možnost, než vytáhnout pistoli a křiknout, aby odhodil zbraň a dal ruce vzhůru. Kluk se otočil a když uviděl hlaveň pistole, bez váhání udělal, co mu bylo poručeno. Náčelník stoupl nohou na samopal ležící na zemi a řekl, že může jít. Klukovi ale v tu chvíli došlo, co bude, když se vrátí na posádku beze zbraně. Bylo mu jasné, že ho čeká Sabinov. To bylo vězení pro vojáky,” upřesnil Andy a pokračoval, zatímco Vašek s Edou ani nedutali.

„A při té představě se zcela nevojensky rozbřečel a vzlykal, že beze zbraně se vrátit nemůže. Náčelníkovo srdce skautského vůdce s ním cítilo a tak mu samopal podal a řekl, ať jde a nikomu nic neříká. Kluk se zaradoval, vzal samopal a udělal pár kroků pryč. Najednou se otočil a stiskl spoušť. Na těch pár kroků se musel trefit. Náčelník se sesul na zem. Teprve teď vojákovi došlo, co udělal, když podlehl chvilkovému návalu odpovědnosti, kterou pohraničnickům vtloukali každý týden na politických školeních mužstva. Vrhł se k Náčelníkovi, velice se omlouval, že mu ujely nervy, a byl najednou strašně ochoten mu nějak pomoci. Náčelník ale viděl, že na nějaký útěk nemá sílu a že bude muset použít plán pro případ nezdaru. Zásah směřoval někam do zad a Náčelníkovi ochromil nohy. Jestli chceš pro mně opravdu něco udělat, řekl vojákovi, tak mě tady nech a rychle běž zapálil stoh támhle na louce. A podal mu krabičku sirek. Tím mi přivoláš pomoc. Pak zmiz a něco si vymysli, proč jsi střílel.”

Tady se Bručoun ve vyprávění zastavil. Zdálo se, že se mu myšlenky zatoulaly daleko do minulosti.

„A co s ním bylo dál?” odvážil se přerušit slavnostní ticho Eda.

„No, a teď to všechno začalo. Mezi místními hasiči jsme měli dobré přátele. Oni byli jediní, kteří se do hraničního prostoru mohli volně dostat. Náčelník se odplazil do blízké jeskyně, kterou měl vyhlédnutou jako nouzový úkryt. Hasiči o ní věděli. Hořící stoh byl domluvený signál, že se něco nezdařilo. Jedna hasičská posádka vyrazila k požáru, který nepředstavoval žádný problém. Stoh stejně shoří. Druhé vozidlo se vydalo pro Náčelníka, který nutně potřeboval ošetření. Všechno se odehrálo tak rychle, že v době, kdy na místo dorazil velitel pohraniční posádky, mimochodem ve značně podroušeném stavu, byl už Náčelník na cestě do nemocnice. Jeho zranění bylo vážné. V malé okresní nemocnici mu lékaři pomohli přežít, ale

nohy nedovedli dát do pořádku. A teď nastalo to pravé dobrodružství, když jsme se ho pokusili ukrýt před kriminálem.”

„A ty ho máš, Andy, doma, že?” vydechl Vašek.

„Jaks na to přišel, Vašku?” udiveně se na něho zahleděl Andy.

„Díval jsem se, jak nakupuješ v samoobsluze. Vždycky se mi zdálo, že by to vystačilo tak pro tři. Původně jsme ti chtěli říkat s Edou Jedlík,” červenal se Vašek.

„No, jo, to víte kluci. Když se to s náčelníkem stalo, měl jsem doma ochrnutou ženu a tak jsme si s kamarády řekli, že druhý ochrnutý člověk se u nás doma nejlépe ukryje. V případě nejvyšší nouze se Náčelník přestrojí za starou paní a já ho mohu někam odvézt. Má perfektní paruku, třeba brzy uvidíte,” dodal Andy tajemně.

„Víc vám řekne někdy on sám,” zakončil Andy svoje zasvěcování do tajemství Kojotů. Pak dostali slovo Vašek a Eda. Tady v bezpečí tajemné chaty mohli v klidu vylíčit svá dobrodružství Andymu, který spokojeně naslouchal s pohledem upřeným do plamenů.

Noční schůzka

Nezačala samozřejmě až v noci. To by rodiče většinu Kojotů asi nepustili. Sraz byl už odpoledne. Nejprve si kluci zahráli fotbal. Tentokrát na souši. Pak se všichni sesedli v klubovně, kde se podívali na kus filmu o Pony Expressu. Mezitím někteří dobrovolníci, kteří film už znali, připravili výborné chleby s pomazánkou k večeři.

„Dnes si uděláme zkoušku odvahy,” začal Seneka, když měli po jídle a začalo se stmívat. „Ale nebude to taková ta jednoduchá, kdy se v lese umístí pár sklenic, ve kterých hoří svíčka. A ty máš za úkol dojít od první k poslední. Přitom od každé svíčky je vidět nejméně jedna další. To by vašim dobrodružným povahám asi velkou radost neudělalo,” pousmál se Seneka.

„My hrajeme Pony Express. Kluci, kteří tehdy s poštou jezdili, si velice zakládali na tom, že poštu dovezou v pořádku a zavčas i přes různé překážky. Za deset dní z jednoho konce kontinentu na druhý. A nebyli to jen indiáni, kteří jim stáli v cestě. Jednou se jeden z jezdců prý při výměně koně dozvěděl, že v dalším úseku na něho mohou číhat bandité, kteří se chtějí pošty z nějakého důvodu zmocnit. Chlapec nechtěl riskovat a protože jeho úsek padl zrovna na noc, tak vymyslel, že tentokrát nevsadí na svou hlavní

zbraň rychlost. Bandité na něho číhali podél cesty, po které měl jet. Ale že se s koněm pokusí projít lesem lemujícím cestu. Plán mu vyšel. V tmavém lese se sice dost vybál, bandité měli možná někoho i v lese, ale nikdo ho nechytil.”

„Ty budeš tím prozíravým jezdcem Pony Expressu. Tak jako on, budeš jen slabě ozbrojen. On někdy ani ozbrojen nebyl. Budeš mít pouze revolver. Podívejte! Vypadá sice jako revolver, ale je to baterka. Speciální. Máš tři rány. Touto baterkou si můžeš třikrát krátce posvítit. Vždy na jedno místo. S třemi náboji nemůžeš kropit dávkou. Víckrát se ti posvítit nepodaří. Stejně se ti nepodaří revolverem pročesat kus lesa. Tuto speciální baterku vyrobil Náčelníkovi jeden šikovný kutil. Možná o tom někdo z vás ví víc,” dodal Seneka tajuplně. Nikdo se nehlásil.

„Ve tmě se ti bude někdo pokoušet ukrást sedlové brašny s poštou. Ty místo toho poneseš na zádech tento poštovní pytel,” vysvětloval Seneka a zvedl proti baterce jeden z několika vaků naplněných nějakým papírem.

„Když poznáš toho, kdo hraje v tvém případě banditu, zavoláš ho jménem. Pokud ses trefil, je vyřazen. Když se ale on dotkne vaku, který neseš na zádech, dřív, než ho zavoláš jménem, prohráš a poštu musíš odevzdat. Když vystřílíš všechny náboje, není ještě vše ztraceno, ztratíš možnost se takto bránit. Nezbyvá ti než prchat, aby tě někdo ve tmě nepřepadl a poštu ti nesebral.”

„Já se bojím už teď,” vydechl Vašek a podíval se na Párátka, který se vedle něho tyčil do výšky.

„Mne se bát, Vašku, nemusíš, já jsem málo skladný, já budu hlídat lesík, kterým budete procházet, zvenčí.”

„To jsem si oddechl,” usmál se Vašek, ale všechny jeho obavy to samozřejmě nerozptýlilo.

„Na místo zkoušky v Západním lese se přesuneme na kánoích po družinách. Na přední kánoi bude lucerna, ostatní lodě poplují za jejím světlem,” pokračoval Seneka. „A držte se v družinách pohromadě, ať se někdo neztratíte.”

Plavba za tmy byla příjemně tajemná. Když přivázali lodě a čekali, až na ně přijde řada, dodávali si Vašek a Eda odvalu spřádáním plánů, jak úspěšně ten poštovní pytel pronést.

„Já bych navrhoval, že bychom si ten pytel někde nenápadně odložili a když by byl okolo vzduch čistý, tak ho zase poponesli,” vymyslel Eda. „Takhle ti na něho nikdo nemůže sáhnout, když ho nebudeš mít na zádech.”

„Nesmí tě ale nikdo uvidět, že si ho někam schováváš,” namítal Vašek. „To by ti ho mohl sebrat a byl bys namydlený.”

„Musíš to udělat nenápadně. Třeba se přikrčíš, jako že podlézáš nějakou větev, a ten pytel se ti sveze přitom na zem.”

„A nezapomeň, že na to máme nějaký limit, aby na nás nečekali do rána.”

„Jasně, jak se ozve trubka, všichni končí. S tím se musí počítat.” souhlasil Eda.

Kutí plánů jim přerušil Seneka, který volal na start. V roli pošťáků začínali Delfíni. Počítal s tím, že se kluci budou ze začátku ošívát a nikdo nebude chtít jít první. Byl ale překvapen, protože sotva položil otázku, už se hlásil Eda.

„Tak hodně štěstí, první odváživče!” povzbudil ho, dal mu revolver a Eda zmizel v lese.

Ze začátku to šlo hladce, Edovi se zdálo, že ho nikdo nesleduje, takže urazil kus cesty. Pak zaslechl nějaké zvuky. Rychle odložil poštovní pytel, pevně sevřel revolver a začal zkoumat své okolí. Vidět moc nebylo. Ani slyšet. Takže se Eda odhodlal vrátit pro pytel a kousek ho poponést. Zase ho složil na zem a šel prozkoumat kus cesty. Zase nic a tak šel zpátky pro pytel. Tady ale nastal problém. V Edovi najednou hrklo, protože si nebyl jist, jak vypadal strom, k jehož patě pytel schoval. Samozřejmě, že tam, kde si myslel, že je, nebyl. Eda znervózněl a začal pobíhat kolem. Než si uvědomil, že by své okolí měl začít pročesávat trochu systematicky, naběhal toho už tolik, že si nebyl jist, jak daleko vlastně od svého pytle je.

Nakonec se rozhodl, že použije revolver. Rozsvítil, ale pytel neviděl. Při pokusu pročesat svítícím revolverem větší oblast, revolver okamžitě zhasl. Pokusil se o to ještě jednou, ale sotva revolverem pohnul, bylo po světle.

Pak zaslechl opatrné kroky. Zastavil se a nehnutě čekal, jestli se kroky přiblíží. Když měl jistotu, že neznámý je blízko, vystřelil. Ve světle revolveru uviděl na tři sekundy Vaška s pytlem přes rameno.

„Co tady děláš Edo?” ozval se ze tmy Vaškův hlas. „Nezapomněls na limit? Dávno jsi měl být na druhé straně.”

„No jo, co limit, ale já jsem zapomněl, kam jsem si odložil ten pytel. Potmě vypadají všechny stromy stejně.”

„Mohl bych ti chvíli pomoci hledat,” nabízel Vašek. „Aspoň ti jednou svitnu.”

„Ne, ty běž, nezdržuj se, ty to třeba stihneš, já jsem už asi po limitu,“ posílal ho pryč Eda. „Asi to nebyl úplně dobřej nápad s tím schováváním.“

Vaškovi bylo kamaráda líto. A tak mu svitnul dokonce dvakrát. Po Edově zkušenosti hezky na jedno místo. Ale v těch třech sekundách se jim ani na poprvé ani na podruhé nepodařilo Edův poštovní pytel objevit.

Vašek uspěl. S odřenýma ušima. Skoro doslova. Pravé ucho si odřel, když prolézal nějakým křovím. Levé při zběsilém útěku úplně nakonec. To už měl všechny tři rány vypálené a tak nezbylo, než temné postavě, která kolem něho kroužila a po které vystřelil neúspěšně svou poslední ránu, utéct. Geronimo z Ostřížů ho nakonec nedostihl. Ten litovat nemusel, měl svou kořist jistou. Eda totiž svůj poštovní pytel složil Geronimovi, který se krčil ukrytý u paty stromu, téměř do klína. Geronimo ho kousek poponesl a proto ho Eda marně hledal.

Ten vylezl z lesa jako poslední, samozřejmě mimo limit. Vypadal celkem schlíple. Čekal, že dostane vyhubováno za ztrátu poštovního pytle. Ale Seneka ho přivítal zvesela:

„Tak vida, přece jen ti banditi nebyli tak nešikovní, jeden uloupený pytel tu mám.“

„Kde se tu vzal?“ tvářil se nevěřičně Eda.

„Když už jsi mi ho položil téměř do klína, tak co jsem s ním měl dělat,“ chechtal se Geronimo.

„Tys mně teda dal,“ oddechl si s úlevou Eda, že se jeho neúspěch nějak vysvětlil. „Víš, kolik jsem se naběhal, abych ho našel!“

„Možná ti za to Náčelník uzná nějaké body za běhání do Pony Expressu,“ dobíral si ho Geronimo.

„A teď prohodíme role,“ zavelel Seneka. „Delfíni budou banditi a Ostříži půjdou s poštou.“

Karel už se těšil. Jako banditovi mu nebylo úplně příjemně. Nerad by měl na svědomí především Vaška nebo Edu a tak se držel trochu zpátky. Ale na roli pošťáka se výslovně těšil.

Proto také, když Delfíni zaujali místa v lese, vyrazil jako první dobrovolník. Umínil si, že to zkusí bez jediného výstřelu. Docela se mu dařilo. Už byl skoro u cíle, když ho napadlo, že si přece jen zkusí jednou vystřelit. Zaposlouchal se a blikl směrem, kde uslyšel nějaký šramot. Byl tam Vašek.

Karel chvilku zaváhal, ale pak dělal, že nikoho nepoznal a rychlým během se proplétal k cíli.

Největší hvězdou mezi bandity se stal nakonec Eda, který ulovil dva pytle. Číhal blízko cíle. Ukryl se za silným kmenem. Když se pošťák blížil, lehce zašramotil, ale zůstal přitom v úkrytu. Pošťák po něm vystřelil, ale nikoho neviděl. Eda zašramotil trochu hlasitěji. Zase po něm švihl paprsek světla. Pak to riskl a vyběhl, protože vsadil na to, že pošťák už je asi bezbranný. A povedlo se mu to. Dokonce dvakrát. Takže na chmury z trapného selhání v prvním kole dočista zapomněl.

„Tak co, spokojeni?“ ptal se Seneka, než dal příkaz k nalodění na zpáteční cestu.

„Jasně, výborně jsme si užili! Dost dobrý byly ty revoly. To fakt fungovalo jako opravdický!“ pochvalovali si kluci a zajímali se, jak se revoly zase nabijí.

„Na to mám takovou speciální nabíječku. Přiložím ji k revolveru a je zase nabitý na tři rány.“

„To musel být teda borec, ten Náčelníkův kamarád,“ ozvalo se ze tmy.

„A zpáteční cesta bude bez světel, protože loděnici snad neminete. V nejhorším se otočíte u totemu na Poloostrově,“ zavelel a žertoval Seneka. „A snažte se zbytečně nešplouchat! Představujte si, že jedeme jako indiáni na nějaký přepad.“

A tak zpáteční plavba byla ještě tajemnější. Až v loděnici se všichni rozhovořili a nikdo se moc neměl ke spánku. Happy a Geronimo se střídali u kytary. Karel vydržel ještě dlouho vyhřívat se u ohně. Možná ještě více než oheň ho hrála nová přezdívka *Kabalo*. Kluci si všimli, jak běhá s chutí do kopců. Asi jako když se do kopce radostně rozcválá kůň. Bylo těžké Karla v takovém terénu honit. Navíc Bílý kůň byl prý nějaký úžasně vytrvalý indiánský běžec ze Sierra Madre. Seneka mu novou přezdívku přede všemi udělil. Vašek jen zářil štěstím, když viděl, jak je Karlovi u Kojotů dobře. A tak se nechal ukolébat hudbou a zpěvem ke slastnému spánku.

Náčelníkův velký den

„V sobotu bude slavnostní schůzka celého oddílu,“ hlásil Vaškovi Karel, když se vrátil ze schůzky své družiny Ostřížů.

„Já vím,“ usmál se Vašek. „Zrovna dneska mi Bručoun říkal, že ode mne bude potřebovat kvůli tomu nějakou pomoc.“

„To bude asi kvůli Náčelníkovi, ne?“

„Zdá se, že jo,“ trochu opatrně odpověděl Vašek, protože si nebyl jist, nakolik je i Karel zasvěcen do Náčelníkova tajemství.

„Nemusíš se bát,“ řekl přátelivě Karel. „Mne už taky zasvětili.“

Té soboty se Vašek už nemohl dočkat. Karel i Eda vyrazili do loděnice dříve, Vašek měl za úkol počkat na Andyho, který ho pak vezme na loděnici autem spolu s Náčelníkem.

„Víš, Vašku, nerad tě vytrhuji z klukovské party, mohls už být s ostatními na loděnici, ale když vezu Náčelníka výtahem, tak je to takový nepříjemný pocit. Co kdybychom tam uvízli a museli čekat na montéra, až by nás vysvobodil. A kdoví kdo by nás tam mohl takhle načapat. Hlavně Náčelník se se svým pohybovým omezením cítí jako ve vězení. Takže ty sjedeš výtahem s ním a já půjdu pěšky. Kdyby se výtah někde zadrhl nebo třeba vypnul proud, tak já ho umím ručně posunout do stanice a ty invalidní vozík vytlačíš ven. Ne, že by to Náčelník nedokázal sám, ale nezapomeň, že je zamaskován jako moje stará žena a ta by to asi nedokázala,“ vysvětloval Bručoun Vaškovi, co je čeká.

„Ty to máš, Andy, teda hezky promyšleno,“ obdivně poznamenal Vašek s radostí, že bude součástí takového tajemného dobrodružství.

Naštěstí vše proběhlo hladce. Vašek vyběhl do patra k Andyho bytu. Invalidní vozík s Náčelníkem už byl připravený. No, spíš s nějakou starou paní, která měla na očích tmavé brýle, přes nos a ústa takovou tu roušku, co nosí lidé, kteří se bojí nějaké nákazy a z pod šátku jí bylo vidět bílé vlasy. Skoro se lekl, když mu stará paní mlčky podala lehce vrásčitou ruku pokrytou stařeckými skvrnami a pořádně chlapsky mu tu jeho levici stiskla.

Výtah fungoval bezchybně a tak za chvíli se už Náčelník alias paní Bručounová soukal z vozíku do auta. Bručoun u toho asistoval zřejmě schválně. aby se neprozradilo, jaké svaly se skrývají pod kabátkem staré paní. Cestou v autě bylo ticho. Vašek se před Náčelníkem samozřejmě styděl a možná i Náčelník byl trochu nesvůj z toho, jak ho kluci přijmou, když uvidí jeho nemohoucnost.

„Díky za pomoc, Vašku, a teď už běž do loděnice,“ vybídl ho Bručoun, když dorazili na místo, kde se dalo zajet až k řece. „Náčelník připluje za chvíli.“

Vašek poslechl a běžel do loděnice. Koutkem oka zahlédl, že u břehu je zakotvená jedna z kojotích kánoí.

Na loděnici už Náčelníka nedočkávatě očekával celý oddíl. Úplně celý vlastně nebyl, protože tři starší kluci hlídali, aby zavčas varovali před nebezpečím. Vašek se rád začlenil mezi ostatní kluky z oddílu, kteří už Náčelníka vyhlíželi na břehu i na flosu. Netrvalo dlouho a v záhybu řeky se objevila kánoe, která se, hnána mocnými záběry člověka na zádi, rychle blížila. Před flosem ji člověk, který ji řídil, přiložením pádla ke špici bravurně otočil o devadesát stupňů a poté bleskově zabrzdil.

„Ahoj Kojoti!“ pozdravil radostně pevným hlasem sportovně vypadající muž ve středních letech, zvedl ruce nad hlavu a než kluci stačili odpovědět, zvrhl kánoi jako Old Shatterhand ve známém filmu a zmizel pod vodou. Ve Vaškovi, který se právě na chvíli otočil mimo, aby se podíval, jestli už nejde Andy, hrklo. Zhlédl Náčelníka, jak mizí v řece. Bylo to úmyslné? Může on s těma svýma nohama vůbec plavat? Vzhledem k tomu, že se tak trochu cítil být při přepravě Náčelníka na loděnici pomocníkem, se za něho cítil jediný odpovědný i v tuto chvíli, protože Andy šel pěšky a ještě nedorazil. A tak dlouho nepřemýšlel a vrhl se šipkou do míst, kde Náčelníka zahlédl. Vzápětí se ale vynořil, protože na žádné tělo, které by potřebovalo vytáhnout, ve vodě nenarazil, a bezradně se rozhlížel kolem. Kluci na flosu se chechtali a volali:

„Vydrž, Vašku, to on si dává na čas, on se někde objeví. Plavec on je stále dobrý,“ volal Wind.

A opravdu. Po chvíli se Náčelník vynořil na opačné straně řeky a divil se, co je klukům tak k smíchu. Pak uviděl ve vodě Vaška.

„Co ty? Spadls do vody?“

„Kdepák, vypadá to, že mu Andy zapomněl říct, jaký jsi dobrý plavec. A on tě skočil zachraňovat.“

„Tak takové přivítání jsem nečekal,“ řekl Náčelník a pár ladnými zavlněními těla se ocitl vedle Vaška. „Tak ti děkuji, zachránče! No jó, určitě jsi z Delfínů, že? Tak polezme z vody. I když mně je tady o něco lépe než na souši. Plavání delfínem mi naštěstí Velký Duch ponechal.“

Vašek se vysoukal na flos. Náčelník se potom silnými pažemi o flos vzepřel a vzápětí už na něm seděl. Pár Kojotů mezitím úslužně skočilo do řeky, aby vytáhli Náčelníkovu převrácenou kánoi. Ten se zatím spokojeně rozhlížel kolem. Kluci ho zvědavě pozorovali. Většina z nich ho na živo viděla poprvé. On je taky, i když všechny znal z fotek a jejich zpráv.

„Zdá se mi, že tu máte nějak veselo? Přišel jsem o něco?“ ptal se Andy, který právě dorazil pěšky a třímal v ruce pár berlí. Náčelník po nich sáhl a mrštně se s jejich pomocí vztyčil.

„Jo, přišel. Tady Vaškovi jsi zapomněl říct, že Náčelník plave jako ryba. A tak, když se Náčelník převrhl s lodí, Vašek skočil do vody, aby tonoucího zachránil,” vysvětloval Andymu Šút.

„To je celej Vašek,” řekl Andy a pohladil zmáchaného Vaška spokojeným pohledem.

Vašek vyždímal tričko a kraťasy, ze své skříňky si vzal suché trenýrky, sandály řešit nemusel. Hlavně, aby mu nic uteklo z Náčelníkova povídání.

Ukázalo se, že Náčelník všechny bezpečně zná jménem a že o mnohých členech oddílu toho ví víc, než si oni myslí. Třeba takový Eda. Náčelník ho oslovil jménem a přede všemi pochválil, jak si zlepšil běžecké časy na běžích Pony Expressu.

„Vypadá to, že na příští ročník *Uprchlíka* bude z čeho vybírat,” prohlásil s úsměvem Náčelník.

„V tom případě okamžitě přestávám trénovat,” zašeptal Eda Vaškovi.

Náčelník to ale zaslechl a poznamenal: „Nikdo samozřejmě není nucen, ale já věřím, že přijde doba, kdy o to dokonce sám požádáš.”

„Toho bych se teda chtěl dožít,” komentoval Eda.

Ale nemělo zůstat jen u povídání. Náčelník se přijel podívat, jak probíhají schůzky.

Eskymáci

Eskymácký obrat. O tom si začínající vodáci povídají s úctou. A ti trochu starší spíš se sevřeným břichem, protože ví, čemu tenhle manévr slouží. Málokdo ho totiž bude potřebovat na klidné vodě jako tady na loděnici. Výjimky se sice najdou, ale většinou to bude v případě, že člověku hodně teče do bot. No, boty by nebyl problém...

„Abyste nebyli zklamaní, tak vás upozorňuji, že dneska se asi eskymáka nenaučíte,” s úsměvem začal Wind. „Ale důležité je, abyste si na polohu

hlavou dolů zvykli a neztráceli orientaci. Někomu to jde snadno, jiný je pod vodou naprosto dezorientován. Ale každý se to časem naučí.”

„Vašek a Eda toho sice na kajaku ještě moc nenajezdili, ale to nevadí, dneska moc kajakářského umění nebudete potřebovat. Hvězdář s Losíkem toho umí o něco víc. A Válec a Liják už eskymovali, takže budou se mnou asistovat,” vysvětloval Wind. A pokračoval:

„Váš úkol bude jednoduchý. Vezmete si kajaky a hlavně pořádně nasadíte špricky. Pro jistotu si vezměte přilby. Vesty raději ne, ty by se vám svým vztlakem do toho zbytečně pletly. Případné utopence nám pomůžou vylovit Ostříži, kteří na břehu trénují sebeobranu s Magísem.”

„Kousek od břehu se na můj povel každý z vás překlopí do vody, prostě se dobrovolně cvakne a chvíli setrá v této poloze.”

„Ve vlastním zájmu se předtím pořádně nadechněte, ať pod vodou chvíli vydržíte,” poznamenal s úsměvem Liják.

„Já doporučuji skřípec na nos,” vložil se do toho Válec. I když umíte plavat s dýcháním do vody, hlavou dolů je to jiné. Voda bude v nose většinu z vás asi štípat. V loděnici jich na háčku pár visí.”

„Ano, dobré připomínky,” pokračoval Wind. „Potom se předkloníte hlavou až k palubě lodi a zvednete obě ruce tak, aby každá čouhala nad hladinu z jedné strany lodi. A čekáte. Čekáte na to, až ucítíte, jak vám někdo do některé ruky přistrčil špičku kajaku. V tu chvíli se druhá ruka přemístí k té první, která má špičku a obě se pevně drží. A vy se pokusíte koleno otočit kajak do správné polohy. Důležité je, aby hlava zůstala co nejdéle potopená ve vodě. Na kajak se pak navine tělo a poslední se vynoří hlava. My vám to teď nejprve předvedeme.”

Wind si vlezl do kajaku. Nasadil si na nos skřípec. Kousek od břehu pustil pádlo a převrhl se do vody. Chvíli počkal a pak vystrčil na každé straně převráceného kajaku jednu ruku a čekal. Liják s Válcem bez váhání připluli na každou stranu a jemně se dotkli nastavených rukou. Wind si zvolil Lijákovu loď, pevně se oběma rukama chytil špičky kajaku a krásně navinul tělo na zvedající se loď.

Čtyři adepti jen zírali, jak to šlo hladce. První se zmohl na komentář Eda:

„Co když žádnou špici nenahmatám?”

„To je skoro vyloučeno,” odpověděl Wind. „Když nenahmatáš špičku lodi ty, najdeme si tvoji ruku my. Hlavně ji vystrč hezky nahoru. Ale i kdybys nevystřčil, my tvou ruku snad nahmatáme. No a úplně v nejhorším prostě z

lodi, jak my říkáme, vyhniješ. Vyplaveš nejprve dolů. Až vyprostíš nohy, tak teprve k hladině.”

„A co špricka?” ujišťoval se Eda, že v lodi neuvízne.

„Ta se vytrhne sama,” uklidnil ho Wind.

„Prostě to nech na nás. Je to vlastně taková hodně praktická zkouška důvěry v kamarády.”

„Ale kdyby ses pořád bál, tak tě v pase přivážeme na lano a někdo tě vytáhne na břeh.”

Tak daleko se ztrapnit Eda nechtěl.

„Tak kdo půjde první?” tázal se Wind. Nikomu se nechtělo začít. Každý by se nejraději podíval, jak to půjde někomu, kdo je na tom stejně jako on. Nakonec se přihlásil Losík.

„Dobrý, Losos!” pochválil ho Wind. „Jo s takovou přezdívkou ti v podstatě nic jiného nezbyvá,” dodal žertem.

Liják s válcem se nachystali každý z jedné strany, Losík si nasadil skřípec, pořádně se nadechl a překotil se do vody. Chvilí to trvalo a pak se ukázala jedna ruka. Liják hned přistrčil špičku svého kajaku. Losík ji zachytil a okamžitě se snažil dostat hlavu nad vodu.

„Nespěchej, schovej hlavu do vody a nejprve kolena otoč loď,” instruoval Losíka Liják. Ten se o to sice pokusil, ale stejně mu nahoru pomohl Liják, který mu podal ruku a trochu ho vytáhl.

„Kdo půjde další?”

Chvilí se na Windovu výzvu nikdo nehlásil, pak se odhodlal Eda. Chtěl se přihlásit dřív než Hvězdář, aby nezůstali s Vaškem na konec. Měl dojem, že teoreticky je mu to jasné. A tak sebou bez otálení plácl do vody.

První věcí, kterou zjistil, že je jinak, než má být, byl skřípec na krku místo na nose. Což zrovna nebyl nejlepší začátek pobytu pod vodou. Nosem se mu prohnala jakási pálivá vlna. V takovou chvíli má člověk většinou jedinou touhu. Co nejrychleji nahoru. A tak kolem sebe máchal rukama a snažil se nahmatat špičku některé z lodí. Liják s Válcem se snažili, seč mohli, ale trefit se do Edových rychle se objevujících a mizejících dlaní bylo náročné. Ve chvíli, kdy Edu napadlo, že se vlastně pořádně nadechl, bylo rozhodnuto - okamžitě na hladinu. Ještě štěstí, že si zapamatoval, že má napřed vyplavat z lodi dolů, protože jinak by to byla přehlídka toho, jak se eskymák

nemá nacvičovat. Špicka povolila sama, jak bylo řečeno, a tak za chvíli se už vedle převráceného kajaku vynořila Edova hlava lapající po vzduchu.

„Nevadí, Rosomáku,” chlácholil ho Wind. „Aspoň si ukážeme vylévání lodí a hned budete mít o důvod víc učit se eskymáky.”

Edův kajak neměl ten šikovný vypouštěcí otvor, jako třeba proslulá kánoe Ústa staré ženy. Po pár Edových pokusech dostat loď do rozumné polohy se nabralo tolik vody, že s lodí už nemohl skoro hnout. Válec ochotně vlezl do vody za Edou a ukázal mu, jak kajak přidržet, aby z něho voda mohla postupně odtékat. Nakonec ho oba chytli za špičky a střídavým zvedáním vodu dostali ven.

Po Edově neúspěchu se nikomu dalšímu moc nechtělo. Hvězdář s Vaškem si dávali vzájemně přednost. Nakonec Wind vybral Vaška s tím, že využije jeho důvěřivost.

„Hrášku, pojď, ničeho se neboj. Hezky se nachystej, nasad si skřípec. Když budeš hlavou dole zkus v klidu vystrčit ruce na hladinu, pokud se zorientuješ. Pokud ne, v klidu chvíli počkej. Já vlezu do vody a nasměřuju ti ruce. Jakmile ucítíš v rukách oporu, začneš navíjet své tělo nohama na kajak. Jsi na sto procent v mých rukách. Představ si anděla strážného!”

Tato Windova výzva asi zapůsobila, protože Vašek se bez řečí nadechl a zmizel pod vodou. Chvilí zůstal v klidu, ale pak se po obou stranách lodi vynořily jeho ruce. Liják s Válcem se snažili, takže do Vaškových rukou narazili svou špičkou lodě v podstatě ve stejnou dobu. Vašek si vybral Lijákovu stranu a zkoušel se zvednout.

„Hlavu dolů,” křikl Wind, když viděl, že se Vaškova hlava povážlivě dere nahoru. Vašek to zaslechl, poslechl a začal otáčet kajak kolena. A než se nadál, tak bylo jeho tělo ve správné poloze.

„No vidíš, vypadá to, že jsi talent!” pochválil ho Wind z vody. „Ani jsi mě nepotřeboval.”

„No to bylo tím, že jsem si tě představoval jako strážného anděla,” smál se šťastně Vašek.

A hned se hlásil Hvězdář, že prý také věří na anděla strážného. Asi věřil, protože dopadl podobně jako Vašek.

„Já jdu ještě jednou,” hrnul se Eda. „Já přece na Vaškova anděla strážného taky věřím!”

„No když na vás bude stačit na oba,” smál se Wind.

Druhý Edův pokus dopadl o hodně lépe. Předně ho nepálilo v nose. A pak opravdu zkusil nejprve chvilku nechat tělo jen tak viset z lodi, pak se předklonil a vystrčil ruce a vtom mu do jedné z nich cosi narazilo. Byl to Válcův kajak. Eda se ho chytil jako klíště a docela hezky se navinul.

Pak si to každý ještě párkrát zkusil a Wind zavelel, se bude střídát. Teď budou trénovat zase Ostříži. Vašek se těšil, že bude držet palce Karlovi, ale nic z toho nebylo, protože si jejich družinu zavolal Náčelník do kajuty kapitána Nema. Chtěl využít příležitosti a s každým z kluků trochu promluvit.

Napřed se kluci trochu ostýchali, ale Náčelník se uměl tak hezky vyptávat, že se všichni rozhovořili a dozvěděli se o sobě spoustu zajímavých věcí. Občas se také snažili něco vyzvědět ze života Náčelníka. Ten však byl opatrný. Řekl, že politická situace se trochu mění k lepšímu, takže nemá takový strach z prozrazení, ale že doba ještě nenazrála a proto je potřeba všechna bezpečnostní opatření zachovávat. Jak to jen bude možné, bude zjišťovat, zda by se jeho postižení nedalo nějak zmírnit.

Když Delfíni skončili rozhovory s Náčelníkem, bylo poledne. Vzápětí Seneka svolával k obědu. Vzhledem ke krásnému počasí se oběd podával venku.

„Kde se vzala ta várnice s gulášem?“ divil se Eda. „Nikoho jsem si nevšiml, že by vařil?“

„Jó, to je tajný dar od bývalých členů Kojotů,“ ochotně vysvětloval Seneka. „Vlastně ne bývalých, protože oni s námi spolupracují, jenom nechodí pravidelně na schůzky.“

„Někdy vám popovídám o *Spolku tajných dárců*,“ s úsměvem se připojil Šút.

„Ten guláš teda píše,“ pochvaloval si Eda. „To bych chtěl taky umět.“

„Třeba se ti to povede,“ najednou se objevil Andy. „Původce toho guláše se pro kuchařské umění nadchl právě u nás při vaření na táboře. A teď má vlastní restauraci.“

Po obědě dostali za úkol hlídat okolí loděnice, aby Náčelníka někdo nepovoláný nevypátral. Každý ze tří hlídačů dostal do ruky nenápadné tlačítko. Když se stiskne, spustí se na loděnici výstražný signál a Náčelník se ukryje.

„Nebude to tentokrát tak jednoduché, protože za Náčelníkem přijdou bývalí členové Kojotů, které třeba neznáte,“ vysvětloval Seneka. „To bychom

měli za odpoledne jeden poplach za druhým, a Náčelník by nebyl moc rád, že se musí každou chvíli soukat do skrýše,“ dodal se smíchem.

„Když se vám někdo nebude zdát, ukážete mu na prstech číslo od jedné do desíti. Pokud to bude někdo z našich, odpoví vám příslušným bodem skautského zákona. Když nezabere a vy si budete jistí, že si toho čísla, které mu ukazujete musel všimnout, spustíte svým tlačítkem poplach.“

Naštěstí nikdo nemusel tajemné tlačítko použít. Vaškovi dokonce nikdo ani nepřišel, protože hlídal přístup od lesa. Tady byla malá naděje, že tudy někdo cestou necestou půjde. A tak mohl v klidu sedět a přemýšlet o všem, co se za poslední měsíce událo. Kolik toho s Edou prožili a kolik získali dobrých kamarádů, kteří je mají rádi. A kteří se jim nesmějí, když se jim něco nepovede. Vlastně smějí, ale to je takový ten přátelský smích někoho, koho jsi hezky pobavil. A hlavně, pomyslel si, je tady dobře Karlovi. Jak se ten od doby Tomovy party v Kojotech změnil.

Jak tak Vašek tiše seděl, najednou si všiml, že přiletělo hejno stehlíků a usadili se na okolních keřích. To mu připomnělo Kiri a Pšt. Napadlo ho, že ty dvě by mezi Kojoty docela hezky zapadly. A to by nebyl Vašek, kdyby si neřekl, že se zkusí Náčelníka zeptat, jestli by někdy nemohly holky na loděnici přijít. Vlastně taková Pšt by mohla být dost těžko polapitelný *Uprchlík*. Pokud by tedy souhlasila. U ní člověk nikdy neví.

Domů šel Vašek s Edou. Bručoun jeho služby na zpáteční cestu nepotřeboval. Kluci byli plní dojmů a tak se zastavili podívat, jestli holky ještě zvelebují chatku.

Návštěva

Holky mezitím pilně pracovaly. Nejprve zavrtaly do rohů místnosti v chatce háčky na uchycení šňůry pro lining. Potom na háčky přivázaly pomocné šňůry, které držely vnitřní lanový čtverec. Na ten potom věšeli jednotlivé plachty, které měly představovat lining. Naštěstí Pšt získala přes babi slušnou zásobu vyřazených prostěradel ze zrušené mateřské školky. Takže Kiri měla na co malovat. Lining nemohl být v tak velkých kusech jako v týpí, protože bylo třeba nechat prostup ke dveřím a oknu. Na zemi se liningové díly upevnily pomocí háčků těsně u podlahy, takže lining přece jen svým tvarem připomínal vnitřek týpí.

Zrovna, když se kochaly svým dílem, dorazili kluci.

„To je nádhera,“ rozplýval se Vašek.

„A teprve bude,” radostně souhlasila Kiri. „A když vás tady, skauti, máme, mohli byste nám pomoci s kostrou pro proutěné lůžko.”

„Nějakou tu křížovou vazbu v praxi, či co, znáte, ne?” smála se Pšt. „Potřebujeme k tomu dřevěnému obdélníku, který jste vyrobili, abychom si mohli postel vyzkoušet, přivázat čtyři nožky. Jinak by se babi asi nezvedla, kdyby si sedla tak nízko.”

„No, ... jó vlastně, Wind ukazoval kolmou vazbu,” chystal se Eda a škrábal se za krkem. „Ale to bylo na dvě tyče. No nějak to s tím uvážeme a pak se zeptáme zkušenějších, jak by měla taková kolmá vazba ze tří vypadat.”

A dali se do vázání, protože krátké nožky už měly holky nachystané. Snažili se, ale moc jim to s jejich zatím chabými znalostmi z uzlování nešlo. Vašek se po očku díval, jak se tváří Pšt. Tvářila se přátelsky pobaveně. Teď bychom tady potřebovali někoho z Kojotů, napadlo Vaška. Vtom se otevřely dveře a mezi liningovými plátny se objevil Bručoun.

„Andy, na tebe jsem zrovna myslel,” vydechl Vašek. „Ty určitě umíš uzlovat.”

„Něco bych ještě umět měl,” šibalsky se zatvářil Andy. „Ale vedu vám jinšího odborníka.” Rozhrnul lining u dveří trochu víc a do chatky vešel muž s berlemi. Náčelník. Těžko říct, jestli byli víc překvapeni kluci nebo holky. Náčelník si sedl tak, aby měl volné ruce, vzal šňůru a ruce mu jen kmitaly kolem tří kusů kulatiny. Výsledkem byl krásný pevný spoj.

„Tak ještě jednou pomalu, jo? A další dva spoje už vážete sami, tak dávejte pozor.” Kluci byli očima přímo přisátí na Náčelníkových rukách, aby jim nic neuniklo. A zřejmě neuniklo, protože další dva spoje nebyly sice tak úhledné jako ty Náčelníkovy, ale držely pevně.

„Jak jsou ti skautíci učenliví,” bavila se Pšt. „To by se nám, Kiri, taky líbilo, ne?” „Jo, ty uzly jsou přímo hezké na pohled,” pochválila Kiri.

„Beru vás, holky, za slovo,” s úsměvem začal Náčelník. „Říkáte, že líbilo? „Letos budeme mít poprvé na táboře týpí. U indiánů byla stavba týpí záležitostí žen. Muži týpí stavět neuměli. A tak jsme si říkali, že bychom s tábořením v týpí začali stylově. Naše kluky to naučí holky.”

Kiri obrátila oči v sloup: „Já tedy nikoho nebudu učit něco, co jsem v životě nedělala.”

„No počkej,” vložila se Pšt, která už o tom možná něco zaslechla a tak nebyla tolik zaskočená jako Kiri, „tys toho především už dost přelouskala z té chytré knihy od manželů Laubinových. Tak bys mohla udělat klukům

přednášku, jako mně před chvílí tady. Víš o tom Kitu Carsonovi a proč je týpí sešikmené.”

Náčelník zbystřil: „Já bych si to taky rád poslechl.”

Kiri se ale styděla a nechtěla se ujmout slova.

„Tak já jim to zopakuj, můžu?” zeptala se Pšt, která zase trémou tolik netrpěla. Kiri ráda svolila.

„Takže,” začala Pšt. „Známý zvěd Kit Carson měl doprovodit poručíka Frémonta na nějaké průzkumné expedici kolem oregonské stezky. Kit si dal podmínku, že pojedete jedině tehdy, když expedice poveze sebou týpí. Ne že by se nedovedl spokojit s drsnějším ubytováním, ale když to nebylo nutné, nehodlal ubrat ze svého pohodlí, na které si zvykl v týpí, které mu stavěly jeho indiánské ženy. Frémont nechtěl bez slavného zvěda vyrazit a tak týpí nakonec obstaral. Jediným problémem bylo, že nikdo z mužů týpí neuměl postavit, protože týpí měly u indiánů na starosti výhradně ženy. Od činění bizoních kůží, přes šití až po stavbu. Naštěstí našli mezi obchodníky s kůžemi nějakou ženu, která se přátelila s Kitovou ženou, a ta to Kitovi vysvětlila. Lámali jsme si s Kiri hlavu, proč se to Kit nenaučil přímo od své ženy. Možná, že se pohádali a ona ho nechtěla na tu expedici pustit,” zasmála se Pšt.

„Kit Carson nakonec zjistil, že stavba týpí není zas tak složitá a naučil se to.”

„Pěkné,” pochválil Náčelník holky. „A jak je to tedy s tou šikmostí?”

„To je kvůli odvodu kouře,” osmělila se Kiri, když na ni Pšt kývla, aby si vzala slovo. „Kdyby týpí nebylo skloněné, musel by se otvor pro odvod kouře nechat přímo tam, kde je rozsocha. A takový otvor by se v případě deštivého počasí špatně zakrýval. Když je týpí sešikmené, vyjde tenhle otvor těsně pod rozsochu, kde ho zakryjí kouřové chlopně.”

„No, vida, netušil jsem, že tady máme přesně ty instruktorky, které hledáme,” uznale pokýval hlavou Náčelník. „Tady Andy by s vámi někam zajel, abyste se se stavbou týpí seznámili v praxi, že Andy?”

„Já bych jela,” hlásila se Pšt, „ale ne sama!” dodala s úsměvem a vyzývavě se podívala, co na říká Kiri.

„Tak jo, když pojedete Pšt, tak bych jela,” svolila Kiri, protože si vzpomněla, jak Pšt svou návštěvu u babiččiných indiánů vychválila. „Teda když mě doma pustí.”

Vašek se podíval na Andyho. Ten sotva neznatelně mrkl a Vašek věděl, že pustí.

Jak to začalo	5
Poloostrov	5
Ukradené kolo	6
Odplata	8
Bručoun	12
Vaškovy chmury	12
Bručoun	13
Tajemná indicie.....	15
Výčitky svědomí	16
Pátrání na místě	18
Tygří tlapa.....	20
Tygří tlapa začíná	21
Kameny	23
Další chmury.....	25
Zkouška	28
Kološrot	29
Zima a předjaří	34
Lamanš.....	34
Mlčení	35
Eda se otužuje a topí.....	37
Soví oko	38
Edova plavecká škola.....	40
Karlovo kolo.....	41

Plánek	43
Bohatýrský rok začíná	44
Zprávy putují.....	46
V bazénu	47
Betlémské světlo	48
Křída	51
Vyzvědači	52
Tygří tlapa chystá odplatu	54
Útok	55
Vzpomínání	57
Nečekaný objev	58
Schůzka v chatce	62
První lekce na vodě	64
První vodní předávka	68
V lese	70
Holky.....	72
Sit spot	74
Oprava střechy	77
Jaro	80
Oheň.....	80
Uprchlík se chystá	82
Zkouška	84
Překvapení pro babičku.....	87

Velká hra se blíží	91
Uprchlík	94
Pony Express	96
Indiánské šaty	100
Indiánskou stopou	102
Čekání na Pšt.....	104
Návštěva u Poštolek	107
Kojoti	110
První schůzky	110
Mléč zelinný.....	115
Zasvěcovací stezka u Delfínů	117
Další oheň	119
Indiánské tvoření	121
Špióni	122
Moskyt.....	124
Kapřík	126
Zásah	130
Přepadení	132
Ústa staré ženy	134
Boj o totem	137
Tajemství	140
Noční schůzka	142
Náčelníkův velký den	146

Eskymáci	149
Návštěva	154

Pavel Švancara

Vašek

Korektury: probíhají neustále

Vydalo Ledňáčkovo malinké knihkupectví

v závěru roku 2020

Vydání 1.04

ISBN 39874150578761224

Doporučená cena 0 Kč

www.lednacek.net

lednacek@gmail.com